

ב"ה. בין כסה לעשור ה'תשפ"ד.

פתח דבר

כמידי חג ומועד, הנני מוציא לאור את הלכות חג הסוכות ושמחת תורה הבעל"ט, ובהם גם הלכות סוכה וארבעת המינים על פי מנהגי חב"ד, על מנת להקל על כל אחד ואחת את ידיעת ההלכות הנצרכות בימים אלו, אשר רבות הן!

לקראת "זמן שמחתנו" הקרב ובא, יהי רצון שתימשך השמחה על כל השנה כולה, מתוך הרחבה אמיתית בגו"ר ובריאות הנכונה, רוב נחת חסידי אמיתי מכל יוצאי חלצינו, ונשמע ונתבשר בשורות טובות ומשמחות בעניינים הפרטיים והכלליים, ובראשם בשורת הגאולה האמיתית והשלימה ומלכנו בראשינו בקרוב ממש.

הרב מאיר אשכנזי
רב אב"ד ומד"א כפר חב"ד

תוכן ענינים

9	פרק א - ערב חג הסוכות
9	הכנת הסוכה
9	סוכה הבנויה על האדמה
9	סוכה נוחה
9	נוי סוכה
10	מפה על השולחן שבבית
10	אגידת הלולב
10	סדר האגידה
12	קופסת האתרוג
13	פרק ב - בהתקדש החג
13	הדלקת נרות
13	הכוונה בעת הישיבה בסוכה
14	ברכת "לישב בסוכה" בקידוש
14	ברכת "שהחיינו" בקידוש
15	נטילת הידיים לסעודה
16	טבילת פרוסת המוציא בדבש
16	עונג שבת ויו"ט ואכילת פת
16	שתית יין ואכילת בשר בסעודות יו"ט
17	אושפיזין
18	"יעלה ויבא" בברכת המזון
18	פינוי הכלים והפסולת מהסוכה
18	סגירת הסוכה בגגון ביו"ט
18	שמחת בית השואבה
19	פרק ג - נטילת ארבעת המינים הלל והושענות
19	בסוכה
19	בשתי ידיים
20	נטילת הלולב ביד ימין
20	דרך גדילתן
20	הנטילה והברכה
21	הנענועים
22	אכילת מזונות אחרי נטילת ד' מינים
22	מתנה על מנת להחזיר - כל ימי החג
23	נשים בד' מינים

23 אמירת הלל
24 הושענות

26 פרק ד - מצוות הישיבה בסוכה בשבעת ימי החג

26 מצוות הישיבה בסוכה
27 נשים וילדים, במצוות ישיבה בסוכה
28 זמן ברכת "לישב בסוכה"
28 שיעור אכילה לברכת "לישב בסוכה"
29 על מה מברכים "לישב בסוכה"
29 'הפסק' לעניין ברכת "לישב בסוכה"
30 עבר לסוכה אחרת
30 שכח לברך "לישב בסוכה"

31 פרק ה - מצוות השמחה ביום טוב ובחול המועד

31 מצוות השמחה
31 ביום ובלילה
31 אם נשים חייבות בשמחת יו"ט
32 לשמוח בעצמו ולשמוח את בני ביתו
32 סיכום
32 שמחת האנשים - במה?
33 שתיית יין בזמן הזה - חובה
33 ב' דינים בשתיית יין ביו"ט ונפק"מ לדינא
35 נשים, ומי שהיין מזיק לו
35 שתיית מיץ ענבים, ושיעור היין שצריך לשתות
36 אכילת בשר ביו"ט
36 אכל בשר ושתה יין בלילה, אם צריך לחזור לאכול ולשתות ביום
37 חיוב אכילת פת ביו"ט - גם משום שמחה
38 אם נשים מצוות על אכילת בשר ביו"ט
39 אם נשים מצוות על אכילת פת ביו"ט
39 מצווה להרבות במאכלים, וללבוש בגדים יותר יפים מבגדי השבת
39 חציו לה' וחציו לכם
40 מצווה להאכיל את העניים ביו"ט
40 שכרות וקלות ראש אסורים ביו"ט

41 פרק ו - דיני ומנהגי חול המועד סוכות

41 בגדי יו"ט
41 טבילת פרוסת המוציא בדבש
41 "יעלה ויבוא"
41 מצוות השמחה
42 מתנה על מנת להחזיר בד' מינים

42	קריאת התורה
42	מבצעים
42	מוצאי שבת חול המועד
43	פרק ז - עשיית מלאכה בימי חול המועד
43	עשיית מלאכה בימי חול המועד
43	כיבוס
44	חפיפת פאה
44	צחצוח נעליים
44	ניקיון הבית והרכב
44	גיהוץ וקיפול בגדים
45	הכנת אוכל ופתיחת חנויות מזון
45	תפירה
45	קנייה ומכירה
46	כתיבה
47	צילום במצלמה דיגיטלית או בטלפון הנייד
47	דיג לתחביב
47	תיקון הרכב
47	ענייני רפואה
47	תספורת
48	נטילת ציפורניים
49	פרק ח - הושענא רבה
49	ליל הושענא רבה
50	תפילת שחרית
51	סעודה
51	שנים מקרא
51	פרידה מהסוכה
51	עירוב תחומין
52	הכנת בית הכנסת לשמחת תורה
52	הדלקת נרות
54	פרק ט - שמחת תורה
54	גודל השמחה בשמחת תורה
54	הליכה לבתי כנסיות להרבות שמחה
54	תפילת ערבית
54	קידוש והתוועדות
55	הקפות ליל שמח"ת
56	סיום תפילת ערבית
57	סעודת שבת ויו"ט

57	קריאת שמע שעל המיטה
57	יום שמחת תורה
57	הקפות ביום שמח"ת
57	קריאת התורה
59	הזכרת נשמות
59	תפילת גשם
60	סעודה
60	אמירת חומש של שיעור חת"ת
60	התוועדות
60	תפילת ערבית
60	הבדלה
60	הקפות שניות
61	אסרו חג
61	דין הסכך לאחר החג
61	שבת בראשית
61	הבדלה

63 קיצור הלכות סוכה

64	קיצור הלכות סוכה
64	זמן בנייתה
64	מצווה לעסוק בבניית הסוכה
64	בניית הסוכה ע"י נשים וילדים
65	סוכה שאולה
65	סוכה גזולה, או בנויה ברה"ר ובחצר משותפת
66	סוכה נוחה ומרוצפת
66	דפנות הסוכה
66	יצירת דופן הסוכה על ידי 'לבוד'
67	מספר הדפנות
67	בניית הדפנות לפני הנחת הסכך
68	הסכך
68	תחת כיפת השמים
69	הכוכבים נראים מהסכך
69	שימוש בפרגולה - לסוכה
70	סכך פסול, וחללים של אויר
71	הכשרת גג של מרפסת - לסוכה
72	הסכך יגיע עד דופן הסוכה
73	'דופן עקומה'
74	'דבר המעמיד'
75	נוי סוכה
76	איסור הנאה מן הסכך והדפנות

77	קיצור הלכות ארבעת המינים
78	קיצור הלכות ארבעת המינים
78	ד' מינים שאולים
78	קניית ד' מינים
79	תשלום לפני החג
79	ד' מינים גנובים או גזולים
79	טבל או ערלה
79	נאים ומהודרים
79	להראותם למורה הוראה
80	הכנסת הלולב למים ביו"ט
80	הרחת ד' המינים
80	דיני לולב
80	סוג הדקל
80	דקל תמר ודקל קנרי
81	שיעור הלולב
82	העלה האמצעי סגור
82	שני העלים המרכיבים את העלה האמצעי, באותו גובה
82	לולב ישר
83	בלי קנעפלאך
83	עטוף ב'קארע'
84	השדרה באמצע הלולב
84	לולב לא דק
84	סיכום
84	דיני אתרוג
84	אתרוג מקאלאבריא
85	אתרוג המורכב
85	מסורת של כשרות
86	"הדר" - בצורת הגידול
86	צבע האתרוג
87	אתרוג שניקב בו חור, או שחסר בו
87	ספק "חסר", וחיסרון שאינו בולט
88	נקב במקום של הפיטם
88	נפל הפיטם
89	פיטם שנפל כאשר האתרוג היה על העץ
89	ניטל העוקץ
90	נקודות שחורות על האתרוג
90	נקודות שאינן פוסלות
91	נקודות בין החוטם לתחתית האתרוג
91	כתמים על האתרוג
91	גודל האתרוג

92	אתרוג יבש
92	דיני הדס
92	שיעור ההדס
92	מספר ההדסים
93	שלישיות עלים
93	נשרו חלק מהעלים
93	עלים המכסים את הענף
94	יבשו העלים
94	נקטם ראשו
94	קצותיו נשרפו בשמש
95	החלפת ההדסים בחול המועד
95	דיני ערבה
95	ערבי נחל
95	סימני זיהוי
95	אורך הערבה
96	נקטם ראשה
96	נשרו עליה
96	לבלוב
97	יבשו עליה
97	פרח או ענפים בערבה
97	החלפת הערבות בחול המועד

פרק א ערב הג הסוכות

הכנת הסוכה²

סוכה הבנויה על האדמה

< אם הסוכה בנויה על האדמה, חובה להניח כיסוי שלם ועבה על גבי הקרקע, כדי לא להיכשל ח"ו בהשקיית צמחים בשבת ויו"ט, "שהרי בקושי יוכל להיזהר שלא יפול שם מעט מים"³.

סוכה נוחה

< יש לוודא שהסוכה נוחה לישיבה וניתן לאכול ולשתות בה בנחת, "לפי שכל סוכה שאינו יכול לאכול ולשתות ולטייל בה בנחת בלא שום צער אינה נקראת דירה כלל, לפי שאינה דומה לביתו שיכול לעשות שם כל צרכו בנחת"⁴.

< עורכים את השולחן בסוכה, פורסים עליו מפה יפה, ומשתמשים בכלים נאים כפי שרגילים להשתמש בבית, מפני שההנהגה בסוכה צ"ל באותו אופן שרגילים להתנהג בבית - "תשבו כעין תדורו"⁵.

נוי סוכה

< אין מנהגינו לתלות קישוטים בסוכה לא תחת הסכך ולא על הדפנות, מפני שהקישוטים הם דבר נוסף על הסוכה, וההידור של "התנאה לפניו במצוות" צ"ל בחפץ של המצווה עצמו - בסוכה עצמה⁶.

< מנהג חסידים לתלות בסוכה תמונות של רבותינו נשיאנו.

ניתן גם לתלות את הציורים שהכינו הילדים הקטנים עבור הסוכה, ואין זה בכלל 'נוי סוכה' שאין מנהגינו בו.

2 הלכות בניית הסוכה יובאו לקמן בנפרד.

3 שלו.ט. וכן כדי להימנע מחפירה בקרקע תוך כדי הזות הכיסא וכדומה שלעיתים זהו פסיק רישא, ראה שלו.א.

4 תרמו.

5 תרלט.א.

6 ראה שולחן מנחם ח"ג ע' קפד ואילך.

מפה על השולחן שבבית

< מכסים במפה לכבוד יו"ט וחול המועד גם את השולחן שבבית ולא רק את השולחן שבסוכה.⁷

אגידת הלולב⁸

< מצוה מן המובחר לאגוד את הלולב עם ההדסים והערבות יחד באגודה אחת, "משום נוי, שנאמר: 'זה א-לי ואנוהו' - התנאה לפניו במצוות"⁹.

< מהדרים לאגוד את הלולב בסוכה, בערב יום טוב¹⁰.

< המהדרים אוגדים את הלולב בעצמם¹¹. כך נהג הרבי כל השנים¹², היה נכנס לסוכתו בערב יו"ט אחר הצהריים ואוגד את הלולב בעצמו¹³.

< אגידת הלולב על ידי נשים או ילדים קטנים, הינה בדיעבד בלבד ואינה לכתחילה¹⁴.

סדר האגידה

< מכינים חמש טבעות מעלי לולב.

לפני שמתחילים לאגוד את הלולב מכינים את כל חמשת הטבעות¹⁵.

< כורכים שתי טבעות על הלולב עצמו¹⁶.

מיקום הכריכה: "צריך להיזהר מאד" שמעל שתי הכריכות האוגדות את הלולב עצמו תישאר שדרה בשיעור טפה, שאינה אוגדה בטבעות, על מנת שיהיה ניתן לנענע אותה¹⁷.

7 פרי מגדים, ומטה אפרים (תרכה, לא). ולא כדעת הא"ר (תרלט סק"א) בשם הגהות מיימוני שמכסים רק את השולחן שבסוכה ולא את השולחן שבבית, כדי להראות שהסוכה היא קבע והבית עראי.

8 הלכות ארבעת המינים יובאו לקמן בנפרד.

9 תרנא, ב.

10 ספר המנהגים.

11 שם. ולהעיר מלקו"ש ח"כ ע' 267 שגם "עשיית לולב" היא מצוה.

12 עד שנת תשנ"ב ועד בכלל.

13 את הלולב עבור הרבנית חיה מושקא ע"ה, ועד שנת תשכ"ה גם את הלולב עבור הרבנית חנה ע"ה אמו של הרבי, נתן הרבי להרה"ח דוד רסקין שיאגוד.

14 משנ"ב סי' תרמט, ס"ק יד. שעה"צ סקט"ו.

15 הוראת הרבי להרה"ח דוד רסקין אודות אגידת הלולב עבור הרבנית ע"ה כנ"ל.

16 ספר המנהגים. וראה תרנא, יא.

17 שזהו 'שיעור הנענוע' שצ"ל בלולב תרנא, יא.

< לאחר מכן¹⁸ אוגדים את הלולב, ההדסים והערבות יחד בשלושת הטבעות האחרות¹⁹.

< ג' הטבעות האוגדות את הלולב, ההדסים והערבות יהיו בתחתית הלולב, ובתוך שיעור טפח ביניהם²⁰.

< יש לשים לב ששדרת הלולב תעלה (לפחות) טפח מעל ההדסים והערבות²¹.
על פי זה, אורך שדרת הלולב צ"ל לפחות ד' טפחים, לעומת אורך ההדסים והערבות שצ"ל ג' טפחים.

< כמו כן משתדלים ששתי הכריכות שעל הלולב עצמו תהיינה מכוסות בהדסים וערבות, ועכ"פ הכריכה התחתונה ומקצת מן הכריכה העליונה תהיינה מכוסות²².

< יש לוודא לפני האגידה שאורך ההדסים והערבות מתאים לדרישות אלו, ואם הם ארוכים מדי יש לקצר אותם²³ לפני האגידה.

< הלוקח רק ג' הדסים, יניח הדס אחד בימין הלולב²⁴, הדס אחד בשמאל הלולב, והדס אחד באמצע²⁵ - נוטה קצת לימין²⁶.

וראה לקמן (בהלכות ארבעת המינים) אודות מספר ההדסים שראוי לקחת למנהגינו.

< את שני בדי הערבה יניח אחד לימין הלולב ואחד לשמאלו²⁷.

< משתדלים שהערבות לא ייראו כל כך²⁸.

בד' המינים של הרבי לא ראו את הערבות, מפני שהן היו מכוסות בהדסים²⁹.

< הקצה התחתון של הלולב ההדסים והערבות יסתיים בשווה והלולב לא יבלוט מלמטה³⁰.

18 היינו רק לאחר אגידת הלולב עצמו בב' הטבעות - הוראת הרבי להרה"ח דוד רסקין אודות אגידת הלולב עבור הרבנית ע"ה כנ"ל.

19 ראה הביאור בזה בלקו"ש ח"ד ע' 1368.

20 ספר המנהגים.

21 תרנ, א-ב. כיון "שטפח זה היוצא למעלה מהאגודה (פירוש שלשה מינים אלו בחד נקרא אגודה) הוא המנענע" ע"ש.

22 ספר המנהגים.

23 חיתוך ההדסים והערבות יהיה מהחלק התחתון שלהם ולא מהחלק העליון כמוכח.

24 "דהיינו מימין האדם".

25 לכיוון פני האדם.

26 סידור.

27 תרנא, ט. סידור.

28 ספר המנהגים. ולהעיר מתרנא, ז.

29 הלבוש כתב טעם לזה שהערבות יהיו מכוסות בהדסים, מפני שההדס מוכר בפסוק לפני הערבה ע"ש.

30 ראה תרנא, י.

קופסת האתרוג

< הרבי הניח את האתרוג שלו בקופסת קרטון פשוטה, ולא בקופסה מהודרת³¹.

31 אדמו"ר הרי"ץ הניח את האתרוג שלו בקופסת כסף. אוצר מנהג"ח ע' רפז.

פרק ב בהתקדש החג

הדלקת נרות

- < יש לתת צדקה לפני הדלקת הנרות³².
- < הדלקת הנרות צ"ל בסוכה³³ מפני שהיא מקום האכילה, וממצוות עונג שבת ויו"ט לאכול לאור הנרות³⁴.
- < אם חוששים שהפמוטים ייגנבו, או שעלולה לפרוץ שריפה באם ידלקו בסוכה ריבוי נרות ללא השגחה, יש להדליק את כל הנרות בסוכה ולברך עליהם, ולאחר ההדלקה ניתן להשאיר בסוכה שתי נרות בלבד ולהכניס את שאר הנרות אל הבית.
- < הברכה בהדלקת הנרות: א. "להדליק נר של שבת ושל יום טוב". ב. "שהחיינו".
- < אם שכחה לברך "שהחיינו" בהדלקת הנרות, תצא ידי חובתה בברכת "שהחיינו" שיעשה הבעל בעת הקידוש.
- < כדאי ונכון שהדלקת הנרות הראשונה של בנות קטנות תהיה בערב יום טוב, כדי שברכת "שהחיינו" שאומרות בין כך בהדלקת הנרות על היו"ט, תתייחס גם למצוות הדלקת הנרות שהילדה מתחילה לקיים³⁵.

הכוונה בעת הישיבה בסוכה

- < מצוות סוכה הינה מן המצוות הבודדות בהם ידיעת טעם המצווה הכרחית כדי לקיים את המצווה כתיקונה. כך מפורש בתורה, שהישיבה בסוכה היא "למען ידעו וגו'".
- היושב בסוכה ואינו מכוון למטרת המצווה, אינו יוצא ידי חובת המצווה כתיקונה³⁶.

32 וראה מטה אפרים סי' תרכה סכ"ז שמרבים בצדקה בערב חג הסוכות.

33 מטה אפרים סי' תרכה סל"ג. וראה שיחת כח אייר תנש"א.

34 ראה רסג"א. ושם, יד: "שעיקר המצוה הן הנרות שעל השולחן שאוכלין לאורן". והובא לעיל שגם ביו"ט יש מצוות עונג.

35 ספר השיחות תשנ ח"ב ע' 481 הע' 38. אם הילדה מתחילה להדליק נרות בערב שבת, יקנו לה שמלה חדשה ותברך "שהחיינו".

36 ב"ח סי' תרכה. וראה לקו"ש חכ"ו ע' 322. ולקו"ש חל"ב ע' 140.

< לדעת אדה"ז³⁷ יש לכוון שהשיבה בסוכה היא כדי לקיים ציווי הקב"ה לישב בסוכה זכר ליציאת מצרים³⁸.

< דבר נכון וראוי להזכיר לבני הבית אודות הכוונה הנדרשת בעת הישיבה בסוכה, כדי שיקימו את המצווה כתיקונה.

ברכת "לישב בסוכה" בקידוש

< ברכת "לישב בסוכה" מתייחסת בעיקרה לאכילה בסוכה, לכן מברכים אותה בעת הקידוש לקראת שתיית יין הקידוש ואכילת הסעודה, ולא מברכים אותה כבר בעת הכניסה לסוכה לקראת הישיבה בה³⁹.

< ברכת "לישב בסוכה" אינה מתייחסת לעשיית הסוכה, "לפי שעשייתה אינה גמר המצווה, שעיקר המצווה היא לישב בה בחג"⁴⁰.

< המקדש, מברך "לישב בסוכה" בעת הקידוש⁴¹. אך השומעים יברכו "לישב בסוכה" בין ברכת "המוציא" לבין אכילת פרוסת המוציא.

כך הוא גם בקידוש שעושים ביו"ט ביום, וכן בשבת חול המועד סוכות ביום, שהמקדש מברך "לישב בסוכה" בעת הקידוש (ולא רק אחר ברכת המוציא)⁴² למרות שמברך בפה"ג בלבד⁴³.

< מנהג הרבי להביט בסכך לפני ברכת "לישב בסוכה".

ברכת "שהחיינו" בקידוש

< ברכת "שהחיינו" שבקידוש מתייחסת גם ליו"ט וגם למצוות הסוכה, לכן ברכה זו נאמרת רק לאחר ברכת הקידוש (שהיא ברכה על היו"ט) ולאחר ברכת "לישב בסוכה"⁴⁴.

< ברכת "שהחיינו" מתייחסת גם לעשיית הסוכה, ולא רק לישיבה בה⁴⁵.

37 תרכה, א.

38 ראה בעניין זה בלקו"ש חלק לב ע' 140 בארוכה (היינו זכר לענני הכבוד שהקב"ה הקיף את בני"מ ביצי"מ לצל, לכל יכה בהם שרב ושמש). וע"ש בלקו"ש שאדם אינו צריך לכוון בעת עשיית הסוכה שהוא עושה אותה כדי שהיא תעשה לו צל. אלא אדם צריך לדעת, שמציאות הסוכה היא דבר הנעשה לצל.

39 תרמג, ב.

40 תרמא, א.

41 מפני שהמקדש שותה שיעור מיין הקידוש, ושתייה זו של יין הקידוש נחשבת קביעות. ראה ספר השיחות תרצט ע' 295 (הובא באוצר מנהג"ח ע' שח) "שהיין עושה קביעות" ע"ש.

42 ספר המנהגים. ולא כמבואר בשוע"ר תרמג, ג. וראה אוצר מנהג"ח ע' שח.

43 ואינו מברך על קדושת היום כמו בקידוש שעושה בלילה.

44 תרמג, א.

45 תרמא, א.

< אישה יכולה לענות "אמן" על ברכת "שהחיינו" שעושה הבעל בקידוש למרות שהיא כבר ברכה "שהחיינו" בהדלקת הנרות, ואין זה נחשב הפסק עבורה בין ברכת בפה"ג לשתיית יין הקידוש.

< אישה ששכחה לברך "שהחיינו" בהדלקת הנרות, תצא ידי חובה בברכת "שהחיינו" שעושה הבעל בקידוש.

< אם שכח לברך "שהחיינו" בלילה הראשון, יברך מתי שנזכר, ואפילו בשאר ימי חג הסוכות. אלא שאת ברכת "שהחיינו" בחג הסוכות צריך לברך בתוך הסוכה דווקא (ולא כבכל יום טוב שיכול לברך - בעת שנזכר - בכל מקום שנמצא בו). מפני שברכת "שהחיינו" בסוכות מתייחסת גם למצוות הסוכה ולא רק לחג, כנ"ל⁴⁶.

נטילת הידיים לסעודה

< לא נוטלים ידיים בתוך כלי בסוכה עצמה, משום ביזוי הסוכה. רק אם יש כיוור בסוכה ניתן ליטול בו ידיים⁴⁷.

< כאשר הסוכה נמצאת במרפסת הבית וכדומה הרי היא נחשבת כחדר נוסף בבית, ואם היה בדעתו בשעת הקידוש ליטול את ידיו בבית, מותר לו להיכנס אל הבית אחרי הקידוש על מנת ליטול את ידיו ולחזור לאכול בסוכה, וההליכה אינה נחשבת הפסק בין הקידוש לסעודה, או בין הנטילה לאכילת הפת.

אך אם הסוכה נמצאת בחצר, ואויר החצר מפסיק בין הבית לבין הסוכה, נחשבת הסוכה כמו בית נפרד, ואסור להיכנס אל הבית אחרי הקידוש כדי ליטול בו את ידיו, מפני שהליכה "מבית לבית או מבית לחצר" היא הפסק בין הקידוש לבין הסעודה ובין נטילת הידיים לבין אכילת הפת, ויצטרך לחזור ולקדש.

- רק אם ניתן לראות מהסוכה את המקום שבו ייטול את ידיו בבית, ועכ"פ דרך חלון, ניתן בשעת הדחק לסמוך על כך ויוכל ליטול שם את ידיו ולא יצטרך לחזור ולקדש⁴⁸.

על פי זה, במקרה שהסוכה נמצאת מחוץ לבית ואסור להיכנס אל הבית ליטול את ידיו, צריך להכין את המגבת וכלי הנטילה עם המים ולהוציאם מחוץ לבית - עוד לפני הקידוש, ואין להיכנס אל הבית אחרי הקידוש כדי להביא אותם משם.

דין זה הוא הן בשבת ויו"ט⁴⁹, והן בחול המועד⁵⁰.

46 תרמגה.

47 עפ"י תרלטב.

48 עפ"י רעגא-ה לעניין קידוש. וקסוא, בסוגריים לעניין נט"י.

49 שיש גם דין של "קידוש במקום סעודה".

50 שיש עכ"פ דין של "תיכף לנטילת ידיים סעודה".

< יש להיזהר בעת נטילת הידיים בשבת ובחג, שלא יישפכו מים על הקרקע וישקו צמחים.

טבילת פרוסת המוציא בדבש

< ביום טוב של חג הסוכות טובלים פרוסת 'המוציא' בדבש⁵¹ ג' פעמים.
< שמים על השולחן גם מלח, ומנהג הרבי לטבול חתיכת חלה נוספת במלח.

עונג שבת ויו"ט⁵² ואכילת פת

< משום עונג שבת ויו"ט חייב אדם לאכול ביו"ט ב' סעודות: אחת בלילה, ואחת ביום⁵³.

< בכל סעודה מב' הסעודות חובה לאכול פת שמברכים עליה ברכת המזון⁵⁴.
< שיעור הפת שצריך לאכול בכל סעודה הוא (לפחות) מעט יותר משיעור כביצה⁵⁵, מפני שפחות משיעור זה נחשב לאכילת עראי ולא לסעודת קבע⁵⁶.
< יש מקפידים, שהפת שאוכלים ביו"ט תהיה מחלה רגילה ולא מחלה מתוקה, מפני שהמצווה ביו"ט היא לאכול לחם⁵⁷, ויתכן שהנילוש במי פירות אינו נקרא לחם⁵⁸.
זאת ועוד: חובת אכילת פת בליל סוכות נלמדת מחובת אכילת מצה בליל פסח⁵⁹, ואת המצה בליל פסח אסור לשרות במי פירות⁶⁰.
< ראה לקמן, שחובת אכילת פת ביו"ט היא גם משום שמחת יו"ט.

שתית יין ואכילת בשר בסעודות יו"ט

< משום עונג יו"ט, צריך לשתות יין בב' הסעודות של יו"ט⁶¹.

51 ספר המנהגים.

52 ראה לעיל לגבי כבוד יו"ט, את מקור חובת העונג ביו"ט.

53 תקטג. וע"ש שביו"ט שחל בחול אין צריך לאכול סעודה שלישית.

54 קפח. ש"אין עונג... בלא אכילת לחם (שקובעים עליו סעודה), שהלחם הוא עיקר הסעודה, שכל סעודה נקראת) על שם הלחם" ע"ש. וראה לקמן שגם משום שמחת יו"ט צריך לאכול פת ביו"ט, וכאן זה משום עונג יו"ט.

55 שיעור כביצה' הוא כ-57 סמ"ק.

56 תקטג. וראה גם תרלט, יז.

57 כג"ל בהערה.

58 ראה שוע"ר סי' קסח קו"א סק"ד.

59 תרלט, יז. שם, כ.

60 תסא, יב. כיון שהם מפגיגים את טעמה.

61 אם ידו משגת לקנות יין. תקטג, ד.

< משום עונג יו"ט יש להוסיף בשתיית יין גם בתוך הסעודה, ואין להסתפק בשתיית יין הקידוש⁶².

< משום שמחת יו"ט צריך לשתות דווקא יין שיביא את האדם לידי שמחה, ואין להסתפק בשתיית מיץ ענבים וכדו'⁶³.

< נשים פטורות משתיית יין ביו"ט, מפני שהוא אינו גורם להן עונג, או שמחה⁶⁴.

< "מצווה" לאכול ביו"ט לפחות כזית של בשר בקר⁶⁵. אם אין לו בשר בקר יאכל בשר עוף⁶⁶.

< משום עונג שבת ויו"ט יש להרבות באכילת בשר ויין⁶⁷ ומגדנות כפי יכולתו, ולא יצמצם בהוצאת שבת ויו"ט, "שכל מזונותיו והוצאותיו של אדם קצובים לו מראש השנה חוץ מהוצאות שבתות וימים טובים וכו'"⁶⁸. "וכל המוסיף בהוצאת שבת ויו"ט, מוסיפין לו"⁶⁹.

ראה לקמן בפרק 'שמחת יום טוב', אודות פרטי דיני שתיית יין ואכילת פת ובשר משום מצוות 'שמחת יום טוב'.

אושפיזין

< אף שלמנהג חב"ד אין אומרים את נוסח הזמנת האושפיזין לסוכה⁷⁰, נהגו רבותינו נשיאנו לדבר בסוכה אודות האושפיזין הבאים באותו היום⁷¹, והקשר שלהם לאושפיזין החסידיים⁷².

מאז שנת תשמ"א, אמר הרבי מידי ערב אחר תפילת ערבית שיחת קודש וביאר את הקשר ביניהם.

< האושפיזין הם: אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף, דוד.

62 ראה שוע"ר תקכט, ד ש"צריך לקבוע כל סעודה על היין, דהיינו שישתה יין באמצע סעודתו", וזאת למרות שכבר שתה יין בעת הקידוש. וראה לקמן בפרק שמחת יו"ט בזה.

63 ראה לקמן בפרק שמחת יום טוב.

64 כדלקמן בדין שתיית יין משום שמחה.

65 בעיקר משום מצוות שמחת יו"ט, כדלקמן.

66 פסק"ת סי' תקכט ס"י. וראה לקמן בזה.

67 ראה לקמן בפרק שמחת יו"ט, ששתיית יין ואכילת בשר ביו"ט נדרשת גם משום מצוות שמחת יו"ט, ולא רק משום עונג יו"ט.

68 תקכט, ד. רמב, ג.

69 רמב, ג.

70 מנהג המובא מהוזהר.

71 כמבואר בוזהר ח"ג קג, ב.

72 התגלו ע"י אדמו"ר הרי"ץ. ראה אוצר מנהג"ח ע' רחצ-רצט.

< האושפיזין החסידיים⁷³ הם: הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר הצ"צ, אדמו"ר המהר"ש, אדמו"ר הרש"ב.

"יעלה ויבא" בברכת המזון

< ביו"ט ובחול המועד יש להזכיר בברכת המזון את קדושת היום, באמירת "יעלה ויבא"⁷⁴.

< כיון ש"יעלה ויבא" הוא 'בקשת רחמים', קבעו חז"ל לאומרו בברכת "רחם" שהיא ג"כ בקשת רחמים, ולא בברכת "נודה לך"⁷⁵ שהיא 'ברכת הודאה'⁷⁶.

< ביו"ט שחל בשבת יש לומר קודם "רצה" ואח"כ "יעלה ויבא", מפני שהשבת תדירה ומקודשת יותר מיו"ט⁷⁷.

פינוי הכלים והפסולת מהסוכה

< מיד לאחר הסעודה צריך לפנות מהסוכה את כלי האכילה ושאריות האוכל והפסולת, מפני שהם מאוסים ואסור לבזות את הסוכה⁷⁸.

< מטעם זה, לא משאירים פח זבל קבוע בסוכה⁷⁹.

סגירת הסוכה בגגון ביו"ט

< מותר לסגור ולפתוח בשבת ויו"ט גגון עם צירים המאהיל על הסוכה מפני הגשם, ואין בזה משום איסור סתירה ובנין⁸⁰.

< מותר לפרוס ניילון על הסכך בשבת ויו"ט בעת ירידת גשמים, ואין בזה משום אוהל "כיון שאין גובה טפח בין הסדין לסכך שתחתיו"⁸¹.

שמחת בית השואבה

< בזמן הזה, שמחת בית השואבה מתחילה בלילה הראשון של חג הסוכות⁸².

73 בשבעת ימי חג הסוכות.

74 קפח,ו.

75 כמו "על הנסים" בחנוכה ובפורים.

76 שם.

77 שם.

78 תרלט,ב.

79 עפ"י תרלט,ב.

80 תרכ"ב.

81 תרמ"י.

82 לקו"ש חכ"ד ע' 246. וראה ספר המנהגים.

פרק ג נטילת ארבעת המינים הלל והושענות

< בשנה שיום טוב של סוכות חל בשבת, אין נוטלים ד' מינים ביום זה. הנטילה הראשונה היא ביום א'.

< משכימים ומקדימים לקיים את מצוות נטילת ארבעת המינים, ובפרט בפעם הראשונה⁸³.

< זמן נטילת ד' המינים הינו אחרי נץ החמה⁸⁴.

< טובלים במקווה לפני נטילת ד' המינים.

< קודם נטילת ד' המינים לא אוכלים ולא שותים כלל⁸⁵.

בסוכה

< "מצוה מן המובחר" לקיים את מצוות נטילת ד' המינים בסוכה⁸⁶.

גם אם יורד גשם, "מצוה מן המובחר" להמתין עד שיפסק הגשם כדי ליטול אותם בסוכה דווקא⁸⁷.

בשתי ידיים

< צריך ליטול את ג' המינים ביד אחת, ואת האתרוג בידו האחרת.

אם נטל את כל ד' המינים ביד אחת, יש אומרים שלא יצא ידי חובתו.

- ויש להחמיר כדבריהם, ויטול אותם שוב כראוי - בשתי ידיים, אך לא יברך עליהם שוב⁸⁸.

83 ספר המנהגים.

84 שו"ע תרנב, א.

85 ראה שו"ע תרנב ס"ב ומשנ"ב סק"ז, ומנהג חסידים שלא לטעום כלל.

86 סידור. בטעם הנטילה בסוכה ראה לקו"ש חכ"ב ע' 124 ואילך.

87 לקו"ש שם.

88 תרנא, א. וראה שם סעי' טו-טז שאפילו מי שנקטעה ידו ל"ע לא ייטול את כל ד' המינים ביד אחת בבת אחת, כי אם בזה אחר זה ע"ש.

נטילת הלולב ביד ימין

< צריך ליטול את הלולב ומיניו ביד ימין ואת האתרוג ביד שמאל, "לפי שהלולב יש בו שלש מצוות, והיינו לולב הדס וערבה. והאתרוג הוא מצוה אחת". ואם נטל את האתרוג בימין ואת הלולב ומיניו בשמאל, יצא ידי חובתו, אך "טוב לחזור וליטול כדינו בלא ברכה"⁸⁹.

< איטר יד (שמאלי) נוטל את הלולב בימין שלו (שהיא שמאל של כל אדם), ואת האתרוג בשמאל שלו (שהיא ימין של כל אדם)⁹⁰.

דרך גדילתן

< את כל ד' המינים צריך ליטול 'כדרך גדילתן' דווקא, ואם היו הפוכים בשעת הנטילה לא יצא ידי חובתו.

< 'דרך הגדילה' של האתרוג היא שהעוקץ פונה לכיוון הקרקע⁹¹, כי כך הוא בתחילת גידולו⁹².

הנטילה והברכה

< יעמוד בסוכה ופניו למזרח⁹³ העולם⁹⁴, ייקח את הלולב ביד ימין כשהשדרה מול פניו⁹⁵, יצמיד את רגליו (כמו בתפילת שמונה עשרה) ויברך "על נטילת לולב".

הברכה נאמרת דווקא לפני שנוטל את האתרוג בידו האחרת, כדי שתיאמר "עובר לעשייתה" (לפני קיום המצווה). שהרי אם ייקח גם את האתרוג לפני הברכה, ייצא מיד "ח מצוות הנטילה ולא יוכל לברך על מצוות ד' המינים כיון שהברכה כבר לא תיאמר "עובר לעשייתה"⁹⁶.

< אח"כ ייקח את האתרוג ביד שמאל, ויצמיד את השליש העליון של האתרוג - כאשר הוא נוטה מעט באלכסון - אל החלק התחתון של הלולב ומיניו, וינענע⁹⁷.

< בנטילה הראשונה מברכים "שהחיינו" אחרי ברכת "על נטילת לולב".

89 תרנא, ג.

90 תרנא, יד.

91 תרנא, יב.

92 אלא שלאחמ"כ כובד האתרוג גורם שהוא יתהפך והעוקץ יהיה למעלה.

93 מג"א ס' תרנא סקכ"א.

94 גם כאשר אין זה לכיוון ירושלים.

95 סידור. ספר המנהגים.

96 ויש להיזהר שלא לקחת את הלולב והאתרוג (כמו שהם בלי הקופסה כו') בידיו לפני הברכה. מפני שאם ייקח אותם כך הרי ייצא ידי חובתו בעצם הנטילה (לפי השיטה שמצוות א"צ כוונה) ולא יוכל כבר לברך עליהם.

97 ראה סידור וספר המנהגים.

מתחילים את ברכת "שהחיינו" כשהלולב בידו האחת והאתרוג כבר בידו האחרת - אך עוד לפני שחיבר בין הלולב לבין האתרוג. בסיום ברכת "שהחיינו" מחברים אותם ומנענעים⁹⁸.

< נוסח הברכה על נטילת ד' מינים הוא: "על נטילת לולב", לפי "שהלולב גבוה מכולן, (ולכן) חשוב הוא, ונקראת כל האגודה על שמו"⁹⁹.

הנענועים

< מן התורה יוצאים י"ח נטילת ד' מינים בהגבהה לבדה, כיון שכתוב "ולקחתם" והמשמעות היא 'לקיחה בעלמא'. אבל חכמים אמרו שצריך גם לנענע את ד' המינים, וסמכו זאת על הפסוק¹⁰⁰: "אז ירננו עצי היער", כלומר: "אז ירננו בעצי היער"¹⁰¹.

< ינענע לששת קצוות העולם. לכל צד יעשה שלוש הולכות ושלוש הבאות, סך הכל ח"י נענועים¹⁰².

< ד' המינים עומדים זקופים בעת כל הנענועים.

< בנענוע לכיוון מעלה מורידים בהבאה מעט למטה מן החזה ("המשכה בעולם"), ואח"כ מביאים אל החזה. בנענוע לכיוון מטה מעלים בהבאה מעט למעלה מהחזה ("העלאת העולם"), ואח"כ מביאים אל החזה. בנענוע לצד מערב (לאחור), שתי הפעמים הראשונות הן לקרן מערבית דרומית (היינו רק נטייה לאחור), ובפעם השלישית יהיה הנענוע לאמצע צד מערב (היינו נטייה חזקה לאחור)¹⁰³.

< במשך כל הנענועים יהיה האתרוג מכוסה בידו, חוץ מבעת הנענוע האחרון שמגלים אותו קצת¹⁰⁴.

< כל ההולכות, גם ההולכה הראשונה, מתחילות מן הלב.

< "מנהג רבותינו, שאחר כל הולכה היו מנענעים בלולב, ורק אחרי זה היו עושים את ההבאה"¹⁰⁵.

< בכל הבאה יגע קצה הלולב ומיניו וכן האתרוג "בחזה שלו ממש"¹⁰⁶, ב"מקום שמכים באמירת אשמנו"¹⁰⁷.

98 ספר המנהגים. מהוראת אדמו"ר הרש"ב.

99 תרנא, יו.

100 דברי הימים א, טז לג.

101 לבוש.

102 סידור.

103 ראה סידור וספר המנהגים.

104 ספר המנהגים.

105 לקו"ש ח"ד ע' 1162.

106 סידור.

107 ספר המנהגים.

< במשך כל הנענועים יהיו הידיים שמחזיקות את הלולב והאתרוג - בגובה החזה. מלבד בנענוע למעלה ולמטה בהם ירים ויוריד את ידיו.

< בעת הנענועים עומדים במקום אחד, ברגליים צמודות (כמו בשמונה עשרה), ורק החלק העליון של הגוף והידיים פונים לצדדים שמנענעים אליהם.

אכילת מזונות אחרי נטילת ד' מינים

< היות שנטילת ד' המינים צריכה להיות בסוכה, יש מקום לחייבה בכרכת "לישב בסוכה". על כן מן הראוי לאכול מיני מזונות בשיעור של יותר מ'כביצה' לאחר נטילת ד' המינים, וברכת "לישב בסוכה" שמברך על מיני המזונות תתייחס גם לנטילת ד' המינים¹⁰⁸.

מתנה על מנת להחזיר - כל ימי החג

< הנותן את ארבעת המינים שלו לאדם אחר לברך עליהם, עליו לתת אותם באופן של 'מתנה על מנת להחזיר'. "והוא תועלת לנותן ולמקבל"¹⁰⁹.

ביום הראשון של סוכות¹¹⁰ שד' המינים צ"ל "שלו" (שייכים לזה שנוטל אותם), הנתינה ב'מתנה על מנת להחזיר' מעכבת, ואם רק השאילם לו לא יצא המקבל ידי חובתו בנטילתם¹¹¹. אך בשאר הימים הנתינה ב'מתנה על מנת להחזיר' אינה מעכבת, ואפילו אם רק השאילם לו יצא הנוטל י"ח.

< נכון לומר בפירוש שהנתינה היא ב'מתנה על מנת להחזיר', ובפרט ביום הראשון. כך נהג הרבי גם בימי חול המועד, שכאשר היה מוסר לאחראי את ד' המינים שלו ע"מ שהציבור יברך עליהם, היה אומר שזוהי 'מתנה על מנת להחזיר'.

< אם נתן לחברו ד' מינים ביום הראשון ב'סתם' ולא אמר שזוהי 'מתנה ע"מ להחזיר', כתב המתבר בשו"ע¹¹² שיצא י"ח, כיון ש'מסתמא על דעת כן נתנו לו' שהרי צריך לצאת בו י"ח ע"ש.

וכתב ההביכורי יעקב, שזהו רק אם הבעלים יודע את ההלכה שצריך לתת ב'מתנה ע"מ להחזיר'. אך אם הוא אינו יודע הלכה זו וחושב שמספיקה 'השאלה', לא יצא המקבל, כיון שהבעלים התכוון ל'השאלה' רגילה בלבד ולא ל'מתנה ע"מ להחזיר'.

108 הוראת הרבי. ראה אוצר מנהג"ח ע' רצג.

109 ספר המנהגים. כדי שיהיו של המקבל בשעת הברכה, ויחזרו לאחמ"כ לבעלות הנותן.

110 ובחור"ל גם ביו"ט שני של סוכות, ראה שו"ע תרמט, כא.

111 שו"ע תרנח, ג.

112 תרנח, ה.

אך בדברי אדה"ז¹¹³ משמע שחולק על כך וסובר שגם אם הבעלים אינו יודע את ההלכה יצא המקבל ידי חובתו, משום ש"אנן סהדי דנתכוין המשאיל בלשון המועיל, ואם אי אפשר לו לברך עליו אא"כ היא שלו, הרי היא שלו במתנה על מנת להחזיר" ע"ש.

< גם לאשתו צריך אדם לתת את ד' המינים ב'מתנה ע"מ להחזיר'.

נשים בד' מינים

< גם נשים נוטלות ד' מינים ומברכות, למרות שזו מ"ע שהזמן גרמא¹¹⁴.

< ראוי שגם הנשים תברכנה על ד' המינים בבוקר, ולא תאכלנה לפני נטילתם¹¹⁵.

אמירת הלל

< מצוה מן המובחר לקרוא את ההלל עם הציבור, כדי שיענה 'הודו' ו'אנא' אחרי שליח הציבור¹¹⁶.

למרות שרבותינו נשיאנו היו מאריכים בתפלת שבת אפילו כמה שעות אחרי שהציבור סיימו את תפילתם, הנה ביום טוב היו מסיימים את תפלת שחרית עם הציבור כדי לומר הלל עמהם¹¹⁷.

< בשעת אמירת ההלל אוחזים רק את הלולב. לנענועים לוקחים גם את האתרוג¹¹⁸.

< בין שני הנענועים ב"אנא" שבהלל עשה הרבי הפסק, על ידי הנחת האתרוג מידי.

< באמירת שם ה' ב"הודו" ו"אנא" לא מנענעים.

מדברי הרבי¹¹⁹ נראה, שבעת הנענועים ב"הודו לה" מסמיכים את שם ה' לתיבה שלפניו ואומרים "הודו לה", ולא "לה' כי".

עד"ז ב"אנא" מסמיכים את שם ה' לתיבה שלפניו ואומרים "אנא ה'", ולא "ה' הושיעה"¹²⁰.

113 ידו, לגבי ציצית שאולה.

114 ז.ג. ב"שופר ולולב הנשים נוהגות להחמיר על עצמן" מפני שהן "חובת הגוף" ע"ש.

115 שהרי דבר קל הוא, ולא כמו בתקיעות של ראש השנה.

116 תפח.ג. אגרו"ק הרבי חי"ז ע' סז.

117 אגרו"ק חי"ז ע' סז.

118 ס' המנהגים. בשנת תשמ"ח שהייתה שנת הקהל אחז הרבי במשך אמירת ההלל כולו גם את האתרוג, וביאר

בשיחת ליל ה' דהג הסוכות שזהו משום שעניינו של הקהל הוא אחדות ע"ש.

119 שלחן מנחם חי"ג ע' רמט.

120 זהו דלא כמנהג שהביא באוצר מנהגי חב"ד (ע' שיג) שמדקדקים שאמירת שם ה' תהיה בתחילת הנענוע ולא

בסופו, ולכן ב"הודו" אומרים "לה' כי", וב"אנא" אומרים "ה' הושיעה" ע"ש.

הושענות

- < לפני אמירת ההושענות מוציאים ספר תורה אחד. המוציאו עומד עמו על הבימה ואוחזו בידיו כל משך אמירת ההושענות.
- יש להשתדל שהמוציא את ספר התורה יהיה אדם שאין לו ד' מינים, או אדם שאינו מתפלל במניין זה¹²¹.
- ארון הקודש נשאר פתוח כל משך אמירת ההושענות.
- < כל משך אמירת ההושענות החזיק הרבי את ד' המינים בשתי ידיו, כשהם צמודים לחזהו.
- < למנהגינו הש"ץ מתחיל לומר את תיבות הפיוט בקול רם מאות ס' או ע'¹²², ואז מתחילים להקיף את הבימה.
- עושים הקפה שלימה ומסיימים אותה באות ת'¹²³.
- < בתיבות הפיוט שאומרים בלחש (עד אות ס' או ע') אומרים "הושענא" רק לפני תיבת הפיוט.
- בתיבות הפיוט שאומרים בקול רם (היינו מאות ס' או ע') אומרים "הושענא" גם אחרי תיבת הפיוט.
- הקהל אומר את תיבות הפיוט בקול רם, אחרי הש"ץ.
- < הרבי עודד את ניגון הפסוק "הושיעה את עמך" שבסוף אמירת ההושענות.
- < את הפסוק "למען דעת וגו'" שבסיום ההושענות אומרים הש"ץ והקהל בקול רם, בעת הכנסת ספר התורה לארון הקודש.
- < לאחר סיום אמירת הפסוק "למען דעת" מניחים את ד' המינים.
- < במקום שאין ס"ת, מקיפים את הבימה גם בלעדי¹²⁴.
- < אדם שאין לו ד' מינים אינו מקיף את הבימה בעת אמירת ההושענות¹²⁵. ניתן לקחת ד' מינים מחברו ולהקיף עמהם את הבימה. ואם כבר החזירו את ספר התורה להיכל, יקיף את הבימה אף בלא ס"ת.
- < אבל על אביו ואימו בתוך י"ב חודש אינו מקיף את הבימה באמירת ההושענות¹²⁶.

121 אם אין אדם כזה, ניתן להניח את ספר התורה על הבימה - ראה לוח כולל חב"ד.

122 ספר המנהגים.

123 ש.ם.

124 כף החיים תרס"ב, ולהעיר מלשון הסידור: "מקיף את התיבה".

125 ראה כף החיים תרס"ג, יג-יד.

126 ספר המנהגים וע"ש.

< בשבת אין אומרים "הושענות".

לפני אמירת ה"הושענות" למחרת ביום ראשון, אומרים גם את ה"הושענא" של יום השבת, אך אין מקיפים בו את הבימה¹²⁷.

127 ש.ם.

פרק ד

מצוות הישיבה בסוכה בשבעת ימי החג

מצוות הישיבה בסוכה

< הישיבה בסוכה צריכה להיות באופן של "תשבו כעין תדורו", שכל שבעת הימים יעשה את ביתו עראי ואת סוכתו קבע ועיקר ישיבתו תהיה בסוכה ולא בבית, ו"ידמה עליו סוכתו כאילו היא ביתו, וכל דבר שלא היה עושה חוץ לביתו לא יעשה חוץ לסוכתו"¹²⁸.

< כל רגע שאדם יושב בסוכה, הוא מקיים מצווה¹²⁹.

< יאכל, ישתה ויטייל בסוכה. ואם הוא צריך לספר עם חברו, יספר עמו בסוכה.

< יש להשתמש בסוכה באותם כלים שרגילים להשתמש בבית.

< למנהגינו, לא ישנים בסוכה¹³⁰.

< למנהגינו, לא שותים אפילו מים מחוץ לסוכה¹³¹.

< אדמו"ר הרשב"ב היה נכנס לסוכה אפילו כדי ליטול גלולת מרפא¹³².

< למנהגינו, לא אוכלים מחוץ לסוכה גם אם יורדים גשמים, אלא אוכלים בסוכה וגם מברכים "לישב בסוכה"¹³³. כך נהגו "תלמידי הבעש"ט דור אחר דור", לישב בסוכה בז' ימי החג גם אם ירדו גשמים¹³⁴.

"פעם ירד גשם שוטף, ושלה כ"ק אדמו"ר הרשב"ב שליח שיראה אם התלמידים אוכלים בסוכה או בבית התבשיל. השליח בא לכ"ק וסיפר שהבחורים אוכלים בסוכה, וכדי שלא ירד הגשם לתבשיל, הם מכוסים בכגד העליון מעל ראשם ומכסים גם על האוכל. כ"ק נהנה מאד ואמר: בזה ניכרת פעולת לימוד דא"ח, שאף שפטורים מסוכה מכל מקום מהדרים לאכול בסוכה בגשם שוטף"¹³⁵.

128 תרלט, א, שם, ד.

129 תקצב, ז, תרלט, טז.

130 ראה הביאור בזה בלקו"ש חכ"ט ע' 211. וראה אוצר מנהג"ח ע' שא אודות ביטויי אדמו"ר האמצעי על כך.

131 ראה גם בשוע"ר תרלט, יב "שכל המחמיר על עצמו שלא לשתות חוץ לסוכה אפילו מים, הרי זה משובח".

132 עדותו של הגר"י לנדא, ראה אוצר מנהג"ח ע' ש.

133 ראה אוצר מנהג"ח ע' שב-ג, ושלחן מנחם ח"ג ע' רכג. זאת למרות האמור בשוע"ר תרלט, כג. וע"ע תרלט, יז-יט.

134 לקו"ש חכ"ט ע' 211 הע' 7.

135 אוצר מנהג"ח ע' שב-ג.

< כל טרחה שאדם לא היה טורח בה בישיבתו בבית, אינו צריך לטרוח בה כדי לשבת בסוכה¹³⁶. לכן:

אדם שיכול להתרכז כראוי בלימודו בסוכה, צריך ללמוד בסוכה ולא בבית. אך אם אינו יכול להתרכז כראוי בסוכה, יכול ללמוד בבית.

ואם רוצה ללמוד בבית המדרש, אינו חייב ללמוד בסוכה.

אם רוצה לעיין בכמה ספרים, וזו טרחה גדולה עבורו להכניס אותם לסוכה ולהוציאם בזמן האוכל ולהחזירם שוב לאחמ"כ לצורך הלימוד, יכול ללמוד בביתו וא"צ לטרוח ללמוד דווקא בסוכה.

< אם מתפלל ביחידות ויכול להתרכז בתפילה בסוכה, יתפלל בסוכה ולא בבית. אך אם יכול ללכת לבית הכנסת, יתפלל בבית הכנסת וא"צ להתפלל בסוכה¹³⁷.

נשים וילדים, במצוות ישיבה בסוכה

< נשים פטורות מן הסוכה מפני שהיא מצוות עשה שהזמן גרמא. אך כאשר הן יושבות בסוכה יכולות לברך "לישב בסוכה"¹³⁸.

< בן קטן שהגיע לחינוך - היינו מגיל 5-6, צריך לחנכו במצוות ישיבה בסוכה¹³⁹.

ואם הוא אוכל מחוץ לסוכה, אביו חייב לגעור בו ולהכניסו לסוכה כדי לחנכו במצוות.

אך אימו או אנשים אחרים אינם חייבים לגעור בו על כך, מפני שהם אינם חייבים בחינוכו¹⁴⁰.

החובה על אביו לגעור בבנו הקטן שהגיע לחינוך, היא רק כאשר הוא אוכל מחוץ לסוכה דבר שחובה מן הדין לאוכלו בסוכה, כמו פת או מיני מזונות בשיעור של יותר מ'כביצה'. אך אם הוא אוכל מחוץ לסוכה אוכלים ומשקים שמעיקר הדין מותר לאוכלם ולשתותם מחוץ לסוכה (כמו בשר, דגים, פירות וירקות וכדו'), אין האב חייב לגעור בו על כך, וניתן לאפשר לו בגיל צעיר לאכול אותם מחוץ לסוכה.

והחכם עיניו בראשו שלא להקשות בזה יותר מדי, כדי שהילד יחבב את מצוות סוכה והיא לא תצטייר בעיניו כדבר קשה.

136 תרל"ט, ד.

137 תרל"ט, ה.

138 תרמ"א, ב.

139 תרמ"ג.

140 תרמ"ד.

< ילד מתחת לגיל חמש פטור מן הסוכה, משום שהוא עדיין צריך לאמו, ו"כשם שאמו פטורה כך הוא פטור"¹⁴¹.

< בן קטן שהגיע לגיל חינוך למצוות סוכה¹⁴², מותר לברך עמו "לישב בסוכה" ולהזכיר עימו בברכתו את שם ה', ואין זו ברכה לבטלה עבור זה שמברך עמו, מפני שהילד צריך לקיים את המצווה מדין חינוך ולברך עליה, והוא אינו יודע לברך מעצמו.

אך אין לאדם להזכיר שם ה' כאשר הוא מברך "לישב בסוכה" עם בנות קטנות, מפני שהבנות אינן חייבות בסוכה.

- אך לעצמן יכולות הבנות הקטנות לברך, כשם שנשים יכולות לברך¹⁴³.

זמן ברכת "לישב בסוכה"

< את ברכת "לישב בסוכה" אומרים לאחר ברכת "המוציא" או "בורא מיני מזונות" (וקודם האכילה), ולא לפני ברכת "המוציא" או במ"מ, מפני ש"לישב בסוכה" מברכים על סעודה, ועל כן ראוי להתחיל בסעודה ורק לאחר מ"כ לברך "לישב בסוכה", וברכת "המוציא" או "בורא מיני מזונות" נחשבים כהתחלת הסעודה¹⁴⁴.

- ברכת "לישב בסוכה" אינה נחשבת הפסק בין ברכת "המוציא" לבין האכילה, מפני שברכת "לישב בסוכה" היא מצרכי הסעודה, וכל שהוא לצורך הסעודה אינו נחשב הפסק¹⁴⁵.

שיעור אכילה לברכת "לישב בסוכה"

< מברכים "לישב בסוכה" רק על אכילת שיעור של יותר מ'כביצה' (היינו יותר מ-57.6 סמ"ק) של פת או תבשיל או מיני מזונות העשויים מחמשת מיני דגן.

רק חמשת מיני הדגן עצמם מצטרפים לשיעור של יותר מ'כביצה' לעניין ברכת "לישב בסוכה", אך מילוי כלשהו שהכניסו בהם, או אוכל אחר שאוכל עמהם, אינם מצטרפים לשיעור זה לעניין ברכת "לישב בסוכה".

על שיעור קטן מזה אין מברכים "לישב בסוכה", מפני שפחות משיעור זה נחשב אכילת עראי ("שכן דרך האדם לטעום פעם אחת 'מלא פיו' חוץ לביתו, ו'מלא פיו'

141 תרמ"ג.

142 מגיל 5-6 כנ"ל.

143 עפ"י תרמ"ב.

144 תרמ"ג, ד.

145 שם.

הוא 'כביצה', שאין בית הבליעה מחזיק יותר מ'כביצה'¹⁴⁶, ואכילת עראי מחוץ לסוכה מותרת מן הדין, לכן אין מברכים "לישב בסוכה" על אכילה בשיעור זה.

על מה מברכים "לישב בסוכה"

< על פירות וירקות, בשר ודגים וכל כיו"ב אין מברכים "לישב בסוכה", ואפילו אם קובע עליהם סעודה ואוכל הרבה מהם¹⁴⁷, מפני שאכילתן נחשבת אכילת עראי, ואכילת עראי מחוץ לסוכה מותרת מן הדין.

< על שתיית מים אין מברכים "לישב בסוכה", שהרי מותר מן הדין לשתותם מחוץ לסוכה¹⁴⁸.

< על שתיית יין ושאר משקים אין מברכים "לישב בסוכה" גם אם קובע עליהם שתיה - למרות שאם קובע עליהם שתיה צריך לשתותם בסוכה דווקא - "לפי שהשתייה היא טפילה לאכילה, וברכת לישב בסוכה שבירך על אכילת שחרית, פוטרת את השתייה של כל היום"¹⁴⁹.

< על טיול ושאר דברים שעושה בסוכה אין מברכים "לישב בסוכה", מפני שהם "נמשכים וטפלים לאכילה שהיא עיקר מצות הישיבה בסוכה", וברכת "לישב בסוכה" שעשה, או שיעשה לאחר מכן על האכילה, פוטרת אותם - גם אם יצא מחוץ לסוכה ושהה הרבה בין האכילה לבין הטיול¹⁵⁰.

< למנהגינו, בכל קידוש והבדלה מברכים "לישב בסוכה"¹⁵¹.

'הפסק' לעניין ברכת "לישב בסוכה"

< בירך "לישב בסוכה" על אכילת פת או מיני מזונות וסיים את אכילתו, ולאחר זמן נמלך לאכול שוב פת או מיני מזונות:

אם נשאר בסוכה במשך הזמן שבין שתי האכילות, או שיצא מן הסוכה על דעת לחזור אליה לאלתר ואכן חזר בפועל לסוכה לאלתר - אינו צריך לחזור ולברך "לישב בסוכה" על אכילה הב'.

- אך אם בין שתי האכילות יצא מן הסוכה על דעת שלא לחזור אליה לאלתר, והתכוון לשהות כשעתיים מחוץ לסוכה - ואפילו שבפועל לאחר שיצא נמלך וחזר לאלתר. וכן אם יצא מן הסוכה על דעת לחזור אליה לאלתר, אך בפועל חזר אליה רק לאחר

146 ראה תרל"ט, יא.

147 שם.

148 ראה תרל"ט, יב.

149 תרל"ט, יב.

150 שם.

151 ראה אוצר מנהג"ח ע' שכד. וע"ש שבהבדלה על שיכר (בירה) אין מברכים "לישב בסוכה".

שעתיים - צריך לחזור לברך "לישב בסוכה" על אכילה הב', כיון שהפסיק בין שתי האכילות ב"יציאה גמורה"¹⁵².

עבר לסוכה אחרת

< אם עבר באמצע אכילתו לסוכה אחרת, צריך לחזור ולברך "לישב בסוכה" בסוכה האחרת¹⁵³.

< אם אכל ובירך "לישב בסוכה" בסוכה אחת ואח"כ נכנס לטייל בסוכה אחרת, ולא יאכל בסוכה הב' פת או מיני מזונות כך שלא יברך בסוכה הב' "לישב בסוכה" על אכילה - צריך לברך בסוכה הב' "לישב בסוכה" על הטיול לבד, מפני שהטיול בסוכה זו אינו נפטר בברכה שבירך על האכילה בסוכה הראשונה¹⁵⁴.

על פי זה, אדם שנכנס לסוכתו של חברו למשך זמן, כגון לשוחח עם חברו, או שיושב בהתועדות וכיו"ב, נכון שלאחר שייכנס לסוכה ייקח יותר מ'כביצה' מיני מזונות ויברך "לישב בסוכה", מפני שהשהייה בסוכה משך זמן יכולה להיחשב כטיול, וטיול מצריך ברכת "לישב בסוכה" בסוכת חברו, ונכון שיברך את ה"לישב בסוכה" על אכילה.

< עוד יש לזכור כשנכנס לסוכת חברו לשוחח עמו וכיו"ב, ש"נכון הדבר" שלא לקבוע את עצמו לשתות יין בסוכה שלא בירך בה היום "לישב בסוכה" על אכילה, כי אם "רק בסוכה שאכל בה היום ובירך עליה לישב בסוכה"¹⁵⁵.

שכח לברך "לישב בסוכה"

< שכח לברך "לישב בסוכה" ונזכר באמצע הסעודה, יברך בעת שנזכר.

- ואם גמר סעודתו, יברך אחר הסעודה - ועדיין נחשב שמברך "עובר לעשיה" (לפני העשייה), מפני שגם הישיבה בסוכה שאחרי הסעודה היא בכלל המצווה, ושפיר יכול לברך קודם ישיבה זו¹⁵⁶.

< אדם שיש לו ספק אם בירך "לישב בסוכה", לא יברך מספק.

152 תרלט.יג.

153 תרלט.יד.

154 תרלט.טו.

155 שם.

156 תרלט.טז.

פרק ה מצוות השמחה ביום טוב ובהול המועד

מצוות השמחה

< כל שבעת ימי חג הסוכות ושמחת תורה¹⁵⁷ - בימי היו"ט ובימי חול המועד - "חייב אדם להיות שמח וטוב לב, הוא ובניו ואשתו ובני ביתו וכל הנלווים אליו"¹⁵⁸.

< שמחה זו היא מצוות עשה מן התורה, וגם בזמן הזה, שנאמר¹⁵⁹: "ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך וגו'"¹⁶⁰.

ביום ובלילה

< מלשון אדה"ז¹⁶¹ "כל שבעת ימי הפסח ושמנת ימי החג וכו' חייב אדם להיות שמח וטוב לב" נמצא, שמצוות השמחה קיימת גם בימים וגם בלילות של ימי החג וחול המועד (ואין המצווה רק ביום ולא בלילה, או רק בחלק מהימים ולא בלילה הראשון כדעת כמה¹⁶² פוסקים).

זאת ועוד: בדברי אדה"ז ניתן לדייק יותר מזה, שמצוות השמחה היא מצווה אחת הנמשכת מתחילת החג עד יציאתו - בימי החג וימי חול המועד - במשך שבעה או שמונה ימים, ואין על כל יום מצווה נפרדת של שמחה¹⁶³.

אם נשים חייבות בשמחת יו"ט

< מלשון אדה"ז¹⁶⁴ "חייב אדם להיות שמח וטוב לב הוא ובניו ואשתו" נמצא, שמצוות השמחה מן התורה מוטלת גם על האישה עצמה (כמו שהיא מוטלת על הבעל כשלעצמו), ושמחת האישה אינה רק מצווה המוטלת על הבעל - לשמח את אשתו,

157 וכן הוא בפסח ובחג השבועות.

158 תקכט,ו.

159 דברים טז,ד.

160 תקכט,ו. וראה ס' רמב קו"א סק"ב.

161 תקכט,ו.

162 לדעת השאג"א ס' סח בלילה הראשון מצוות השמחה היא רק מדרבנן ולא מן התורה, אך דעת המג"א ס' תקמו סק"ד שגם בלילה הראשון מצוות השמחה היא מה"ת. יש אחרונים הסוברים שמצוות השמחה ביום ובלילה הם ב' מצוות נפרדות. וראה שפת אמת סוכה מח ד"ה "בגמ" שהיא מצווה אחת ביום ובלילה, דהלילות בכלל הימים ע"ש ואכמ"ל.

163 ראה לקמן נפק"מ לדינא מכך. ולהעיר, שלדעת העמק שאלה ויקהל שאילתא ס"ז מצוות השמחה ברגל היא לשמוח פעם אחת במהלך הרגל. אכן לדברי אדה"ז שהמצווה והחיוב לשמוח קיימים כל משך זמן החג, חייב להיות כל הזמן בשמחה, ורק שזו אותה מצווה הנמשכת מתחילת החג ועד יציאתו.

164 תקכט,ו.

אלא האישה עצמה מצווה להיות בשמחה¹⁶⁵ (ראה לקמן במה מקיימת האישה את מצוות השמחה המוטלת עליה).

לשמוח בעצמו ולשמה את בני ביתו

< מלבד חובת כל איש לשמוח בעצמו, חייב כל איש גם לשמה את בני ביתו: "כיצד משמחן¹⁶⁶? הקטנים נותן להם קליות ואגוזים (בימינו ייתן להם מיני מתיקה האהובים עליהם), והנשים קונה להן בגדים ותכשיטים" בהתאם לאפשרויותיו הכספיות.

< אדם שבמשך השנה נמצא מחוץ לביתו לרגל עסקים וכדו', עליו להיות בביתו ביו"ט כדי לשמה את אשתו. הגמ'¹⁶⁷ לומדת זאת מן הפסוק¹⁶⁸ "ושמחת אתה וביתך"¹⁶⁹.

אך לצורך נסיעה לרבי¹⁷⁰ מותר להיעדר מביתו ביו"ט, וישמה את אשתו בבגדים ותכשיטים¹⁷¹.

סיכום

הבעל מצווה לשמוח בעצמו, וגם לשמה את אשתו.

האישה מצווה לשמוח בעצמה.

הילדים הקטנים עצמם אינם מצווים במצוות השמחה, אך אביהם חייב לשמחם¹⁷².

שמחת האנשים - במה?

< מצוות השמחה ביו"ט ובחול המועד בזמן בית המקדש הייתה מתקיימת אצל הגברים באמצעות אכילת בשר שלמים דווקא¹⁷³.

ויש לומר: עצם מצוות השמחה ביו"ט מתייחסת להרגשת הלב, כלשון אדה"ז¹⁷⁴ "להיות שמח וטוב לב". אך א"א לצוות על הרגשת הלב כשלעצמה, אלא הציווי

165 כך סובר גם השאגת אריה סי' סה-סט, ודלא כדעת הרעק"א בשו"ת סי' א ובהשמטות שם שהמצווה היא על הבעל לשמה את אשתו, והאישה עצמה אינה מצווה להיות בשמחה מפני שזו מצוות עשה שהזמן גרמא (וראה קידושין לד, ב שהגמ' שקי"ט בזה).

166 תקכט,ז.

167 סוכה כז,ב.

168 דברים יד.

169 דין זה לא הובא בשו"ע"ד. ולהעיר משו"ע"ד תרלט,ט, שחייב האדם לשמה את אשתו ברגל פוטר אדם נשוי מלישון בסוכה ללא אשתו (לנוהגים לישון בסוכה).

170 שיש בזה מצוות הקבלת פני רבו ברגל.

171 דין זה הובא באחרונים אך לא הובא בשו"ע"ד.

172 ולכן עליו לקנות להם קליות ואגוזים - תקכט,ז.

173 תקכט,ז.

174 תקכט,ו.

מתייחס לעשיית פעולה שתפעל ותעורר את הרגשת הלב, ואצל הגברים אכילת בשר שלמים הייתה מביאה לשמחה שלימה.

שתיית יין בזמן הזה - חובה

< עכשיו שאין ביהמ"ק קיים ואין בשר שלמים, יוצאים ידי חובת מצוות השמחה שמן התורה, בשתיית יין דווקא, מפני שלגבי יין נאמר בפסוק¹⁷⁵ "ויין ישמח לבב אנוש"¹⁷⁶, הרי שהתורה העידה עליו שהוא דבר המשמח את הלב.

לכן, חייב כל אדם לשתות יין בכל יום מימי היו"ט וחול המועד כדי לצאת ידי חובת שמחת יו"ט¹⁷⁷.

ב' דינים בשתיית יין ביו"ט ונפק"מ לדינא

< נמצא, שחובת שתיית יין ביו"ט היא מצד ב' טעמים: א. עונג כנ"ל¹⁷⁸. ב. שמחה. ויש לומר כמה נפק"מ בין הטעמים:

א. חובת שתיית יין מצד מצוות עונג היא רק "אם ידו משגת" לקנות יין¹⁷⁹, שהרי יכול לקיים את מצוות העונג גם במאכלים אחרים שמתענג מהם, כלשון אדה"ת¹⁸⁰ "בשר יין ומגדנות". אך מצד מצוות שמחה, בזמן הזה שאין קרבן שלמים חייב להשיג דווקא יין לשתות, מפני שעל יין העידה תורה שהוא דבר המשמח, אך דברים אחרים אינם פועלים שמחה משמעותית.

ב. שתיית יין מצד מצוות עונג קיימת רק בימים טובים ולא בימי חול המועד, מפני שבחול המועד אין מצוות עונג¹⁸¹. אך שתיית יין מצד חובת שמחה קיימת גם בחול המועד, כיון שגם בחול המועד חייבים בשמחה כנ"ל¹⁸².

ג. אם שתיית היין היא משום עונג, מצוות שתיית היין צריכה להתקיים בתוך הסעודה דווקא¹⁸³ ולא כשתייה בפני עצמה במהלך היום, כיון שכאשר השתייה באה בתוך הסעודה, העונג גדול ומשמעותי יותר מן העונג הנגרם משתיית יין בפני עצמו שלא בתוך הסעודה¹⁸⁴.

175 תהלים קד, טו.

176 תקבט, ז.

177 שם.

178 לגבי דין עונג ביו"ט, כמובא בשו"ע"ר תקבט, ד.

179 תקבט, ד.

180 תקבט, ד. רמב"ג.

181 תקבט, ה. כיון שחווה"מ איננו "מקרא קודש" (וע"ע בשו"ע"ר רמב"ז בשוה"ג, שחווה"מ "קרוי מקרא קודש לענין קרבנות בלבד").

182 תקבט, ו. נמצא, שחובת שתיית יין בחווה"מ היא רק משום מצוות שמחה, אך חובת שתיית יין בימים טובים היא גם משום מצוות עונג.

183 כך הוא לשון שו"ע"ר תקבט, ד: "וצריך לקבוע כל סעודה על היין, דהיינו שישתה יין באמצע סעודתו".

184 והרי מצוות הסעודה ביו"ט גופא עיקרה (גם) משום עונג.

א - אך אם שתיית היין היא משום שמחה, הרי מצד התוצאה הבאה משתיית היין שישמח לבב אנוש - שהיא המטרה של שתיית יין משום שמחת יו"ט, אין חילוק אם השתייה היא בתוך הסעודה או שהיא באה בפני עצמה במהלך היום, ובין כך ובין כך השתייה פועלת תוצאה של שמחה וזה העיקר.

ד. מצד מצוות שמחה, גם לכתחילה יכול לצאת י"ח בשתיית כוס הקידוש גופא¹⁸⁵ (אם וכאשר כוס הקידוש פועלת עליו שמחה), ואין הכרח כלל שישתה כוס יין נוספת ומיוחדת משום מצוות שמחה מעבר לכוס הקידוש, כיון שהעיקר הוא התוצאה שיהיה שמח ע"י שתיית יין, והרי הוא שמח משתיית יין.

אך אם משום עונג יש להוסיף ולשתות עוד יין בתוך הסעודה ואין להסתפק בכוס הקידוש¹⁸⁶, מפני - שמלבד סברא הנ"ל שמצוות עונג היא לענג את הסעודה, וממילא העונג של שתיית היין צ"ל בתוך הסעודה - הרי כתב אדה"ז שמשום עונג יו"ט יש להרבות באכילת בשר ויין ומגדנות כפי יכולתו, וממילא אין להסתפק בשתיית יין הקידוש.

ה. שתיית יין ביום טוב מצד מצוות שמחה, עיקרה לכאול¹⁸⁷ הוא ביו"ט ביום - ובחצי השני של היום. כך היא משמעות דברי אדה"ז¹⁸⁸ וז"ל: "אע"פ שהאכילה ושתיה במועדות היא מצוות עשה, לא יהיה אוכל ושותה כל היום כולו וכו' (אלא) חציו לה' וחציו לכם", ומפרט שבחצי הראשון של היו"ט מתפללים ולומדים כדי לקיים חציו לה', ובחצי השני של היום "חוזרין לבתיהם לאכול ולשתות ולשמוח שמחת יו"ט שאר היום עד הלילה כדי לקיים חציו לכם" ע"ש. הרי משמע שחובת שמחת יו"ט באכילה ושתיה עיקרה הוא ביו"ט ביום, ובחצי השני של היום, ושוב גם מצוות שתיית היין משום שמחה צ"ל בזמן זה.

לעומת זה, חובת שתיית יין שמצד מצוות עונג קיימת גם בליל יו"ט ולא רק ביום, שהרי גם בליל יו"ט חייבים במצוות עונג ולכן אוכלים סעודת יו"ט גם בליל יו"ט.

נפק"מ זו היא רק לגבי יום טוב. אך בחול המועד שאין עניין של "חציו לה' וחציו לכם", יוכל לקיים מצוות שמחה בשתיית יין בין בלילה ובין ביום, וגם בחצי הראשון של היום.

185 וכן כתב בפשיטות בשלחן מנחם ח"ב ע' רמז שאפשר לצאת ידי חובת שתיית יין לשמחת יו"ט בכוס הקידוש ע"ש.

186 כך נמצא בדברי שוע"ר תקכט, ד הנ"ל ש"צריך לקבוע כל סעודה על היין, דהיינו שישתה יין באמצע סעודתו" - וזה למרות שמדבר שם לגבי יו"ט שבוודאי עשה קידוש על היין קודם הסעודה. הרי משום עונג לא סגי בכוס הקידוש וצריך לשתות עוד יין באמצע הסעודה.

187 אך ראה מג"א ס" תקמו סק"ד, ושערי תשובה ס" תקכט.

188 תקכט, י.

נשים, ומי שהיין מזיק לו

< נשים פטורות משתיית יין ביו"ט ובחיה"מ - בין אם החיוב מצד עונג ובין אם החיוב משום שמחה, כיון שקשה להן לשתותו והוא אינו גורם להן עונג ואינו מביא אותן לידי שמחה¹⁸⁹.

כמו"כ מי שהיין מזיק לו ה"ה פטור משתיית יין, מפני שהיין אינו עונג לו, ואינו מביא אותו לידי שמחה. אך כתבו האחרונים¹⁹⁰ שעל אדם זה למצוא דבר אחר שיגרום לו שמחה אמיתית, כדי לקיים מצוות וחובת שמחת יו"ט שהיא מן התורה.

שתיית מיץ ענבים, ושיעור היין שצריך לשתות

< היות שחובת שתיית יין ביו"ט ובחול המועד בזמן הזה היא משום שהיין מביא לידי שמחה, נמצא¹⁹¹:

א. לא יוצאים י"ח מצוות שמחה בשתיית מיץ ענבים, כיון שהוא אינו מביא תוצאה של שמחה¹⁹².

על דרך זה נמצא, שרוב בני אדם לא ייצאו י"ח שמחה בשתיית יין קל, מפני שהוא אינו מביא (אצל רוב בני אדם) לשמחה¹⁹³.

ב. זאת ועוד: לעיל הובא שנשים וכן מי שהיין מזיק לו פטורים משתיית יין, מפני ששתייתו קשה להם ואינה פועלת עליהם שמחה. ולהנ"ל נמצא, שאין עניין שנשים או מי שהיין מזיק לו ישתו ביו"ט עכ"פ מיץ ענבים שהוא יין שאינו מזיק להם וקל לשתותו, כיון שמיץ ענבים אינו מביא לשמחה, והמטרה והטעם לחובת שתיית היין לדעת אדה"ז הוא מצד תוצאת השמחה דווקא

ג. לגבי שיעור היין שצריך לשתות, י"ל שמצד מצוות שמחה אין שיעור קבוע לכל אדם כמה יין צריך לשתות (כגון רביעית¹⁹⁴ וכדומה), אלא החיוב הוא לשתות שיעור שיביא את האדם לידי שמחה, והשיעור הוא אינדיבידואלי ושונה בין אדם לאדם כיון שהשפעת היין על האדם לפעול עליו שמחה אינה שווה בכל אדם¹⁹⁵. הדבר תלוי כמובן גם בסוג היין ששותה וברמת האלכוהול שבו¹⁹⁶.

189 ראה כתובות סה,א שאין דרך אישה לשתות יין. וראה פסק"ת סי' תקכ"ט ס"ט.

190 ראה פסק"ת סי' תקכ"ט ס"ט.

191 האחרונים שקו"ט בנקודות דלקמן (ראה פסק"ת סי' תקכ"ט ס"ט, ועוד), וכאן כתבתי לפי הנלע"ד בשיטת אדה"ז בזה.

192 ויש לדון אם עכ"פ יוצאים י"ח עונג בשתיית מיץ ענבים, או שאין בזה עונג משמעותי.

193 מפני שאחוי האלכוהול שבו נמוכים.

יש לדון, אם איש יוצא י"ח שמחת יו"ט גם בשאר משקים חריפים המשמחים כגון בירה או וודקה וכדו', שהרי מצד מצוות השמחה העיקר הוא התוצאה של השמחה הבאה משתיית היין, ותוצאה זו קיימת גם ע"י שתיית שאר משקים חריפים.

194 להעיר, שבהמלך במסיבו ח"ב ע' קלב דייק בדעת הרמב"ם שהשיעור הוא רביעית. וראה גם תורה אור צט,ג.

195 וראה ים של שלמה ביצה פ"ב סי' ה"ד "וכתב מהר"י".

196 ולהעיר שלגבי שתיית יין משום עונג כ' אדה"ז (תקכ"ט, ד) ש"רבה... ביין... כפי יכלתו, ולא כתב בזה שיעור.

אכילת בשר ביו"ט

< בזמן הזה אין חובה לאכול בשר ביו"ט, מפני שחובת השמחה באמצעות אכילת בשר שנאמרה בתורה היא בבשר שלמים דווקא (כנ"ל). כיון שאכילת בשר שלמים מביאה לשמחה משמעותית), וכיום אין בשר שלמים כ"א רק בשר חולין.

אלא שעכ"פ מצווה לאכול בשר חולין ביו"ט בזה"ז, והיינו שאדם שיאכל בשר יקיים באותו זמן את מצוות השמחה, מפני שסו"ס גם אכילת בשר חולין מוסיפה בשמחה באופן מסויים עכ"פ¹⁹⁷.

< ה"מצווה" לאכול בשר בזה"ז משום שמחה היא רק ביו"ט ולא בחול המועד¹⁹⁸, ולא כמו חובת שתיית יין משום שמחה שהיא בין ביו"ט ובין בחוה"מ¹⁹⁹.

< הפוסקים כתבו שצריך לאכול ביו"ט בשר בקר דווקא, ד"אין שמחה אלא בבשר בהמה²⁰⁰ ולא בבשר עוף²⁰¹.

< נחלקו האחרונים²⁰² אם שיעור הבשר שצריך לאכול ביו"ט הוא כזית, או כביצה שהוא שיעור שביעה. ונראה שדעת הרבי²⁰³ שהשיעור בכזית.

אכל בשר ושתה יין בלילה, אם צריך לחזור לאכול ולשתות ביום

< נמצא שיש ב' סיבות לאכילת בשר ביו"ט: א. משום עונג, כדברי אדה"ז²⁰⁴ ש"ירבה בבשר... כפי יכלתו" משום עונג. ב. משום שמחה. והרי זה דומה לשתית יין ביו"ט, שהמצווה לשתות יין היא הן מצד מצוות עונג והן מצד מצוות שמחה כנ"ל.

וי"ל נפק"מ לדינא בין אם המצווה משום עונג או משום שמחה:

א. הפוסקים שקו"ט²⁰⁵ במקרה שאדם אכל בשר או שתה יין בליל יו"ט, אם צריך לאכול בשר ולשתות יין גם ביו"ט ביום. ולמשמעות דברי אדה"ז²⁰⁶ שדייקנו לעיל

197 ראה בשוע"ר תקטז, ובפסוק נאמר לשון "שמחה" לגבי בשר, וגם אכילת בשר חולין מביאה שמחה אף שאינה עיקר השמחה, "והואיל ואי אפשר לנו לשמוח בו בעיקר השמחה שהיא אכילת בשר שלמים, יש לנו לשמחו בשאר כל מיני שמחות".

198 משמעות לשון אדה"ז תקטז, וזה למרות דבריו שם שבזמן בית המקדש אכילת בשר שלמים הייתה בין ביו"ט ובין בחוה"מ, שהרי מצוות השמחה היא גם בחוה"מ ו"עיקר השמחה" היא באכילת בשר שלמים.

199 מפני ששתית יין שפועלת שמחה אמיתית - ולכן היא חובה בזה"ז - היא בין ביו"ט ובין בחוה"מ שהרי גם בחוה"מ יש מצוות שמחה. אך אכילת בשר שהיא רק "מצווה" מדרבנן ואינה חובה, משום שאכילת בשר חולין אינה פועלת שמחה אמיתית - נתחדשה "מצווה" זו רק ביו"ט ולא בחוה"מ.

200 ראה מג"א סי' תקנא סקכ"ח בשם הב"ח, ועוד.

201 ראה בדברי רב אשי חגיגה ח, רע"ב.

202 ראה נימוקי או"ח סי' תקכט ס"ב ד"ה "אמנם", ועוד.

203 המלך במסיבו ח"ב ע' קלב.

204 תקטז, ד.

205 ראה פסק"ט סי' תקכט סק"א, ועוד.

206 תקטז, ו.

שמצוות השמחה היא מצווה אחת נמשכת ביום ובלילה, יש לומר שמצד מצוות שמחה, אם אכל בשר או שתה יין בלילה אינו צריך לחזור לאכול בשר או לשתות יין ביום, מפני שכבר קיים את המצווה באכילה ושתיה של הלילה, שהרי מצוות השמחה ביום ובלילה היא אותה מצווה.

אלא שלכתחילה זמן מצוות האכילה ושתיה לשם שמחה עכ"פ ביו"ט עצמו היא ביום, ובחצי השני של היום כנ"ל, ולא בליל יו"ט²⁰⁷. רק בחול המועד יכול גם לכתחילה לאכול בשר ולשתות יין משום שמחה בין בלילה ובין ביום כנ"ל.

אך מצד מצוות עונג י"ל שאין קשר בין אכילת הלילה לאכילת היום, ועליו לחזור ולאכול בשר ולשתות יין גם ביו"ט ביום, מפני שמצוות עונג מתייחסת לסעודה, ומצד מצוות עונג חייב לאכול ב' סעודות, ועליו לענג את סעודת היו"ט ככל יכולתו, וממילא לא מספיק שהתענג בבשר ויין בסעודת הלילה, ועליו לחזור ולאכול בשר ולשתות יין ביום כדי להתענג גם בסעודת היום.

ב. נפק"מ נוספת - אם אכילת הבשר צ"ל במהלך סעודת היו"ט דווקא (שעיקרה אכילת פת), או שהם יכולים להיות גם מחוץ לסעודה (ועל דרך נפק"מ הנ"ל לגבי זמן שתיית היין):

לטעם של עונג יש לאכול את הבשר בתוך הסעודה, כיון שמצוות עונג היא לענג את סעודת היו"ט עצמה (כנ"ל). אך אם משום שמחה, ניתן לאכול את הבשר במהלך היום, גם שלא בתוך הסעודה.

ג. אם משום שמחה, מצווה לאכול בשר בהמה דווקא, כיון שרק בשר בהמה מביא לשמחה. אך אם משום עונג, אף שלכתחילה יש לאכול בשר בהמה כיון שמביא ליותר עונג מבשר עוף, אך אם אין לו בשר בהמה יכול לקיים את מצוות עונג גם בבשר עוף טעים, כיון שגם בשר זה מביא לעונג כמו שאר מטעמים.

חייב אכילת פת ביו"ט - גם משום שמחה

< לעיל הובא שמצוות עונג מחייבת אכילת פת ביו"ט. אלא שגם מצוות שמחה מחייבת אכילת פת ביו"ט. כך כותב אדה"ז²⁰⁸: "ושמחת בחגך, ואין עונג ושמחה בלא אכילת לחם וכו' שהלחם הוא עיקר הסעודה". נמצא שיש ב' דינים באכילת פת ביו"ט: משום עונג ומשום שמחה.

ויתכן לומר נפק"מ לדינא:

207 כמשמעות דברי אדה"ז תקכ"ט, כנ"ל. וע"ע בשפת אמת שם.
208 קפח"י.

א. לפי הגהת מהרי"ל²⁰⁹ שאדה"ז חזר בו בסוף ימיו וסבר שאין חיוב לאכול פת בשבת וניתן להסתפק באכילת מיני מזונות, אפש"ל שזהו רק בשבת שאכילת הפת הוא רק משום עונג, ובוה ס"ל שעונג ממני מזונות נחשב ג"כ לעונג. אך ביו"ט שאכילת פת היא גם מדין שמחה, יש לאכול פת דווקא כיון שאין באכילת מיני מזונות משום שמחה.

ב. משום עונג יש חיוב לאכול ב' סעודות, גם בלילה וגם ביום כנ"ל. אך משום שמחה אין חיוב לאכול גם בלילה וגם ביום ומספיק שיאכל פת פעם אחת, כיון שמצוות השמחה ביום ובלילה היא מצווה אחת נמשכת כנ"ל.

- אלא שלכתחילה אכילת הפת משום שמחה צ"ל ביום, ובחצי הב' של היום. ובדיעבד ניתן לצאת י"ח בפת שאכל בליל יו"ט.

< המצווה לאכול פת משום שמחה היא רק ביו"ט ולא בחול המועד. אכילת פת בחוה"מ היא רשות²¹⁰.

אם נשים מצוות על אכילת בשר ביו"ט

< בדברי אדה"ז²¹¹: "כיצד משמחן... הנשים קונה להם בגדים ותכשיטין כפי ממונו. והאנשים בזמן שבית המקדש היה קיים היו אוכלים בשר שלמים לשמחה, ועכשיו שאין בית המקדש קיים אין יוצאים ידי חובת שמחה אלא ביין... ומכל מקום מצוה יש באכילת בשר ביו"ט וכו'" - משמע, שנשים לא התחייבו מלכתחילה בשתיית יין ובאכילת בשר ביו"ט²¹², אלא הן יוצאות י"ח שמחה בבגדים ותכשיטים שהבעל קונה להן, וגם בזמן בית המקדש כאשר היה בשר שלמים יצאו הנשים י"ח שמחה בבגדים ותכשיטים דווקא²¹³.

ונפק"מ לדינא:

א. אישה שאין לה בעל צריכה לקנות לעצמה בגדים ותכשיטים כדי לקיים את מצוות השמחה המוטלת עליה²¹⁴.

209 על הגליון לשוע"ר קפח.י.

210 קפח.י. רק שתיית יין משום שמחה היא בין ביו"ט ובין בחוה"מ.

211 תקכט.ז.

212 זה לגבי החיוב. אך ראה לקמן בהע' שנשים מקיימות מצווה כאשר הן מוסיפות בשמחת יו"ט באכילת מאכלים טעימים.

213 אך ראה שו"ת רעק"א בהשמטה לסי' א שיש דעות שגם נשים חייבות באכילת בשר ביו"ט משום שמחה, ודעת תוס' קידושין לד. ב ד"ה "אישה" שבזמן בית המקדש היה בעלה משמחה בזה שהיה נותן לה לאכול בשר שלמים שלו. וראה לחם משנה פ"א מהל' תגיגה ה"א.

214 ראה קידושין לד. ב.

ב. האישה אינה יכולה למחול ולוותר (לבעל, או לעצמה כשאינן לה בעל) על קניית בגדים ותכשיטים לכבוד יו"ט ולצאת י"ח מצות שמחה ביין ובשר²¹⁵.

ויש לציין: לעיל הובא שגם מצד מצוות עונג בסעודה יש להרבות באכילת בשר ויין ומגדנות כפי יכולתו²¹⁶. אלא שלפי הדעה²¹⁷ שנשים אינן חייבות בעונג יו"ט, הן תהיינה פטורות מאכילת בשר ביו"ט גם מצד מצוות עונג.

אם נשים מצוות על אכילת פת ביו"ט

< הלכה זו שנשים מקיימות מצוות שמחה בבגדים ותכשיטים, ומצוות שמחה אינה מחייבת נשים באכילת בשר ביו"ט, היא נפק"מ גם לגבי חיוב נשים באכילת פת ביו"ט משום שמחה שנשים תהיינה פטורות מכך, כמו שהן פטורות מאכילת בשר ביו"ט משום שמחה, כיון שהן מקיימות את מצוות שמחה שלהן בבגדים ותכשיטים.

מצווה להרבות במאכלים, וללבוש בגדים יותר יפים מבגדי השבת

< עקב מצוות השמחה ביו"ט נהגו להרבות בו במיני מאכלים יותר מבשבת שלא נאמרה בה שמחה, וכן בגדי יו"ט צריכים להיות יפים יותר מבגדי שבת, מפני שדברים אלו מוסיפים בשמחה, ומצווה להוסיף ככל האפשר בשמחת יו"ט²¹⁸.

חציו לה' וחציו לכם

< ב' פסוקים נאמרו לגבי יו"ט: מצד אחד נאמר²¹⁹: "עצרת לה' אלוקיך", והמשמעות היא שיש להקדיש יום זה לעניינים רוחניים של תורה ותפילה. לאידך נאמר²²⁰: "עצרת תהיה לכם", והמשמעות היא שיש מצווה ליהנות ביום זה באכילה ושתיה, והדברים לכאן וסותרים זל"ז?"

215 וי"ל, שהנפק"מ היא גם לגבי קטנים שהגיעו לחינוך, שלדעת אדה"ז מצוות השמחה משום חינוך מתקיימת בהם על ידי הקליות ואגוזים שנותן להם, ואינו חייב לחנכם בשתיית יין ובאכילת בשר - משום שמחה. אלא שעדיין צריך לחנכם לזה משום מצוות עונג.

216 תקכט, ד.

217 רעק"א שם.

218 תקכט, ו. ויש לומר שדין זה קיים גם בנשים. דלמרות שאת עצם חובת השמחה מקיימות הנשים בבגדים ותכשיטים ולא ביין, בשר ופת כנ"ל, מ"מ את המצווה להוסיף בשמחה ככל האפשר הן מקיימות גם בהוספת מיני מאכלים, כיון שסו"ס מאכלים טובים מוסיפים שמחה גם לנשים, וכל מאכל טוב יוסיף בזה, ולא גרע בשר טעים משאר מיני מטעמים (ולכן התירו לאישה לאכול בשר ביו"ט גם אם הוא ל"ט). אך לגבי אנשים יש עכ"פ "מצווה" לאכול בשר דווקא - יותר משאר מיני מאכלים.

219 דברים טז, ח.

220 במדבר כט, לה.

חז"ל ביארו שב' העניינים נכונים וצ"ל חציו לה' וחציו לכם, היינו חצי מהיום לעסוק בתורה ותפילה, וחצי מהיום לאכול ולשתות ולשמוח. כך מתאר אדה"ז את 'סדר היום' ביום טוב²²¹:

- "בבוקר משכימים כל העם לבתי כנסיות ולבתי מדרשות ומתפללים שחרית ומוסף, וחוזרים לבתיהם ואוכלים סעודת הבוקר. והולכים לבתי מדרשות וקורין בנביאים ודורשין באגדה עד אחר חצות היום - כדי לקיים חציו לה'. אחר כך מתפללים מנחה, וחוזרים לבתיהם לאכול ולשתות ולשמוח שמחת יום טוב שאר היום עד הלילה - כדי לקיים חציו לכם".

מצווה להאכיל את העניים ביו"ט

< חייב אדם להאכיל ביו"ט גם את הגר היתום והאלמנה ועניים אומללים ומרי נפש. הנועל דלתי חצירו ומאכיל רק את בני משפחתו, אין זו שמחת מצוה אלא שמחת כריסו ושמחתו אינה רצויה לפני ה'²²².

שכרות וקלות ראש אסורים ביו"ט

< בעת האכילה ושתיה ושמחה ברגל, על האדם להיזהר שלא לשתות הרבה יין כדי שלא יימשך לשחוק וקלות ראש, "שהשכרות, והשחוק הרבה, וקלות הראש אינה שמחה אלא הוללות וסכלות, ולא נצטוונו על ההוללות והסכלות אלא על השמחה". חיוב השמחה יסודו בזה שעבודת ה' צ"ל בשמחה, "ואי אפשר לעבוד את ה' לא מתוך שחוק ולא מתוך שכרות"²²³.

221 תקכט.י. וראה תקפד.ו.

222 תקכט.יא. החיוב להזמין לסעודה את הנוקדים, גדול בחג יותר מבשבת, מפני שבחג נאמר "ושמחת בחגך וגו', והגר והיתום והאלמנה וגו'".

223 תקכט.יב.

פרק ו דיני ומנהגי חול המועד סוכות

בגדי יו"ט

< בימי חול המועד לובשים סרטוק משי²²⁴, ובגדים חגיגיים²²⁵.

טבילת פרוסת המוציא בדבש

< אין חיוב לאכול פת בחול המועד²²⁶.

< בחול המועד, ובשבת חול המועד - מלבד הושענא רבה - אין טובלים פרוסת המוציא בדבש²²⁷.

"יעלה ויבוא"

< אם שכח "יעלה ויבוא" בבהמ"ז בימי חול המועד אינו חוזר ומברך בהמ"ז, "מפני שברכת המזון בימים אלו היא רשות, שאם רוצה אוכל פירות וכיו"ב ואינו חייב לאכול פת, אלא העיקר "שלא יתענה"²²⁸.

< אומרים "הרחמן הוא יקים לנו את סוכת דוד הנופלת".

מצוות השמחה

< כל יום ויום מימי חול המועד, בלילה וביום, יש מצווה מן התורה על האנשים והנשים להיות שמחים וטובי לב.

האנשים חייבים לקיים מצווה זו בשתיית יין מידי יום, והנשים מקיימות מצווה זו בבגדים ותכשיטים שהבעל קונה להן.

האב חייב לקנות לילדיו מיני מתיקה האהובים עליהם, כדי לשמחם.

ראה הפרטים והמ"מ בכל זה לעיל בפרק מצוות השמחה ביום טוב ובחול המועד.

< יש לשמוח מידי יום בשמחת בית השואבה וברחובה של עיר²²⁹.

224 אוצר מנהג"ח ע' שכו.

225 ראה מג"א ס"י תקל סק"א. ושער הציון להמשנ"ב שם סק"ד.

226 קפח"י.

227 ספר המנהגים, אוצר מנהג"ח ע' שח-ט.

228 קפח"י. וראה לעיל פרק ב.

229 הרבי עורך על כך רבות בשיחות הקודש שאמר בלילות חג הסוכות.

< כל ימי החג ושמחת בית השואבה מתועדים בסוכה התועדויות של שמחה²³⁰.

מתנה על מנת להחזיר בד' מינים

< הנותן את ארבעת המינים שלו לאדם אחר לברך עליהם בימי חול המועד, ראוי שייתן אותם באופן של 'מתנה על מנת להחזיר'. כך גם נהג הרבי בימי חול המועד, שכאשר היה מוסר לאחראי את ד' המינים ע"מ שהציבור יברך עליהם היה אומר שזוהי 'מתנה על מנת להחזיר'.

אלא שבימי חול המועד גם אם לא נתן את הד"מ ב'מתנה ע"מ להחזיר' יצא המקבל ידי חובתו ללא חשש²³¹.

קריאת התורה

< אף שאין בארץ ישראל ספיקא דיומא, מכל מקום²³² קריה"ת בארץ ישראל בימים אלו היא כמו בחו"ל²³³:

ביום א' דחול המועד שהוא יום שני של סוכות, קוראים לכהן "ביום השני", ללוי "ביום השלישי", לישראל "ביום הרביעי", ולרביעי קוראים רק "ביום השני"²³⁴.

עד"ז בשאר הימים.

כך נהג ופסק אבי מורי הרב ע"ה.

מבצעים

< עפ"י הוראת הרבי יש לזכות יהודים במצוות ד' מינים.

< אדם שלא הספיק לברך על הד' מינים ביום הראשון, יברך "שהחיינו" בפעם הראשונה שמברך עליהם בשנה זו.

מוצאי שבת חול המועד

< בערבית של מוצ"ש אין אומרים "ויהי נועם" ואתה קדוש".

< הבדלת מוצ"ש עם נר ובשמים, ומברכים "לישב בסוכה".

< אומרים "ויתן לך" בלחש²³⁵.

230 ראה אוצר מנהג"ח ע' שיט - מתקנת אדמו"ר הרי"ף לתלמידי התמימים. וע"ש ע' שיט-שכג.

231 ראה הפרטים בזה לעיל פרק ג.

232 עפ"י שיחת הרבי בליל יז תשרי תשמ"ט, מיוסד על דברי הצמח צדק בחי' על הרמב"ם הל' תפילה פ"ג הי"ג. ועל דרך הקריאה בימי התנוכה. ולא כאמור בלוח כולל חב"ד.

233 לדעת הרמ"א בשו"ע תרסג, א.

234 שהיא פרשת היום בוודאי, כיון שבא"י אין ספיקא דיומא.

235 שם.

פרק ז עשיית מלאכה בימי חול המועד

עשיית מלאכה בימי חול המועד

< אסור לעשות מלאכה בחול המועד²³⁶.

שורש וסיבת האיסור הוא כדי שאדם לא יטרח²³⁷ ולא יהיה טרוד במועד, אלא יחגוג וישמח בו²³⁸.

< אסור ליהודי לומר לגוי שיעשה עבורו מלאכה שאסור לעשותה בחוה"מ²³⁹.

כיבוס

< אסור לכבס בגדים בחוה"מ²⁴⁰, בין ביד ובין במכונת הכביסה, ואסור גם להשרות בגד במים לצורך כיבוסו.

- טעם האיסור²⁴¹: כדי שיכבס את בגדיו כראוי בערב יו"ט ויהיו לו בגדים נקיים ליו"ט, ולא יכנס ליו"ט עם בגדים לא נקיים.

< בגדים שכיבסם בערב יו"ט, אלא שהשימוש בהם רב והם מתלכלכים מהר, ולא נשארו לאדם בגדים להחלפה, מותר לכבסם²⁴² לצורך חול המועד או לצורך יו"ט האחרון של החג. כגון²⁴³:

1. בגדי תינוקות וילדים קטנים.

2. גופיות, גרביים ושאר בגדים הצמודים לגוף, אפילו עבור מבוגרים - בימי הקיץ שדרך ההחליפם מידי יום.

3. מגבות ידיים - כאשר מספר בני הבית גדול ודרך ההחליפם מידי יום.

< אם יש לאדם רק בגד אחד לחג והבגד התלכלך, מותר לכבסו בחוה"מ²⁴⁴.

< במקרים בהם מותר לכבס בחוה"מ, עדיף לכבס במכונת הכביסה מאשר ביד.

236 נחלקו הראשונים והפוסקים אם האיסור מן התורה או מדרבנן, ובדברי שוע"ר רמב"א בשולי הגליון נראה שהאיסור מדרבנן.

237 ראה מועד קטן ב, א-ב וברש"י.

238 ראה לבוש תקלה, א.

239 שו"ע תקמ"ג, א. אם אין בזה צורך מצוה.

240 שו"ע תקל"ד, א.

241 רמב"ם פ"ז מהל' יו"ט הי"ז.

242 ראה שו"ע תקל"ד, א. ומשנ"ב שם סק"ד.

243 ראה המצויין בספר חול המועד כהלכתו פרק ה.

244 שו"ע תקל"ד, א. וע"ע במשנ"ב שם סק"ט.

< כאשר מכבס במכונת הכביסה (ולא ביד), מותר לכבס בבת אחת את כל הכמות שיזדקק לה בימי חול המועד וביו"ט האחרון של החג.

אך אם מכבס ביד, מותר לכבס רק את הבגד שהוא זקוק לו בעת הכיבוס.

< גם כאשר הכיבוס במכונת הכביסה נעשה בהיתר, אסור להכניס למכונה באותה הזדמנות בגדים נוספים שלא הותר לכבסם בחוה"מ.

< בגד שיתקלקל אם לא יכבסנו בחוה"מ, כגון שיעלה עובש, מותר לכבסו²⁴⁵ אפילו אם אינו מתכוון ללבוש את הבגד במועד.

< במקרה שהותר לכבס בחוה"מ, עדיף שייבוש הבגדים ייעשה על ידי תלייתם בתוך הבית, או באמצעות מכונת יבוש, ולא על ידי תליית הבגדים על החבל בחוץ, משום מראית עין (ובפרט בגדי מבוגרים).

הפיפת פאה

< אין לחפוף פאה בחוה"מ אפילו לצורך המועד²⁴⁶, אלא יש לעשות זאת לפני החג.

צחצוח נעליים

< כאשר הנעליים מלוכלכות ואין לו נעליים אחרות ללבוש, מותר לצחצחם בחוה"מ²⁴⁷.

ניקיון הבית והרכב

< פעולות ניקיון שגרתיות כמו ניקוי או שאיבת האבק, ושטיפת הרצפה - מותרות בחוה"מ.

< פעולות ניקיון שרגילים לעשות רק אחת לכמה זמן, כמו ניקיון יסודי של הבית, או שטיפת הרכב - אסורות בחוה"מ.

גיהוץ וקיפול בגדים

< מותר לגהץ בבית בגד מקומט כדי ללבושו בחוה"מ או ביו"ט האחרון של החג²⁴⁸.

< מותר לקפל בגדים בחוה"מ לצורך המועד, כגון: כדי לשמור על מראה הבגד שהוא צריך ללבוש במועד, או כדי שהבית יהיה מסודר.

245 משום שהמלאכה היא לצורך דבר האבד.

246 שהרי אסור לכבס בחוה"מ.

247 ראה בספר חול המועד כהלכתו ע' קעז-ח.

248 ב"י סי' תקמא. מג"א שם סק"ד. כף החיים שם סק"א.

הכנת אוכל ופתיחת חנויות מזון

- < בישול, אפייה, דיג, קטיפת פירות או ירקות וכל מלאכה של הכנת אוכל לצורך המועד, מותרת בחול המועד²⁴⁹.
- < לכן מותר בחוה"מ לאפות בקונדיטוריה עוגות או מיני לחמים וחלות, ומותר לייצר בקייטרינג מיני אוכל שונים לצורך המועד.
- < מותר לפתוח בחוה"מ חנויות לממכר מזון לצורך המועד.
- < מותר לתקן לצורך המועד כלים המייצרים אוכל או שומרים עליו שלא יתקלקל, כמו: מקרר, תנור, מיקסר וכדו'.
- < מותר להטביל כלים חדשים בחוה"מ.

תפירה

- < תפירה קלה לצורך המועד, כגון כאשר נפל כפתור מהבגד ולא ראוי ללבשו כך, ואין לאדם בגד אחר ללבוש במועד - ניתן לתפור את הבגד בשינוי²⁵⁰. כגון: אם יש בכפתור ארבעה נקבים, יתפור רק בשנים מהם. ואם יש בו שני נקבים יתפור את הכפתור באופן רפוי ולא מהודק.
- גם תפירת מכפלת וכדו' לצורך המועד, תיעשה בשינוי.

קנייה ומכירה

- < אסור לעשות מסחר בחוה"מ, בין לקנות ובין למכור, אפילו כל שהוא²⁵¹.
- כמה טעמים נאמרו על כך:
 1. כדי שלא יטרח ביו"ט.
 2. שלא יהיה טרוד ויימנע משמחת יו"ט.
 3. כאשר מוכר כדרכו בחול יש בזה זלזול במועד.
- < אם זה דבר האבד, שאם לא ימכור עכשיו יפסיד ממחיר הקרן, מותר למכור בחוה"מ²⁵².

²⁴⁹ ראה שו"ע סי' תקלג, א.

²⁵⁰ ראה רמ"א בשו"ע תקמא, ד.

²⁵¹ שו"ע תקלט, א.

²⁵² שו"ע תקלט, ד.

< אם יש בימי חול המועד מבצע המוזיל את מחיר המוצר באופן משמעותי, ומבצע כזה איננו מצוי²⁵³, מותר לקנות בחוה"מ.

וכן אם הזדמנה לאדם עסקת קניה ומכירה שיש בה רווח גדול, מותר לקנות ולמכור בחוה"מ, אך יש לעשות זאת בצנעה, ולתת חלק מהרווח המשוער מהעסקה לצרכי המועד²⁵⁴.

כתיבה

< כתיבת אותיות רגילות²⁵⁵ בכתב רגיל²⁵⁶ לצורך המועד, מותרת²⁵⁷. אך נהגו לעשות זאת עם קצת שינוי - כגון שהשורה העליונה תהיה עקומה²⁵⁸.

ויש מגדולי ישראל שהחמירו שלא לכתוב בחוה"מ אפילו בכתיבה רגילה²⁵⁹. אך בעניין הנוגע לאחרים ששאלו שאלה וממתינים לתשובה, כותב הרב²⁶⁰ ש"ידוע אודות א' מנשיאנו הקדושים שהיה עונה לשואליו, (ו)כתב גם בחול המועד, וכפתגמו²⁶¹: אינני יכול להתעלם מעיקר של הזולת, בגלל הידור שלי" ע"ש.

< מותר לכתוב צ'ק עבור קניות שנעשו לצורך המועד, כאשר לא ניתן לדחות את התשלום לאחר המועד, ויש לקונה לשלם רק בצ'ק.

כך הדין גם לגבי כתיבת קבלה עבור הקנייה.

< מותר לכתוב חידושי תורה בחול המועד²⁶², אך יעשה זאת בכתב רגיל ובאותיות רגילות.

< מותר לתת לילדים לצייר ולצבוע בחול המועד - על מנת להעסיקם.

אך ציורי אומנות אסורים בחוה"מ.

< כתיבה בחוה"מ במחשב או בטלפון הנייד - מותרת.

253 דהוי דבר האבד.

254 ראה שו"ע תקל"ט, ורמ"א שם סעי' א, ומשנ"ב שם סק"ו.

255 אך כתב אשורי (למשל) - אסור.

256 ולא בכתב גרפי או כתב נאה במיוחד.

257 ראה ט"ז סי' תקמה סק"י, ומג"א שם סק"א.

258 מג"א שם בדברי הרמ"א סעי' ה.

259 ראה אגרו"ק אדמו"ר הרשב"ב ח"ד ע' ריב. וראה חוה"מ כהלכתו ע' רל-רלא.

260 אגרו"ק ח"ח ע' כ.

261 בתרגום מאידיש.

262 ראה ט"ז סי' תקמה סק"ג.

צילום במצלמה דיגיטלית או בטלפון הנייד

< אירוע משפחתי או טיול מיוחד שספק אם יתרחש שוב בקרוב (באותו מצב)²⁶³, מותר לצלם בחוה"מ במצלמה דיגיטלית או בטלפון הנייד²⁶⁴.

< הסרטת וידאו בחוה"מ, מותרת.

דיג לתחביב

< הרבה פוסקים²⁶⁵ אוסרים דיג בחוה"מ לצורך תחביב ותענוג, כאשר אינו אוכל את הדגים.

תיקון הרכב

< תיקון פשוט כמו החלפת צמיג, מותר.

אך תיקון מורכב שדורש מומחיות ('מעשה אומן'), אסור. לכן אין למסור את הרכב לתיקון במוסך בחול המועד.

ענייני רפואה

< ביקור אצל רופא או טיפולים שגרתיים שניתן לעשות גם אחרי החג, אין לעשות בחוה"מ.

במקרה של חולי או צער, הדבר מותר.

תספורת

< אסור לספר את שערות הראש²⁶⁶ בחוה"מ.

< ילד שמלאו לו 3 שנים ביו"ט של סוכות או בחול המועד סוכות, עושים לו את תספורת המצווה - 'אפשרעניש' - בחול המועד סוכות²⁶⁷.

²⁶³ שזהו 'דבר האבד'

²⁶⁴ ראה אגרו"ק ח"ג ע' יד אודות כינוס שנערך בחוה"מ שכ' 'תקוות... שעשו פאטא מהכינוס' ע"ש. וראה בחוה"מ כהלכתו ע' רכט.

²⁶⁵ ראה המ"מ בחוה"מ כהלכתו ע' רמד-ה.

²⁶⁶ שו"ע תקלא,ב. כדי שיסתפר בערב יו"ט ולא יכנס ליו"ט כשהוא מנוול - ט"ז ומג"א סי' תקלא סק"א. אך מותר בחוה"מ לקצר את השפם (רמ"א תקלא,ח) וכדו' לצורך המועד, מפני שתספורת זו אינה כלולה במצוות התספורת בערב יו"ט.

²⁶⁷ באר היטב ושערי תשובה סי' תקלא סק"ז.

נטילת ציפורניים

< אסור בחוה"מ לגזור את ציפורני הידיים או הרגליים²⁶⁸ באמצעות מספריים, קוצץ או כלי אחר²⁶⁹.

אך מותר לחתוך את הציפורניים באמצעות הידיים או השיניים²⁷⁰.

< אדם שרגיל לגזור את ציפורניו כל ערב שבת ויו"ט, מותר לו במקום הצורך לגזורם גם בערב שבת של חול המועד או בערב יו"ט האחרון של החג²⁷¹. אך אם ניתן, עדיף לגוזזם בידי או בשיניו.

< מותר לגזור ציפורניים לצורך מצוה (כמו ל"ט).

268 רמ"א תקלב,א.

269 כדי שיטול את ציפורניו בערב יו"ט ולא יכנס ליו"ט כשהוא מנוול.

270 פרמ"ג מש"ז סי' תקלב סק"א.

271 באה"ט סי' תקלב סק"א, וכף החיים שם סק"ה.

פרק ח הושענא רבה

ליל הושענא רבה

< יש להוסיף ביותר בשמחת בית השואבה ולהשלים מה שהחסירו בזה במשך החג, ובאופן של "מועט המחזיק את המרובה"²⁷².

< לפני חצות הלילה אומר כל איש לעצמו את כל חומש דברים.

< אחרי חצות הלילה אומרים בציבור את כל ספר התהילים, ואין מאריכים באמירתם²⁷³.

בסיום כל ספר מהתהילים אומרים את שני ה"יהי רצון"²⁷⁴, ולאחמ"כ אומרים קדיש יתום.

< בנוסח ה"יהי רצון" של הושענא רבה יש לתקן כדלהלן²⁷⁵:

אחר ספר שלישי: במקום "בספר מזונות ופרנסה טובה", צריך לומר: "בספר פרנסה וכלכלה".

אחר ספר רביעי: במקום "בספר ישרים ותמימים", צריך לומר: "בספר זכויות".

אחר ספר חמישי: במקום "בספר צדיקים", צריך לומר: "בספר סליחה ומחילה".

< אחרי אמירת התהילים מחלקים הגבאים תפוח מתוק לכל הקהל. טובלים את התפוח בדבש ואוכלים אותו בסוכה²⁷⁶.

< בליובאוויטש היו נשארים ערים כל הלילה ועוסקים בתורה עד עלות השחר²⁷⁷.

< מכינים 'הושענות' (חמישה ערבות אגודים)²⁷⁸ עבור כל אחד ואחת מבני הבית²⁷⁹, הגדולים, הקטנים וגם התינוקות.

272 תורת מנחם תשמג ח"א ע' 247. שם, תשמח ח"א ע' 285.

273 ספר המנהגים.

274 של הושענא רבה, ושל אחר צאת הלבנה.

275 אגרות קודש הרבי ח"ב ע' קעז. תיקונים אלו לא צויינו בהדפסות החדשות של הסיודור.

276 ראה תורת מנחם תשמה ח"א ע' 346.

277 ראה אוצר מנהג"ח ע' שלג-ד.

278 רבותינו נשיאנו אגדו אותם בעלי לולב - ראה אוצר מנהג"ח ע' שלד.

279 ראה אוצר מנהג"ח ע' שלד-ו.

תפילת שחרית

- < לפני אמירת ההלל בתפילת שחרית מסירים את שתי הכריכות שהיו על גוף הלולב מתחילת החג²⁸⁰, זאת כדי שיוכלו לכסכם (לנענע) היטב בלולב בעת אמירת ההלל, מפני שבהושע"ר יש להרבות בנענוע עלי הלולב, ובשמחה²⁸¹.
- < לפני הושענות מוציאים את כל²⁸² ספרי התורה שבהיכל, ועומדים עמם על יד הבימה.
- < אומרים את ז' הושענות ומקיפים את הבימה בכל פעם מאות ס' או ע' כבכל יום.
- < בפיטו "שערי שמים פתח ואוצרך הטוב לנו תפתח", יש לפסק: "ואוצרך, הטוב לנו, תפתח"²⁸³.
- < "קול מבשר מבשר ואומר" אומר הש"ץ ג' פעמים, ולאחמ"כ אומר הקהל ג' פעמים.
- < באמירת "למען דעת" מחזירים את כל ספרי התורה לארון הקודש. לאחמ"כ מניחים את ד' המינים במקומם, והש"ץ אומר קדיש 'תתקבל'.
- < לפני חביטת הערבות בקרקע הפריד הרבי בין הערבות (כשהן בתוך האיגוד), ולאחמ"כ חבט בהן קלות על הרצפה²⁸⁴.
- הרבי לא זרק את הערבות החבוטות על ארון הקודש. לעיתים השאירן על הקרקע, לעיתים הניחן על כסאו, ולעיתים הכניסן לסידורו ולקחן עמו.
- < גם נשים וילדים קטנים חובטים את הערבות ואומרים את נוסח ה"יהי רצון".
- < יש לשים לב שלא לדרוך על ה'הושענות' החבוטות, מפני שאסור לבזותן.
- < אין מנהגינו לאחל זה לזה בהושענא רבה "פתקא טבא", "גמר חתימה טובה" וכדו'²⁸⁵.
- < ביום זה שעניינו מיתוק הגבורות, יש להוסיף בצדקה יותר מבכל יום²⁸⁶.

280 ומשאירים רק את ג' הכריכות שאגדו את הלולב עם ההדסים והערבות. ספר המנהגים.

281 ראה הביאור בזה בלקו"ש חלק ד' ע' 1368.

282 ספר המנהגים. אוצר מנהג"ח ע' שלח.

283 ספר המאמרים תרפז ע' כא-כב. המשמעות היא שהאוצר יהיה טוב לנו בטוב הנראה והנגלה לנו.

284 ולא על הבימה או על שטיח. אוצר מנהג"ח ע' שלט-שמ.

285 ספר המנהגים.

286 תורת מנחם תשדמ ח"א ע' 294.

סעודה

- < נוטלים ידיים ואוכלים פת.
- < טובלים פרוסת המוציא בדבש²⁸⁷, ושמים גם מלח על השולחן.
- < אוכלים קרעפלאך (בצק ממולא בבשר)²⁸⁸.
- < יש לשים לב, שהסעודה תיערך לפני שעה עשירית (שלוש שעות זמניות לפני השקיעה) כדי שיאכל את סעודת שבת ויו"ט בלילה לתיאבון²⁸⁹.

שנים מקרא

- < אחר חצות היום אומרים שנים מקרא ואחד תרגום של פרשת "וזאת הברכה"²⁹⁰ עם ההפטרה.

פרידה מהסוכה

- < לפנות ערב נכנסים לסוכה ואוכלים או שותים דבר מה, כדי להיפרד מן הסוכה²⁹¹.
- < לא מפרקים את הסוכה עד אחרי שמחת תורה.
- < אין לשבת בסוכה בשמחת תורה, כדי שלא יראה כמוסיף עמש"כ בתורה "בסוכות תשבו שבעת ימים".

אם צריך להשתמש בשמח"ת במקום של הסוכה, יסיט לצד בערב שמח"ת סכך בשיעור של ד' על ד' טפחים (32 על 32 ס"מ) לפחות, ואז יהיה ניכר שאינו יושב בה לשם מצווה²⁹².

עירוב תחומין

- < הרוצה לצאת בחג אל מחוץ ל'תחום שבת' (אלפיים אמה) ממקום היישוב, כגון למבצעים או לצורך מצווה, עליו להניח בערב יו"ט עירוב תחומין במקום המתאים, ובזה יקנה שביתה עבור היום טוב, ויהיה מותר לו ללכת (עד מרחק של 4000 אמה מהיישוב) ולחזור, כמה פעמים שירצה, לאותו כיוון.

287 ספר המנהגים.

288 אוצר מנהג"ח ע' שמב.

289 ראה לעיל פרק הכנות ליו"ט.

290 שוע"ד רפה, ט. ספר המנהגים.

291 ספר המנהגים אודות שמיני עצרת בחו"ל. בארץ ישראל יש לעשות זאת בהושענא רבה.

292 שו"ע ס' תרסו. הטעם: אסור לשבת בסוכה תחת חלל של ג' על ג' טפחים, וכאן נדרש שיעור של ד' על ד' טפחים כדי שיהיה ניכר יותר שהמקום פסול לסוכה, ראה משנ"ב שם סק"ד.

< יש לזכור, שביו"ט שחל בשבת, וכן הוא בכל שבתות השנה, אסור לטלטל כלל מחוץ לעירוב המקיף את כפר חב"ד (בגדר, או בחוטים היוצרים 'צורת הפתח'). העירוב תחומין מועיל בשבת רק לצורך ההליכה, שיהיה מותר ללכת עוד אלפיים אמה מעבר ל'תחום שבת'.

אך ביו"ט שחל בחול מותר גם לטלטל לצורך יו"ט.

< הרב מ"מ בקרמן השליח לביה"ר 'אסף הרופא', מניח עירוב לכיוון בית הרפואה עבור תושבי כפר חב"ד א'. עירוב זה נעשה בתיאום איתי.

(הרוצה להשתמש בעירוב זה גם בשבתות השנה, יודא אצל הרב בקרמן בערב שבת את הימצאות העירוב במקומו. מס' הנייד שלו: 0536290363).

על הרוצה להשתמש בעירוב זה לומר לפני כניסת החג (או השבת): "הריני מתכוון לזכות עבור יו"ט זה (ובשבתות השנה: עבור שבת זו) במזון שתי סעודות מן העירוב שהאחראי על בית חב"ד אסף הרופא הניח במקום הראוי לכך".

ויתכוון לשבות במקום בו נמצא העירוב.

< על הרוצה להשתמש בעירוב תחומין, לשהות בכפר חב"ד עד לאחר צאת הכוכבים של כניסת החג (או השבת), ואז יוכל לצאת מהכפר ולסמוך על העירוב.

כמו"כ עליו לחזור לישון בכפר חב"ד בליל החג (או השבת).

הכנת בית הכנסת לשמחת תורה

< גם בשמחת תורה יש להקפיד כראוי על כללי הצניעות וההפרדה בין גברים לנשים²⁹³. יש להכין מקומות מתאימים לנשים ומחיצה ראויה, הן בעת הקידוש והן בעת ההקפות.

< משאירים את הפרוכת הלבנה, ואת המעילים הלבנים על ספרי התורה, עד אחרי שמחת תורה²⁹⁴.

הדלקת נרות

< נותנים לצדקה קודם הדלקת הנרות.

< מדליקים נרות ומברכים: א. "להדליק נר של שבת ושל יום טוב". ב. "שהחינו".

²⁹³ ראה תורת מנחם תשמז ח"א ע' 345. ושם תנשא ח"א ע' 173.

²⁹⁴ ראה לוח כולל חב"ד שנוהגים לפרוס פרוכת לבנה ומעיל לבן ביום שמתפללים גשם או טל. אלא שבבית הכנסת של הרבי ב770 הפרוכת הלבנה והמעילים הלבנים פרוסים מראש השנה עד אחרי שמחת תורה.

< על נשים ובנות שהולכות ל'הקפות' בבית הכנסת לשים לב ליהנות מהנרות אחרי צאת הכוכבים (לפני שהן יוצאות מהבית לבית הכנסת), או להדליק נרות ארוכים שיישארו דולקים כאשר יבואו מבית הכנסת אחרי ההקפות.

< אין מנהגינו להדליק נר נשמה ביום שאומרים בו "יזכור"²⁹⁵.

295 המלך במסיבו ח"א ע' שכא.

פרק ט שמחת תורה

גודל השמחה בשמחת תורה

< אדמו"ר הריי"ץ הזהיר בשם אביו אדמו"ר הרשב"ב, אשר יש לייקר במאוד את ארבעים ושמונה השעות של שמיני עצרת ושמחת תורה²⁹⁶. בכל רגע יכולים לשאוב אוצרות בדליים ובחביות בגשמיות וברוחניות, וזה על ידי הריקודים²⁹⁷.

< מנהג ישראל לשמוח בשמחת תורה יותר משמחת בית השואבה ויותר משמחת יו"ט סתם²⁹⁸. זאת מפני שבשמחת תורה נעשית שלימות השמחה של מתן תורה דלוחות האחרונות שמושה רבינו ירד עמם מהר סיני ביום כיפור²⁹⁹.

אצל רבותינו נשיאנו הייתה השמחה בשמחת תורה למעלה ממדידה והגבלה, ללא הגבלות של שמירת הזמן בעת אמירת פסוקי "אתה הראת" ובעת השמחה והריקודים בהקפות³⁰⁰.

הליכה לבתי כנסיות להרבות שמחה

< מהוראות הרבי ללכת בתהלוכה לבתי כנסת כדי לשמח יהודים בהקפות.

תפילת ערבית

< מתחילים ב"מזמור לדוד" ומתפללים בנעימה של יו"ט³⁰¹.
אחרי תפילת שמו"ע של יו"ט עם הזכרת שבת, אומר הש"ץ 'קדיש תקבל'³⁰².
האבלים אומרים משניות וקדיש דרבנן.

קידוש והתוועדות

< עושים קידוש של שבת ויו"ט, ואומרים "שהחינו".

296 בארץ ישראל הן 24 השעות של שמחת תורה.

297 ספר המנהגים.

298 הוספת המלקט לספר המנהגים עפ"י מכתב הרבי.

299 שיחת ליל ה' דחג הסוכות ה'תנש"א.

300 שיחת ליל שמח"ת תשד"מ אות יג.

301 ולא בנעימת הימים הנוראים.

302 אמירת "עלינו לשבח" רק אחרי הקפות.

בליל שמח"ת על כל אחד לעשות קידוש בעצמו ואין לצאת י"ח קידוש מאדם אחר, מפני שברכת "שהחיינו" בקידוש של ליל שמח"ת אינה רק על היו"ט כי אם גם על התורה³⁰³, על השמחה שמתחילים את התורה מחדש³⁰⁴.

< בשמחת תורה טובלים פרוסת המוציא במלח ולא בדבש³⁰⁵.

מתוועדים ואומרים 'לחיים' יחדיו מתוך שמחה גדולה כהכנה רבה להקפות³⁰⁶.

הקפות ליל שמח"ת

< אומרים את פסוקי "אתה הראת" ג' פעמים פסוק בפסוק.

< למנהגינו, ארון הקודש סגור בעת אמירת כל פסוקי "אתה הראת"³⁰⁷.

< המנהג לכבד את הרבי בפסוק "אתה הראת" ובפסוק "כי מציון"³⁰⁸ בכל ג' הפעמים של "אתה הראת"³⁰⁹.

בשאר פסוקי "אתה הראת" מכבדים אנשים מהקהל.

< אחרי כל פעם שמסיימים את פסוקי "אתה הראת" אומרים "אב הרחמים", ורוקדים בשמחה³¹⁰.

< אחרי אמירת פסוקי "אתה הראת" בפעם הג' ולאחרי אמירת "אב הרחמים"³¹¹, אומרים ג' פעמים ברצף את הפסוק "והיה זרעך וגו' ופרצת וגו' וזרעך"³¹².

לעיתים היה הרבי מורה לומר פסוקים מסוימים לפי צורך השעה והעניין, כמו הפסוק "הושיעה את עמך וגו'", או הפסוק "הנני מביא אותם מארץ צפון וגו'"³¹³.

< עורכים 7 הקפות סביב הבימה.

בכל הקפה רוקדים עם כל ספרי התורה שבארון הקודש³¹⁴.

303 לקו"ש חי"ט ע' 371 הע' 6.

304 ספר השיחות תרצ"ו ע' 14 וע' 196.

305 ספר המנהגים.

306 ראה אוצר מנהגי חב"ד ע' שנה-ב.

307 למנהגינו אין פותחים אותו לאמירת הפסוק "והיה בנסוע הארון".

308 הפסוק הראשון והאחרון של "אתה הראת".

309 ראה אוצר מנהג"ח ע' שנג בסופו.

310 ללא ספרי התורה כמובן.

311 ראה משיחת ליל יום שמח"ת ה'תש"ג סע"ח. ודלא כסדר שנדפס בסידורים.

312 עפ"י הוראת הרבי שנעשתה במשך השנים הוספה קבועה, וכך נהג הרבי בהתוועדות ליל שמח"ת תשנ"ב שלאחר שביאר את פסוקי "אתה הראת", אמר פסוק זה ג' פעמים וכל הקהל אמר אחריו.

313 אוצר מנהג"ח ע' שנו.

314 ראה אוצר מנהג"ח ע' שנו.

הריקודים עם ספר התורה צריכים להיות עם ה'כתר' שעליו, ולא כהנהגים להסיר את הכתר קודם הריקודים מחשש שמא יפול ח"ו. והרי ה'כתר' מונח על ה'עצי חיים' באופן שלא יוכל להישמט מהם³¹⁵.

בסיום כל הקפה מחזירים את כל ספרי התורה לארון הקודש.

< בתחילת כל הקפה, אומר הש"ץ בקול רם את פסוקי ההקפה ("אנא ה' הושיעה נא" וכו') והקהל אומר אחריו פסוק בפסוק. לאחמ"כ מנגנים בשמחה וריקודים.

< בפסקה "עוזר דלים" יש להפסיק מעט בין תיבת "עוזר" לתיבת "דלים"³¹⁶.

< בסיום הריקוד של כל הקפה מכריז הגבאי "עד כאן הקפה א'", "עד כאן הקפה ב'" וכו'.

< אבל על אביו ואמו בתוך יב חודש אינו הולך (עם ספר התורה) לבד להקפות, אלא אדם נוסף הולך עמו³¹⁷.

< הניגונים בעת ההקפות הם (בעיקר) ניגונים קבועים מדור דור, או ניגונים שהרבי הורה לנגן במעמד זה. כגון:

בהקפה א' ובהקפה ז' מנגנים ניגון הקפות לשמחת תורה.

"הושיעה את עמך".

"ופרצת".

"וכל קרני רשעים".

"על הסלע הך".

"ניגון הקפות לר' לויק" אביו של הרבי.

וניגונים נוספים.

נוהגים לנגן בשמח"ת את הניגון 'האפ קאזאק' של הסבא משפולא³¹⁸.

סיום תפילת ערבית

< בסיום ההקפות אומרים "עלינו לשבח" וקדיש יתום.

315 תורת מנחם תשמג ח"א ע' 308.

316 הוראת אדמו"ר הרשב"י. ראה ספר השיחות תש"ד ע' 31.

317 אוצר מנהג"ח ע' שנת-ט.

318 ספר השיחות תש"ד ע' 116. אוצר מנהג"ח ע' שעג.

סעודת שבת ויו"ט

< מי שלא אכל (קודם הקפות) סעודה - הכוללת פת, בשר ושתיית יין, יאכלנה עתה.

קריאת שמע שעל המיטה

< ידוע לכל, שבאמירת "שמע ישראל" בקריאת שמע על מיטתו בשמחת תורה, צריך לקבל על עצמו את המסירה והנתינה להרבצת התורה במסירות נפש בגופו, רוחו ונשמתו, וזו צריכה להיות כל מהותו³¹⁹.

יום שמחת תורה

< מתפללים שחרית.

< ברכת כהנים בניגון הידוע ובאמירת "רבנו של עולם" - בשחרית ולא במוסף³²⁰.
 < אומרים הלל שלם ולאחריו 'קדיש תתקבל', שיר של יום וקדיש יתום.
 < עושים קידוש ויושבים להתוועדות של שמחה.

הקפות ביום שמח"ת

< אומרים ג' פעמים את פסוקי "אתה הראת" ו"אב הרחמים" כמו בליל שמח"ת.
 לאחמ"כ פותחים את ארון הקודש ומוציאים את כל ספרי התורה, הש"ץ ואחריו הקהל אומרים ברציפות את הפסוקים של כל 7 ההקפות - תוך כדי עשיית ג' סיבובים וחצי סביב הבימה³²¹. כל חצי סיבוב מסיימים פסוקים של הקפה אחת³²².
 אחר סיום כל פסוקי ההקפות, מנגנים ניגון הקפות לשמחת תורה.
 בסיום הריקוד מחזירים את ספרי התורה לארון הקודש וסוגרים אותו.

קריאת התורה

< מוציאים ג' ספרי תורה³²³.
 < כל הגברים, הילדים והתינוקות עולים לתורה.

319 ספר השיחות תשד ע' 39.

320 ספר המנהגים.

321 ספר המנהגים. היינו ז' חצאי הקפה, ולא ז' הקפות שלימות כאתמול.

322 אך אין אומרים "עד כאן הקפה" וכו'.

323 ברכה, בראשית ומפטיר.

בשמח"ת ניתן להעלות כמה קוראים יחדיו³²⁴: כמה כהנים יחדיו, כמה לויים יחדיו, וכמה ישראלים יחדיו. קוראים בשם כל אחד ואחד לעלות לתורה, וכולם אומרים את הברכות יחד ובקול.

גם אבות ובניהם יכולים לעלות יחדיו³²⁵, וקוראים בשם כל אחד מהם לעלות לתורה. בעת הצורך, קוראים כמה פעמים בפרשת "וזאת הברכה" עד "ובגאותו שחקים", על מנת שכולם יעלו לתורה³²⁶.

< כאשר עולים 'כל הנערים' יחדיו עושים זאת בעליית 'חמישי', וגדול עולה עמהם ומברך לבדו את הברכות בקול והילדים אינם מברכים בעצמם³²⁷.

אין מנהגינו לפרוס טלית על הנערים ולומר "המלאך הגואל"³²⁸.

< חתן תורה וחתן בראשית יכולים להיות גם כהנים או לוויים.

< אין מנהגינו לפרוס טלית על ראש העולה לחתן תורה או לחתן בראשית³²⁹.

< קוראים ל"חתן תורה" ומסיימים התורה.

העולה לתורה מתחיל את אמירת "חזק חזק ונתחזק" בשעה שהציבור אומר זאת, ומסיים בשעה שבעל הקורא מסיים אמירה זו.

< הגבהת ספר התורה בשמחת תורה - כרגיל כל השנה³³⁰.

< אין להסיר את מעיל הס"ת השני לפני סיום גלילת הס"ת הראשון³³¹.

< קוראים לחתן בראשית ומתחילים את התורה מחדש. הרבי עלה לתורה מידי שנה לחתן בראשית.

< בקריאת בראשית אומר הקהל בקול רם את הפסוק "ויהי ערב ויהי בוקר יום וגו'", ובעל הקורא אומר זאת אחרי שהקהל סיים.

לאחר קריאת הבריאה של יום ששי אומר הקהל "ויהי ערב וגו'" וממשיך מיד "ויכולו וגו' לעשות". בעל הקורא אומר את כל זה לאחר שהקהל סיים.

324 כך המנהג בבית הכנסת של הרבי 770. וראה תורת מנחם חכ"ד ע' 146 משיחת יום שמח"ת תשיט.

325 כך המנהג בבית הכנסת של הרבי 770, ולא כמנהג העולם שכל הילדים עולים לחמישי בעליית "כל הנערים" יחד עם אדם אחד מבוגר.

326 מפני שבשמח"ת סומכים על הדעה שניתן לקרוא ולברך שוב על פסוקים שכבר קראו ובירכו עליהן קודם לכן - ראה שוע"ר רפכ"ד.

327 תורת מנחם חכ"ד ע' 146 משיחת יום שמח"ת תשיט.

328 ראה המ"מ באוצר מנהג"ח ע' שפ. ולא כאמור בלוח כולל חב"ד שנהגים כן.

329 אוצר מנהג"ח ע' שפד.

330 אוצר מנהג"ח ע' שפא.

331 שר"ע קמז,ח.

העולה לתורה מתחיל באמירת פסוקים אלו יחד עם הקהל, ואומר לאט, ומסיים פסוקים אלו בשעה שבעל הקורא מסיימם.³³²

< אין להסיר את מעיל הס"ת השלישי לפני סיום גלילת הס"ת השני.³³³

< קוראים למפטיר ואומרים ההפטרה.

< אם יש בבית הכנסת רק ס"ת אחד, ניתן לגוללו בין הקריאות לקריאה המתאימה, ואת הגבהת הס"ת עושים רק בסיום הקריאה האחרונה - של המפטיר.

ואם יש בבית הכנסת ב' ס"ת, יקראו בס"ת הראשון "וזאת הברכה", בס"ת השני "בראשית", ויחזרו לקרוא בס"ת הראשון את המפטיר. מגביהים את הס"ת אחר כל קריאה וקריאה.

< אחרי קרה"ת אומרים נוסח "שישו ושמחו בשמחת תורה וכו', התקבצו מלאכים וכו'", "אשרי", "יהללו", ומכניסים את הס"ת לארון הקודש.

< רוקדים ריקוד נוסף בניגון שמחת תורה בהתלהבות גדולה.³³⁴

הזכרת נשמות

< כל מי שיש לו אב ואם יוצא מבית הכנסת לפני אמירת "יזכור".

< משתדלים לאחוז בעצי החיים (התחתון) של הס"ת בעת אמירת "יזכור".³³⁵ מפני שכתוב "עץ חיים היא למחזיקים בה", ולכן זה שנשאר בחיים (ומבקש ב"יזכור" על המתים) צריך להחזיק בעצי החיים.³³⁶

< אבל בתוך שנת האבלות הראשונה על אביו או אמו נשאר בבית הכנסת בעת אמירת "יזכור", אך אינו אומר "יזכור" בעצמו.³³⁷

< אחר "יזכור" אומרים "אב הרחמים". נוהגים, שגם הקהל כולו אומר "אב הרחמים".

תפילת גשם

< מתפללים מוסף ותפילת גשם.³³⁸

332 מנהג הרבי בעלייתו לתורה לחתן בראשית.

333 שו"ע קמז,ח.

334 ראה אוצר מנהג"ח ע' שפו אות פא.

335 אגרו"ק הרבי ח"ג ע' רכ.

336 ראה המלך במסיבו ח"א ע' שט.

337 ספר המנהגים ליוכ"פ.

338 בלוח כולל חב"ד

בין אמירת חצי קדיש לבין תפילת לחש של שמו"ע, דופק הגבאי על הבימה ומכריז "משיב הרוח ומוריד הגשם".

< הכהנים לא נושאים כפיים במוסף של שמח"ת, אך הש"ץ אומר "אלוקינו ואלוקי אבותינו" כו'.

< אם השעה מאוחרת, מתפללים מנחה של יו"ט אחר מוסף.

אם טעה במנחה ואמר "מוריד הטל" אינו חוזר³³⁹.

סעודה

< אוכלים סעודה פת ובשר וכו'.

אמירת חומש של שיעור חת"ת

< יש לסיים את פרשת "וזאת הברכה", ולומר בפרשת בראשית עד היום בשבוע שעומדים בו.

התוועדות

< בעלות המנחה, נוטלים ידיים ויושבים להתוועדות ולאמירת מאמר חסידות. מנגנים את ניגוני רבותינו נשיאנו.

תפילת ערבית

< בשמו"ע של ערבית אומרים "משיב הרוח ומוריד הגשם", אך ממשיכים לומר "ותן ברכה" עד ז' מרחשון.

הבדלה

< הבדלה עם נר ובשמים.

< מכריזים "ויעקב הלך לדרכו"³⁴⁰.

< אומרים "ויתן לך".

הקפות שניות

< עפ"י מנהג האריז"ל עורכים בארץ ישראל 'הקפות שניות'³⁴¹.

339 שוע"ר קידו.

340 ראה אוצר מנהג"ח ע' שצג.

341 ראה כף החיים סי' תרסט סק"ל.

אסרו חג

< מרבים קצת באכילה ושתייה.

< אין מתענים. אפילו חתן ביום חופתו אינו מתענה.

דין הסכך לאחר החג

< לאחר ימי החג מותר להשתמש בעצי הסכך לכל מה שירצה, אך "נכון להיזהר שלא להשתמש בהן תשמיש בזיון שאינה כבוד למצוה שעברה" (שנעשתה בהם), ובוודאי ש"אין לפסוע" על הסכך משום שזהו "מנהג בזיון"³⁴².

שבת בראשית

< הצמח צדק אמר³⁴³: איך שאדם מעמיד את עצמו בשבת בראשית, כך נמשך הדבר אצלו כל השנה³⁴⁴.

על כן יש להקפיד ביותר בשבת בראשית על הנהגה מתאימה הכוללת קימה בזמן לאמירת תהילים של שבת מברכים, טבילה במקוה ותפילה ראויה, והשתתפות בהתוועדות חסידיית פעילה עם החלטות טובות על כל השנה.

הבדלה

< הבדלה עם נר ובשמים.

< מכריזים³⁴⁵ "ויעקב הלך לדרכו"³⁴⁶.

< אומרים "ויתן לך".

342 תרלח, יט.

343 תרגום מאידיש.

344 ראה לקו"ש ח"א ע' 1.

345 בנוסף להכרזה בליל שמחת תורה כנ"ל.

346 לקו"ש חלק כ ע' 269.

קיצור הלכות סוכה

קיצור הלכות סוכה

זמן בנייתה

< במוצאי יום הכיפורים מתעסקים או עכ"פ מדברים על עשיית הסוכה, כדי לצאת ממצווה אחת למצווה אחרת³⁴⁷.

< "מצוה לתקן הסוכה ולבנותה כולה מיד למחרת יום הכיפורים אחר יציאה מבית הכנסת, (משום) מצוה הבאה לידו על יחמיצנה"³⁴⁸.

< אדם שלא בנה סוכה לפני החג, בשוגג או במזיד, יכול לבנותה בחול המועד, ואין חיוב שהסוכה תעמוד שבעה ימים דווקא³⁴⁹.

מצווה לעסוק בבניית הסוכה

< "מצוה על כל אדם שיעסוק בעצמו בעשיית הסוכה ובהנחת הסכך. ואע"פ שהוא אדם נכבד, זהו כבודו שעוסק בעצמו במצוה"³⁵⁰.

הרבי הניח מעט סכך על סוכת ביתו³⁵¹.

בניית הסוכה ע"י נשים וילדים

< לכתחילה, יהודי מעל גיל מצוות יניח את הסכך על הסוכה, ולא יסכך את סוכתו על ידי גוי, או אישה, או ילד פחות מ"ג שנה³⁵².

- דין זה מתייחס לשיעור סכך המכשיר את הסוכה, היינו שתהיה צלתה מרובה מחמתה. אך את הסכך שמעבר לשיעור זה ניתן גם לכתחילה להניח גם ע"י גוי או אישה או ילד קטן.

בדיעבד הסוכה כשירה אפילו אם גוי הניח עליה את כל הסכך³⁵³.

< את דפנות הסוכה יכולים לבנות גם גוי או אישה או ילד קטן³⁵⁴.

347 רמ"א סוס"י תרכד. ס' המנהגים.

348 תרבה.א.

349 תרלז.א.

350 קיצור שו"ע קלד.א. ולהעיר מלקו"ש ח"ז ע' 188 שעשיית הסוכה היא מצוה ע"ש. וראה גם לעיל שברכת "שהחינו" בליל סוכות מתייחסת גם לעשיית הסוכה (תרמא.א).

351 אך אדמו"ר הריי"ץ וכן ר' לויק אביו של הרבי לא עסקו בעצמם בבניית הסוכה - ראה המלך במסיבו ח"ב ע' נג.

352 מג"א סי' יד סק"ג. כף החיים סי' תרלה סק"ח. וראה שו"ע"ד יד, ב שכתב לעניין יציאת ש"טוב ליוהר לכתחילה" בזה.

353 ראה גם שו"ע סי' תרלה.

354 כף החיים סי' תרלה סק"ח.

סוכה שאולה

< סוכה שאולה שיושב בה ברשות בעל הבית, נחשבת "שלו" ויוצא בה ידי חובת סוכה³⁵⁵.

< למרות שיוצאים י"ח בסוכה שאולה, מכל מקום היות שהישיבה בסוכה צריכה להיות באופן של "תשבו כעין תדורו"³⁵⁶, על כל בעל בית להשתדל שתהיה לו ולמשפחתו סוכה פרטית, בדוגמת מה שכל השנה דרה המשפחה בדירה פרטית, "ובפרט שגם עשיית הסוכה היא מצווה, ומצווה בו יותר מבשלוחו"³⁵⁷.

< מותר לאדם לשבת ולאכול בסוכת חברו בלי לבקש את רשותו לכך, ובלבד שיעשה זאת בשעה שבעל הסוכה אינו נמצא בה.

אך בשעה שבעל הסוכה אוכל בה, או שהוא נערך לאכול בה, אסור לאדם להיכנס לאכול בסוכת חברו בלי לקבל את רשותו לכך³⁵⁸.

סוכה גזולה, או בנויה ברה"ר ובחצר משותפת

< סוכה גזולה או סכך גזול, אין יוצאים בהם ידי חובת סוכה³⁵⁹.

לכן, אין לקחת סכך מעצים הגדלים בשטחים ציבוריים וכיו"ב ללא רשות.

< אין לבנות את הסוכה ברשות הרבים³⁶⁰, או בקרקע של חברו, ללא רשות, מפני שהכלל שנוח לאדם שתיעשה מצווה בממונו הוא רק בשימוש אקראי, אבל בניית סוכה בשטח של חברו נחשבת שימוש של קביעות, ולא נוח לחברו בזה.

- זאת ועוד: לדעת אדה"ז אין לברך "לישב בסוכה" על סוכה הבנויה ברשות הרבים או בקרקע של חברו ללא רשות - למרות שאם ישב בה יצא ידי חובתו בדיעבד, מפני שעל ידי עבירה של גזולה באה סוכה זו לידו, "ואין זה מברך אלא מנאץ"³⁶¹.

< דיירים בבניין משותף שיש להם חצר משותפת, יכולים לבנות סוכה בחצר המשותפת גם בלי לבקש רשות משכניהם לכך - כמו שאדם יוצא י"ח בסוכה שיש לו בה שותפות עם חברו גם כאשר הוא נכנס אליה בלי לבקש את רשות חברו

355 בשונה מד' מינים, שד' מינים שאולים אינם נחשבים "שלו" ואינו יוצא בהם י"ח ביום הראשון של החג. בבאור החילוק בין סוכה לד' מינים בזה ראה לקו"ש חי"ט ע' 350-348.

356 תרל"ט, א.

357 לקו"ש ח"ב ע' 267 הע' 10.

358 תרל"ז, ט.

359 תרל"ז, ה-ו.

360 לפי זה, בעלי חנויות מזון הבונים סוכה סמוך לחנות כדי שהקונים יוכלו לאכול בה, צריכים לשים לב ולהקפיד לבנות את הסוכה באופן שהיא לא תפריע לציבור בהליכתו ובשימוש ברשות הרבים. ואם הסוכה מפריעה לציבור הרי זו סוכה גזולה ואסור לברך עליה. ראה שוע"ר תרל"ז, יא.

361 תרל"ז, יא.

לשבת בה, ו"אין זה נקרא גזל כיון שעל דעת כן השתתפו, שכל אחד מהם ישתמש בה כרצונו"³⁶².

סוכה נוחה ומרוצפת

< יש לבנות את הסוכה במקום שיוכל לאכול ולשתות ולטייל בה בנחת בלי שום צער, "לפי שכל סוכה שאינו יכול לאכול ולשתות ולטייל בה בנחת בלא שום צער, אינה נקראת דירה כלל, לפי שאינה דומה לביתו שיוכל לעשות שם כל צרכו בנחת"³⁶³.

< יש לבנות את הסוכה על גבי קרקע מרוצפת כדי שלא יישפכו מים בחג או בשבת על דשא או צמחים ויעבור על איסור³⁶⁴.

דפנות הסוכה

< דפנות הסוכה אינן צריכות להיבנות לשם מצוות סוכה, ולכן ניתן להשתמש כדפנות לסוכה גם בדפנות הבית, או בדפנות של פרגולה וכדומה³⁶⁵.

< למנהגינו, עושים את דפנות הסוכה גם מחומרים הפסולים לסכך, ואפילו לכתחילה³⁶⁶.

< דפנות הסוכה צריכות להיות כאלו שלא יזוזו ברוח מצויה. דופן המתנדנדת ברוח מצויה אינה נחשבת דופן לסוכה³⁶⁷.

עפ"י, הבד המקיף את הסוכה ב'סוכות לנצח' אינו נחשב דופן כלל לדעת אדה"ז, מפני שהוא נע ונד ברוח מצויה.

< גובה דפנות הסוכה צ"ל לפחות 10 טפחים³⁶⁸ שהם 80 ס"מ.

יצירת דופן הסוכה על ידי 'לבוד'

< ניתן ליצור את דפנות הסוכה - כמו ב'סוכות לנצח' - על ידי חיבור פסים בדפנות הסוכה, לפחות עד גובה 80 ס"מ מהקרקע, וייחשב דופן מדין 'לבוד'. אך זאת בתנאי שבין הקרקע לבין הפס הראשון, וכן בין פס לפס, יהיו פחות מ-24 ס"מ (ג' טפחים).

362 תרלז, ג.

363 תרמו.

364 ראה שלו, ט.

365 תרל"ב.

366 ס' המנהגים.

367 עפ"י לשון שוע"ר שסבב: "ויקשרם שם כדי שלא ינידם הרוח" ע"ש. ובשוע"ר שסג, כ' ש"כל מחיצה שרוח מצויה מנידתה, אינה מחיצה". וראה גם שו"ע תרל"י.

368 שו"ע סי' תרל"ג, ח.

אם יש ביניהם חלל של 24 ס"מ ומעלה, לא ניתן לומר 'לבוד' ואין זה נחשב דופן כלל.

כמו"כ, יש לשים לב שפסי הברזל אינם מתעקמים, וכן שאין שקעים באדמה, כדי שלא יהיה חלל של 24 ס"מ בין הפסים ובינם לבין הקרקע, במקום העיקום או השקע.

< אך לכתחילה יש לעשות דפנות שלמות עכ"פ בגובה מינימלי של 10 טפחים (80 ס"מ), ולא לסמוך על דין 'לבוד' שייצור את הדופן³⁶⁹.

מספר הדפנות

< בסוכה צ"ל לפחות שלוש דפנות³⁷⁰, ומנהגינו לעשות ארבע דפנות³⁷¹.

< את הדופן הרביעית ניתן לעשות באורך של דופן מינימלית הכשירה לסוכה³⁷², היינו 7 טפחים, שהם 56 ס"מ.

< ב'סוכות לנצח' שעושים את הדפנות על ידי דין 'לבוד' בלבד, חובה לעשות ד' דפנות וגם מן הדין לא מספיקות ג' דפנות³⁷³.

בניית הדפנות לפני הנחת הסכך

< קודם בונים את הדפנות ורק אחר כך מניחים את הסכך, מפני שהסכך צ"ל מונח לשם צל, היינו כדבר שיוצר אוהל בעשייתו, ובלא מחיצות לא נחשב אוהל³⁷⁴.

< אם הניח את הסכך לפני שבנה את הדפנות, הסוכה פסולה מדין "תעשה ולא מן העשוי"³⁷⁵. כלומר: כאשר הניח את הסכך הייתה הסוכה פסולה מפני שלא הייתה אוהל כנ"ל. וכאשר בנה דפנות תחת הסכך ונוצר אוהל, הרי כשרות הסוכה היינו יצירת האוהל לצל נעשתה מאליה בלי כל מעשה בסכך עצמו. והתורה אמרה "תעשה", היינו שמעשה בסכך הוא זה שצריך להכשיר את הסוכה - את הסכך, והסוכה אינה יכולה להיות כשרה מאליה בלי מעשה בסכך³⁷⁶.

לפי"ז יש לשים לב ולהקפיד בבניית ה'סוכות לנצח', להניח את הסכך רק אחרי חיבור כל הפסים היוצרים את דפנות הסוכה מדין 'לבוד' (מובן שלא מספיק לתלות

369 משנ"ב סי' תרל סק"ח. אך ראה כף החיים סי' תרל סקע"ג.

370 שר"ע תרל"ב.

371 ספר המנהגים.

372 ראה שו"ע תרלד, א.

373 מג"א סי' תרל סק"א.

374 משנ"ב תרל"ה סק"ט.

375 לבוש תרכו"א. משנ"ב תרכו"ב סק"י.

376 ראה תרכו"ט-ז.

ולחבר את הבד סביב הסוכה, מפני שהבד אינו נחשב מחיצה כנ"ל ורק הפסים יוצרים את הדפנות מדין 'לבוד'.

- אלא שלעניין זה אם בנה עכ"פ שלוש דפנות של 'לבוד' והניח עליהן את הסכך, הסוכה כשרה³⁷⁷, וישלים את דופן ה'לבוד' הרביעית לאחר הנחת הסכך.

< אם הניח את הסכך לפני שבנה את הדפנות, העצה היא שלאחר שיבנה את הדפנות יגביה מעט את כל הסכך ויחזור ויניחנו במקומו. "שבשעה שמגביהו התבטלה עשייה הראשונה שהייתה בפסול, ואח"כ כשמניחו הוא עושה מעשה חדש בגוף הסוכה"³⁷⁸.

- אין צורך להגביה את כל הסכך יחד, אלא מספיק שיגביה חלק חלק. כמו"כ מספיק שיגביה את הסכך מעט ואין צורך להגביהו הרבה.

הסכך

< סכך כשר מן התורה הוא: א. דבר שצמח בארץ. ב. כעת הוא תלוש ואינו מחובר לארץ. ג. אינו מקבל טומאה - היינו שאינו כלי ואינו אוכל.

< מדרבנן, הסכך צ"ל מדבר שגם לא היה ראוי בעבר לקבל טומאה. לכן אסור לסכך בשברי כלים כגון כסאות ושולחנות שבורים וכדומה, מפני שלפני שנשברו היו ראויים לקבל טומאה³⁷⁹.

< בכף החיים³⁸⁰ הביא, שעל פי הסוד מצווה מן המובחר לסכך בענפי אילן.

תחת כיפת השמים

< הסכך צריך להיות תחת כיפת השמים, דוגמת ענני הכבוד.

< אם בנה את הסוכה תחת אילן או תקרת הבית, הסוכה פסולה, "לפי שאין צל הסוכה משמש כלום, שאף בלעדי הסכך יש כאן צל"³⁸¹.

ביתר פירוט³⁸²: כאשר הסוכה נמצאת תחת סכך פסול (כמו אילן או תקרת הבית), הסכך הפסול גורם שייחשב כאילו הסכך הכשר שתחתיו אינו קיים כיון שהוא אינו משמש כלום, שהרי גם בלעדיו יש צל מהסכך הפסול הנמצא מעליו, ובמילא לגבי

377 למרות שבדפנות של 'לבוד' צריך לבנות 4 דפנות כנ"ל, מ"מ בנידו"ד ניתן לצרף את זה שיש דעות (ראה מג"א סי' תרלה סק"ד בשם הב"ח) המכשירות בדיעבד סוכה שהניחו עליה את הסכך לפני שהיו בה דפנות, עם זה שבדפנות גמורות מעיקר הדין מספיק לבנות 3 דפנות, ולכן בנידו"ד אם בנה 3 דפנות של 'לבוד' והניח עליהן את הסכך, הסוכה כשירה.

378 תרכט.ב.

379 תרכט.א.ב.

380 תרכט.סק"א.

381 תרכט.ב.

382 תרכט.ג-ד. שם, י.

הסכך הכשר נחשב כאילו חמתה של הסוכה מרובה מצילתה, כיון שצל הסכך הכשר כאילו אינו קיים. לכן הסוכה פסולה.

- אך אם שטח הסוכה גדול, ויש הרבה סכך כשר ומעט סכך פסול מעליו - באופן שגם אם ייחשב שהסכך הכשר שתחת הסכך הפסול אינו קיים, עדיין יהיה בסכך הכשר הנמצא בשאר חלקי הסוכה שיעור של צלתה מרובה מחמתה - הסוכה תהיה כשרה למרות שחלק מהסכך הכשר נמצא תחת סכך פסול.

- על פי זה, במקרה שענף אחד המחובר לעץ (שהוא סכך פסול) מאהיל על הסוכה, ואילו יסירו מהסוכה את הסכך הכשר הנמצא תחת אותו ענף, עדיין יהיה הסכך הכשר הנמצא בשאר חלקי הסוכה בשיעור של צלתה מרובה מחמתה - הסוכה כשרה.

מסיבה זו מותר גם לבנות את הסוכה תחת מעט חוטי חשמל וכדומה ואין זה פוסל את הסוכה.

(אלא שזהו רק כאשר רוחב הענף המאהיל על הסוכה הוא פחות מד' על ד' טפחים, שאז ניתן גם לשבת תחת אותו ענף עכ"פ מעיקר הדין. אך אם רוחב הענף הוא ד' על ד' טפחים ויותר, כל הסכך הכשר שתחתיו נחשב סכך פסול ואסור לשבת תחתיו, ולעיתים סכך פסול ברוחב דע"ד גם פוסל את הסוכה כולה כדלקמן).

הכוכבים נראים מהסכך

< מן הדין צריך הסכך להיות דליל קצת, כדי שהכוכבים הגדולים יהיו נראים מתוכו בלילה³⁸³. אך למנהגינו מרבית בסכך.

רבותינו נשיאנו הורו להרבות ולהוסיף בסכך עוד ועוד, שיהיה עבה. את ההלכה שהכוכבים צריכים להיות נראים מתוך הסכך, קיימו רבותינו על ידי תחיבת מקל בסכך, ודרך הנקב שנוצר ניתן היה לראות את הכוכבים.

- והרי גם לכתחילה מספיק שהכוכבים יהיו נראים במקום אחד בסוכה, כדי "שיזכור מי ברא אלה"³⁸⁴.

שימוש בפרגולה - לסוכה

< פרגולה קבועה העשויה למטרת צל³⁸⁵ כל השנה³⁸⁶, ורוחב החלל הפתוח שבין קרש לקרש בגג הפרגולה הינו לפחות כרוחב הקרש³⁸⁷ - כך שחמתה של הפרגולה

383 תרלא.ה.

384 פרמ"ג בא"א תרלא סק"ב.

385 ולא למחסן וכדו', ראה תרכו.א.

386 והאדם אינו גר בה בקביעות, ראה תרלו,ג לגבי הסוכה הפנימית.

387 ולא פחות מרוחב הקרש.

כשלעצמה מרובה מצילתה³⁸⁸, מותר גם לכתחילה להניח סכך על גבי קרשים אלו בכל שטח גג הפרגולה ולהשתמש בפרגולה לסוכה³⁸⁹.

< אם בשנה שעברה השאיר את הסכך על גבי פרגולה זו ולא הסירו לאחר חג הסוכות³⁹⁰, והשתמש בפרגולה לצל במהלך השנה ורוצה להשתמש בה כעת שוב לסוכה, "צריך לחדש בה דבר" לשם החג, היינו להוסיף סכך על הפרגולה בשיעור של לפחות טפח על טפח מרובע (8 על 8 ס"מ), או להוסיף פס של סכך ברוחב כלשהו על כל אורך או כל רוחב הסוכה³⁹¹ ויוכל להשתמש בפרגולה לסוכה ללא חשש.

< בשימוש בפרגולה לסוכה יש לשים לב גם לדין הנ"ל שהנחת הסכך צ"ל רק אחרי שיש דפנות. כך שפרגולה שאין לה דפנות, עליו לבנות לה תחילה דפנות ורק לאחר מ"כ להניח עליה את הסכך.

אם הניח את הסכך לפני שבנה את הדפנות, צריך להגביה את הסכך אחרי עשיית הדפנות כדי להכשירה לסוכה³⁹².

סכך פסול, וחללים של אויר

< אם יש באמצע הסוכה (היינו לא מהצד קרוב לדופן³⁹³) סכך פסול ברוחב ד' טפחים על ד' טפחים - שהם 32 על 32 ס"מ - וכולם נמצאים במקום אחד וברצף, אסור לאכול תחת סכך זה.

אך אם הסכך הפסול הוא פחות משיעור של ד' על ד' טפחים, מותר מן הדין לשבת לאכול תחתיו³⁹⁴.

- אך לכתחילה אין לאכול תחת סכך פסול אפילו ברוחב ג' טפחים (24 ס"מ), כי אם רק תחת סכך פסול ברוחב של פחות מג' טפחים³⁹⁵.

388 ראה תרלא,ב.

389 הביאור בזה: למרות שהקרשים שבגג הפרגולה נעשו למטרת צל ולא למטרת דירה, מ"מ אי אפשר לסמוך על קרשים אלו כשלעצמם שייחשבו כסכך ורק "לחדש בהם דבר" (כדין סוכה ישנה העשויה לצל כל השנה, שצריך רק "לחדש בה דבר" לשם החג וכמו במקרה דלקמן בסמוך, וסגי בזה), אלא במקרה שלפנינו נדרש שיהיה חלל בין קרש לקרש כרוחב הקרש כו', היינו שקרשי הפרגולה כשלעצמם יהיו במצב של חמתה מרובה מצילתה, ויניח על הפרגולה סכך כשר שיביא למצב של צילתה מרובה מחמתה.

- הצורך בזה הוא מפני שהקרשים שבגג הפרגולה מחוברים אליה בברגים, ויש דעות בראשונים ובפוסקים (ראה מג"א סי' תרכז סק"ב, ומשנ"ב שעה"צ סי' תרלג סק"ו) שקרשים אלו פסולים לסכך מן התורה מפני שהם עשויים כדבר של קבע ולא עראי, והסכך צ"ל עראי. לכן א"א לסמוך על קרשי הפרגולה כשלעצמם שייחשבו סכך, וצריך להניח סכך כשר.

390 הדבר מצוי בבתי כנסת, גם בכפר חב"ד.

391 תרלו, א-ב.

392 כנ"ל בדין "תעשה ולא מן העשוי".

393 אם הוא קרוב לדופן ניתן להתירו מדין 'דופן עקומה' כדלקמן.

394 תרכזו.

395 משנ"ב סי' תרלב סק"ג.

< זאת ועוד: במידה שהסכך הפסול שרחבו ד' על ד' טפחים ונמצא באמצע הסוכה, נמשך לכל אורך הסוכה, הרי הוא חוצה את הסוכה לשתיים ואי אפשר להשתמש בדפנות הנמצאות מצד אחד עבור הצד האחר, ורק הצד שיש לו (לפחות) ג' דפנות יהיה כשר לסוכה³⁹⁶.

< לגבי חללים של אויר בסכך, השיעור הפוסל מעיקר הדין הוא ג' טפחים במקום אחד (ולא ד' טפחים כמו שיעור סכך פסול), היינו שאם באמצע הסוכה יש חלל ג' על ג' טפחים במקום אחד, אסור לאכול תחתיו. ורק אם החלל הוא פחות מג' על ג' טפחים במקום אחד מותר לאכול תחתיו.

לכן, אם שכבת הסכך דקה ויש הרבה חללים בסכך, אלא שאין חלל של ג' טפחים במקום אחד, וכמו"כ בסך הכול צלטה של הסוכה מרובה מחמתה היינו שהסכך מרובה על האוויר - הסוכה כשרה וניתן לאכול בכל שטחה³⁹⁷.

< אם רוחב החלל הוא פחות מג' טפחים אך הוא הולך ונמשך ברצף על פני כל הסוכה כולה, יש דעות שהדבר מחלק את הסוכה לשתיים, ורק הצד שיש בו ג' דפנות יהיה כשר לסוכה. ויש להיזהר ממצב כזה.

ואם רוחב החלל הוא ג' טפחים והוא נמשך ברצף על פני הסוכה כולה, הרי הוא בוודאי מחלק את הסוכה לשתיים, ורק הצד שיש לו ג' דפנות יהיה כשר לסוכה³⁹⁸.

< הטעם ששיעור חלל הפוסל הוא ג' טפחים, אך שיעור סכך פסול הפוסל מן הדין הוא רק ד' טפחים, הוא מפני שהפסק האוויר בסכך נראה לעין יותר ממה שנראה ההפסק בסכך הפסול³⁹⁹.

הכשרת גג של מרפסת - לסוכה

< מותר להסיר את הרעפים מגג המרפסת ולשים סכך כשר על גבי הקורות שהרעפים היו מונחים עליהם, והסוכה תהיה כשרה גם אם צלטה של הסוכה מרובה מחמתה רק בצירוף הקורות⁴⁰⁰ - וזה למרות שהנחת הקורות מתחילה הייתה לשם דירה ולא לשם צל כלל וסכך שהונח לשם דירה פסול לסכך⁴⁰¹.

396 שו"ע תרלב, א ובמשנ"ב סק"ב.

397 תרלא, א.

398 ראה משנ"ב תרלב, ס"ק יג-יד.

399 ט"ז ס" תרלב סק"ד.

400 ובלעדיהם הייתה חמתה מרובה מצילתה.

401 כמו כן, במקרה זה שמסיר את הרעפים כו' אין צורך לשים סכך כשר בין הקורות (- שימנע דין 'לבוד' בין הקורות במקרה שיש ביניהם פחות מג' טפחים, שלא נאמר בקורות "לבוד" בסכך פסול כמבואר בשו"ע ד' תרכו, ד), אלא מספיק לשים את הסכך הכשר כולו על גבי הקורות.

הטעם: הסרת הרעפים על מנת לעשות סוכה לצל, נחשבת כמעשה בקורות עצמם ג"כ, ונחשב כאילו קבע כעת את הקורות בגג לשם צל סוכה, לכן ניתן לצרף כעת את הקורות עצמם לסכך הכשר ולשיעור סכך⁴⁰².

הסכך יגיע עד דופן הסוכה

< הסכך צריך להגיע עד דופן הסוכה, ועכ"פ המרחק ביניהם יהיה פחות מג' טפחים (פחות מ-24 ס"מ).

- אם יש חלל אויר של ג' טפחים (24 ס"מ) בין דופן הסוכה לבין הסכך, בין אם מצב זה היה כבר בזמן בניית הסוכה, ובין אם הוא נוצר רק אחר כך כגון על ידי רוח שהעיפה את הסכך והרחיקה אותו מן הדופן - דופן זו אינה יכולה להצטרף לדפנות הסוכה, ואם אין בסוכה ג' דפנות שבהן מגיע הסכך עד הדופן, או עכ"פ לתוך ג' טפחים סמוך לדופן, הסוכה פסולה.

- גם כאשר דופן הסוכה נמוכה ומגיעה לגובה 10 טפחים בלבד ואינה מגיעה עד הסכך - כגון ב'סוכות לנצח' שהדופן נוצרת על ידי פסים מדין 'לבוד' וגובהה 10 טפחים בלבד, או שיש דופן ממש בגובה 10 טפחים בלבד - צריך הסכך להגיע מעל הדופן הנמוכה, או לפחות קרוב ובתוך ג' טפחים לשם, מפני שעל ידי דין "גוד אסיק מחיצה" נחשב שהדופן הנמוכה עולה עד הסכך, ומדין "לבוד" נחשב הסכך סמוך לדופן⁴⁰³.

(אבי מורי הרב ע"ה היה מעיר:

דין זה שהסכך צריך להגיע עד הדופן גורם חיסרון ב'סוכות לנצח' בהם עשויה הדופן על ידי דין 'לבוד' בלבד ואין בהם דופן ממש בגובה 10 טפחים. מפני שבדופן הגבוהה 10 טפחים בלבד צריך להגיע להלכה למשה מסיני של 'גוד אסיק מחיצה' כדי שהמחיצה תיחשב כעולה ומגיעה אל הסכך כנ"ל. ואם הדופן הנמוכה עצמה אינה דופן ממש אלא היא נחשבת כדופן רק מכוח הלכה למשה מסיני של 'לבוד', נמצא שההלכה למשה מסיני של 'גוד אסיק' מורכבת על גבי הלכה למשה מסיני של 'לבוד', כיון שקודם 'נוצרת' מחיצה על ידי דין 'לבוד', ואח"כ 'מחיצה' זו נחשבת כעולה עד הסכך מדין 'גוד אסיק מחיצה', ולדעת רבי עקיבא איגר⁴⁰⁴ בשיטת הר"ן לא ניתן 'להרכיב' שתי הלכה למשה מסיני של 'לבוד' ו'גוד אסיק' אחת על גבי זולתה, וממילא דופן נמוכה זו שנוצרה רק על ידי 'לבוד' תהיה פסולה לסוכה, כיון שלא נאמר בה 'גוד אסיק' והיא לא תיחשב כעולה עד הסכך כלל, וממילא היא אינה יכולה להיחשב בין ג' הדפנות הדרושות לסוכה מן הדין.

402 תרכ"ב, והרי הן כשרות בעצם לסיכוך כיון שהן עשויות מעץ שצמח באדמה.

403 שו"ע תרל"ט.

404 שו"ת סי' יב.

והרוצה לצאת ידי חובת סוכה גם לדעת רבי עקיבא איגר בשיטת הר"ן, יעשה ב'סוכה לנצח' דפנות ממש בגובה 80 ס"מ, ולא ישתמש ב'פסים' מדין 'לבוד' כדופן, ואז יהיה צורך רק בהלכה למשה מסיני אחת של 'גוד אסיק מחיצה', שמחיצה נמוכה זו תיחשב כעולה עד הסכך.

אכן, זהו לרווחא דמילתא בלבד, מפני שהמחבר בשו"ע⁴⁰⁵ פוסק שניתן להרכיב שתי הלכה למשה מסיני של 'לבוד' ו'גוד אסיק' זו על גבי זו, וממילא 'סוכה לנצח' זו כשירה. וראה גם בשו"ע^{ר שמה,ג}.

< ויש לדעת: אם עשה דופן ממש בגובה 10 טפחים, הסוכה תהיה כשירה גם לדעת רעק"א - גם אם הסכך לא מגיע עד מעל הדופן ממש והוא נמצא רק בתוך שלושה טפחים סמוך לשם - למרות שבמקרה זה צריך להשתמש בשתי הלכה למשה מסיני של 'גוד אסיק' ושל 'לבוד' כדי להכשיר את הסוכה: על ידי ה'גוד אסיק' המחיצה נחשבת כעולה למעלה, ועל ידי ה'לבוד' נחשב הסכך צמוד לדופן (של ה'גוד אסיק').

הטעם שסוכה זו כשרה גם לדעת הרעק"א, הוא מפני שבמקרה זה הלמ"מ אחת אינה מורכבת על גבי הלמ"מ אחרת, ורק שהסוכה נעשית כשירה על ידי צירוף של שתי הלמ"מ, וזה ניתן לעשות גם לדעת רעק"א בשיטת הר"ן כמבואר ברעק"א שם⁴⁰⁶.

- עד כאן ההערה).

'דופן עקומה'

< דין זה שהסכך צ"ל צמוד לדופן הסוכה, ועכ"פ בתוך שלושה טפחים לדופן הסוכה, שולל רק שלא יהיה חלל אוויר של שלושה טפחים בין הסכך לבין דופן הסוכה. אך אם יש סכך פסול בין הסכך הכשר לבין דופן הסוכה, הסוכה אינה נפסלת בארבעה טפחים של סכך פסול (כנ"ל), כי אם בארבע אמות. כלומר: כל עוד יש פחות מארבע אמות (פחות מ: 1.92 מטר) סכך פסול בין דופן הסוכה לבין הסכך הכשר, אומרים 'דופן עקומה' היינו שהסכך הפסול נחשב חלק מדופן הסוכה, וכאילו דופן הסוכה עצמה מתעקמת והולכת עד הסכך הכשר, והסוכה כשירה.

אך אין לשבת ולאכול תחת הסכך הפסול (והרי הוא נחשב חלק מהדופן ואינו חלק מהסכך).

- על פי זה, הרוצה לעשות סוכה במרפסת שיש בה גגון, כך שהסכך הכשר יכול להגיע רק עד הגגון ואינו צמוד לדופן המרפסת - אם רוחב הגגון (השטח

405 תרל"ט.

406 וראה גם משנ"ב תרלב סק"ד.

שבין קיר המרפסת לבין הסכך הכשר) הוא פחות מארבע אמות, אומרים 'דופן עקומה' ונחשב שקיר המרפסת מתעקם והגגון הוא חלק מקיר המרפסת, כך שהקיר מגיע עד הסכך הכשר ואפשר להשתמש בו כדופן לסוכה.

עד"ז במקרה שהסוכה נמצאת במרפסת, ומעליה בולטת מרפסת השכן העליון, שאם בליטת המרפסת העליונה היא פחות מד' אמות, ניתן לומר אצל השכן התחתון 'דופן עקומה' ולהשתמש בקיר המרפסת שלו כדופן לסוכה.

אך אם בליטת הגגון או הגג העליון היא יותר מארבע אמות, לא ניתן לומר 'דופן עקומה' ולא ניתן להשתמש בקיר זה של המרפסת כאחד מדפנות הסוכה, ורק אם יש ג' דפנות בלעדיו הסוכה תהיה כשירה.

< ההלכה למשה מסיני של 'דופן עקומה' נאמרה רק בדופן גמורה וגבוהה המגיעה עד הגגון או עד מרפסת השכן העליון. לא ניתן להשתמש בדופן של עשרה טפחים בלבד - אפילו אם היא נעשית על ידי מחיצה ממש ולא על ידי דין 'לבוד' בלבד - כדי שייחשב שהדופן מגיעה עד הגגון או עד מרפסת השכן העליון מדין 'גוד אסיק מחיצה', מפני שלא ניתן להרכיב שתי הלכה למשה מסיני של 'דופן עקומה' ושל 'גוד אסיק מחיצה' זו על גבי זו⁴⁰⁷.

'דבר המעמיד'

< לכתחילה לא מחזיקים את הסכך שלא יעוף ברוח, ולא מעמידים אותו על ידי דבר הראוי לקבל טומאה, "גזרה שמא יסכך בהן"⁴⁰⁸. לכן לא מניחים את הסכך על גבי דבר המקבל טומאה, ולא מניחים דבר המקבל טומאה כמו כיסאות או כלים או שברי כלים על גבי הסכך כדי להחזיקו שלא יעוף.

- לפי זה, ב'סוכות לנצח' העשויות מפסי ברזל המקבל טומאה, אין להניח את הסכך על גבי פסי הברזל עצמם, אלא יניח קרשים על גבי פסי הברזל ואת הסכך יניח על גבי הקרשים. מותר לעשות כן לכתחילה - למרות שדבר המעמיד ומחזיק את הסכך (הקרשים), נסמך על גבי דבר המקבל טומאה (פסי הברזל), מכל מקום "אין בכך כלום, שהרי כל סוכה שבעולם מעמידי הסכך הן נסמכים על גבי קרקע עולם הפסולה לסיכוך"⁴⁰⁹.

זאת ועוד: לדעת אבי מורי הרב ע"ה, כדי לפתור את בעיית 'מעמיד' ב'סוכות לנצח', יש להניח את הקרשים לאורך ולרוחב הסוכה מצד לצד, ואז יחשב שהסכך מונח על גבי הקרשים ולא תהיה בעיית 'מעמיד' - כיון שאם יוציא את הקרשים הסכך יפול, ונמצא שמה שמחזיק את הסכך הוא הקרשים, וא"כ הקרשים הם ה'דבר

407 מג"א סי' תרלב סק"א. וראה משנ"ב תרלב סק"ד.

408 תרכטי"א.

409 תרכטי"ב. נמצא, שלדעת אדה"ו אין לחשוש כלל אפילו לכתחילה ל'מעמיד דמעמיד'.

המעמיד' את הסכך ולא פסי הברזל. אך אין להניח את הקרשים על גבי מסגרת פסי הברזל עצמה לאורך המסגרת ועליהם להניח את הסכך, ואם יעשה כן לא תיפטר בעיית 'מעמיד', מפני שגם אם יוציא את הקרשים הסכך לא ייפול אלא יישאר מונח ע"ג פסי הברזל, וממילא נחשב שפסי הברזל הן ה'דבר המעמיד' של הסכך ולא הקרשים שהניח בינם לבין הסכך (והקרשים נחשבים חלק מן הסכך עצמו), ונשארה הבעיה של 'מעמיד' בדבר המקבל טומאה.

< מותר להניח את הסכך ישירות על גבי קירות העשויות אבן, ואין בזה גזירת 'מעמיד', מפני "שאינ לגזור שמא יסכך סוכתו באבנים, שהכל יודעין שהאבנים פסולין לסיכוך, שהרי אין זו סוכה כלל אלא כעין בית דירת קבע"⁴¹⁰.

< אין לקשור מחצלאות של סכך ('סכך לנצח') אל דפנות הסוכה על ידי אזיקונים, מפני שהוא 'מעמיד' בזה את הסכך בדבר המקבל טומאה. אך מותר לחבר באזיקונים את הקרשים שעליהם יהיה הסכך מונח, מפני שלגבי הסכך זהו דבר ה'מעמיד למעמיד' בלבד⁴¹¹.

< אדם שחושש שמחצלאות ה'סכך לנצח' יעופו ברוח, יניח עליהם סכך כשר כמו ענפי דקל וכיוצא בזה, ולא יניח עליהן סכך פסול כמו רהיטי עץ שבורים וכדו', משום שנמצא 'מעמיד' ומחזיק את הסכך על ידי סכך פסול.

ויש לחשוש לכך בפרט בשבת או בחג שהמחצלאות מוקצה, ואם יעופו ברוח לא יהיה ניתן להחזירם למקומם והדבר עלול לפסול את הסוכה, שיש להניח על המחצלאות סכך כשר דווקא כדי להחזיקם שלא יעופו ברוח, ולא סכך פסול.

< בעיית 'מעמיד' היא רק לכתחילה, אך אם כבר העמיד את הסוכה בדבר המקבל טומאה, הסוכה כשירה ומותר לשבת בה אפילו לכתחילה, וא"צ לטרוח ולהחליף את ה'דבר המעמיד'⁴¹².

נוי סוכה

< אין מנהגינו לתלות קישוטים בסוכה לא תחת הסכך ולא על הדפנות, מפני שהקישוטים הם דבר נוסף על הסוכה, וההידור של "התנאה לפניו במצוות" צ"ל בחפץ של המצווה עצמו - בסוכה עצמה⁴¹³.

< מנהג חסידים לתלות בסוכה תמונות של רבותינו נשיאנו.

ניתן גם לתלות את הציורים שהכינו הילדים הקטנים עבור הסוכה, ואין זה בכלל 'נוי סוכה' שאין מנהגינו בו.

410 תרכטי"ג.

411 שם.

412 שם.

413 ראה שולחן מנחם ח"ג ע' קפד ואילך.

איסור הנאה מן הסכך והדפנות

< הסכך אסור בהנאה מן התורה כל שבעת ימי החג, מפני שחלה עליו קדושת שמים⁴¹⁴.

< מדרבנן אסור ליהנות גם מדפנות הסוכה כל שבעת ימי החג, ואפילו אם הסוכה התפרקה. זאת מפני שהוקצו למצווה וחלה גם עליהם קדושת הסוכה להיאסר בהנאה כמו הסכך⁴¹⁵.

< איסור ההנאה מן הסכך והדפנות קיים גם בשמחת תורה⁴¹⁶.

< איסור ההנאה הוא ליטול מהם משהו, כגון קיסם לחצוץ בו את שיניו. אבל מותר ליהנות מהם כמו שהם בלי ליטול מהם כלום, כגון להניח עליהם את חפציו, או להריח אותם וכדומה⁴¹⁷.

414 תרלח,א.

415 שם.

416 שו"ע סי' תרסז.

417 תרלח,ה.

קיצור הלכות ארבעת המינים

קיצור הלכות ארבעת המינים

ד' מינים שאולים

< ביום הראשון של החג שחייב נטילת ד' מינים הוא מן התורה, לא יוצאים י"ח בד' מינים שאולים מפני שבתורה כתוב "לכם" היינו שיהיו "משלכם"⁴¹⁸.

אך בשאר ימי החג בארץ ישראל שחייב נטילת ד' מינים הוא רק מדרבנן, יוצאים י"ח בד' מינים שאולים גם לכתחילה. מפני שתקנת חכמים ליטול ד' מינים בשאר ימי החג היא רק "זכר למקדש", ו"לא החמירו לפסול את השאול כיון שאין פיסולו בגופו, שהרי הוא מין כשר אלא שאינו שלו"⁴¹⁹.

< גם ביום הראשון של החג יכול אדם לצאת י"ח בד' מינים של חברו, אם חברו ייתן לו אותם ב'מתנה על מנת להחזיר'.

< בשאר ימי החג שיוצא י"ח בד' מינים שאולים, מותר לאדם ליטול לולב של חברו שלא מדעתו ולברך עליו, מפני שנוח לאדם שתיעשה מצווה בממונו כאשר לא נגרם לו נזק מכך.

אך אסור להוציא את הלולב מהבית שבעליו הניחוהו שם⁴²⁰.

קניית ד' מינים

< למרות שאדם יוצא י"ח בד' מינים שאולים (בשאר ימי החג), או ב'מתנה על מנת להחזיר' כנ"ל, מכל מקום ראוי שלכל אדם יהיו ד' מינים משלו דווקא. הטעם לכך:

א. לא כל אדם יודע שביום הראשון צריך להקנות את הד' מינים ב'מתנה ע"מ להחזיר'⁴²¹. ב. כדי להראות שהמצווה חביבה בעיניו.

< אם ידו של האב משגת, צריך האב לקנות ד' מינים גם לבניו הקטנים שהגיעו לגיל חינוך (גיל 6) ויודעים לעשות נענועים - ואפילו אם הקטן "אינו בקיא ממש" בכל הנענועים לצדדים יש לקנות לו ד"מ, כדי שיעשה את הנענועים בשעת אמירת ההלל עם הציבור, וכדי לחנכו למצוות⁴²².

- חיוב זה מתייחס רק לבנים קטנים, ולא לבנות.

418 זאת בניגוד לסוכה שיוצאים י"ח בסוכה שאולה כנ"ל.

419 תרמט, א-ב. לגבי ד' מינים שאולים ביו"ט שני בחו"ל, ראה תרמט, כא.

420 תרמט, ג.

421 ראה שו"ע סי' תרנח ומשנ"ב סקמ"ב.

422 ראה שו"ע סי' תרנז ומשנ"ב סק"ד. כיון שחייב זה הוא מדין חינוך, נמצא שאין חיוב על האב לקנות לולב לבנו הגדול (לאחר גיל 13), כיון שכבר אינו חייב בחינוכו.

< אין לקנות ד' מינים ממעשר כספים.

ויש אומרים, שאת שווי הד' מינים הבסיסי אין לקנות ממעשר כספים, אך את המחיר הנוסף שאדם משלם עבור ד' מינים מהודרים יותר ניתן בעת הצורך לשלם במעשר כספים.

תשלום לפני החג

< אין מדקדקים לשלם עבור ארבעת המינים לפני החג דווקא⁴²³.

אך הרבי שילם עבורם לפני החג⁴²⁴.

ד' מינים גנובים או גזולים

< ד' מינים גנובים או גזולים, בין מיהודי ובין מגוי, פסולים כל ימי חג הסוכות גם אם הבעלים התייאשו מהם.

ביום הראשון הפסול הוא מן התורה מפני שאינם "שלו". ובשאר הימים הפסול הוא מדין מצווה הבאה בעבירה, מפני שמשתמש בהם שלא כדין שהרי חייב להחזירם לבעלים⁴²⁵.

טבל או ערלה

< אתרוג של טבל או ערלה פסול לד' מינים כל ימי החג⁴²⁶.

נאים ומהודרים

< כל ארבעת המינים צריכים להיות נאים ומהודרים בתוארם ובגידולם, מפני שהוקשו לאתרוג שכתוב בו "פרי עץ הדור"⁴²⁷.

להראותם למורה הוראה

< נהגו ישראל שאדם שאינו יודע את הלכות ד' מינים, מראה את ד' המינים שלו למורה הוראה על מנת לוודא שהם כשרים, "כי יש הרבה חילוקי דינים בזה"⁴²⁸.

423 ספר המנהגים. גם אדמו"ר הרי"ף לא הקפיד על כך.

424 ראה אוצר מנהג"ח ע' ער.

425 תרמט, א.ד.

426 תרמט, טו.

427 תרמה, ב.

428 קיצור שו"ע קלו, א.

הכנסת הלולב למים ביו"ט

- < מותר ביו"ט להכניס את הלולב ומיניו לכלי שהיו בו מים מערב החג.
- אך אסור למלא מים בכלי ביו"ט עצמו, וכן אסור להחליף או להוסיף מים ביו"ט עצמו, "מפני שטורח לתקן כלי"⁴²⁹.
- < בשבת חול המועד סוכות, הלולב הוא מוקצה ואסור לטלטלו⁴³⁰.

הרחת ד' המינים

- < אסור להריח את ההדס כל שבעת ימי החג⁴³¹.
- < מותר להריח את האתרוג, אך יש מחלוקת אם צריך לברך על ריח אתרוג של ד' מינים, ולכן טוב להימנע מלהריחו כל ימי החג כדי לא להיכנס לספק ברכה⁴³².

דיני לולב

סוג הדקל

- < ישנם כמה וכמה סוגי דקלים, ולא כל לולב הגדל בעץ הדקל כשר לברכה. זאת מפני שבפסוק נאמר "כפות תמרים", לכן רק לולב הבא מדקל התמר או הדומה לו, כשר לברכה.
- את הגדרת התכונות שעל פיהן נקבע מיהו "דקל התמר", קיבלו חז"ל במסורת⁴³³.
- < לולב הבא מדקל תמר זכר שאינו מוציא פירות, כשר לברכה לכתחילה.

דקל תמר ודקל קנרי

- < נחלקו פוסקי זמנינו אם לולב הבא מדקל קנרי כשר לברכה. לכן יש לשים לב שלא לקחת לולב מסתם עץ דקל הגדל בגינה או במקום של הפקר וכדומה, מפני שפעמים הוא דקל קנרי.
- < ישנם כמה סימנים שניתן להבחין על ידם בין דקל תמר לבין דקל קנרי. הסימנים הם גם בעץ עצמו וגם בפירות ובלולב הגדלים עליו. לדוגמא:

429 שלו"ח.

430 שו"ע תרנח, א.

431 שו"ע תרנג, א.

432 סדר ברה"נ פ"א ס"ח.

433 ראה חתם סופר סוכה לב, ב.

בעץ: דקל תמר גזעו צר וגבוה, ענפיו העליונים גדלים זקופים כלפי מעלה, ופעמים רבות יוצאות חטוטרות (גזעים קטנים) מגזע העץ. אך דקל קנרי גזעו רחב ונמוך מהתמר, ענפיו העליונים נוטים לצדדים, ומגזע העץ שלו לא יוצאות חטוטרות כי אם בליטות בלבד.

בפירות: פירות דקל התמר גדלים צפופים זה לזה. אך הפירות דקל קנרי גדלים עם רווחים ביניהם והם גם פחות ראויים לאכילה.

בלולב: העלה האמצעי של לולב מדקל התמר, הוא ארוך. אך העלה האמצעי של לולב מדקל קנרי הוא קצר.

כמו"כ: העלה האמצעי של לולב מדקל התמר אינו מתחבר בעצמו לשדרה, אלא הוא מתחבר לעלים אחרים ויחד הם מגיעים לשדרה. אך העלה האמצעי של דקל קנרי מגיע בעצמו עד השדרה.

כמו"כ: לולב מדקל תמר נשאר ישר גם כאשר אוחזים בו בצורת שכיבה, כיון שהלולב קשה. אך לולב מדקל קנרי מתעגל כלפי מטה כאשר אוחזים בו בצורת שכיבה, כיון שהלולב רך.

כמו"כ: בלולב מדקל התמר המרווחים בין העלים אינם שווים ואינם צפופים, כמו המרווחים בין העלים של לולב קנרי.

כמו"כ: האבקה הלבנה בין העלים היא סימן שמדובר בלולב מדקל התמר.

שיעור הלולב

< שיעור לולב הוא ד' טפחים בשדרה לבד, היינו בלי העלים העליונים היוצאים מהשדרה, וזה "כדי שיהיה שדרו של לולב יוצא למעלה מההדס והערבה"⁴³⁴ טפח כדי נענוע, שטפח זה (שבשדרה) היוצא למעלה מהאגודה (של ג' המינים) הוא המנענע"⁴³⁵.

לפי"ז, אם אורך השדרה של הלולב הוא רק ד' טפחים, צריך לקצר את אורך ההדסים והערבות שיהיו ג' טפחים, כדי שייצא טפח משדרת הלולב מעל ההדסים והערבות.

< את ד' הטפחים שבשדרת הלולב מחשבים מהמקום בתחתית הלולב שיש בו עלים משני הצדדים של הלולב, כדי שכל שיעור הלולב יהיה מכוסה בעלים.

< למנהגינו - כדעת הגר"ח נאה - ד' טפחים הם 32 ס"מ.

434 ששיעורם ג' טפחים.

435 תרנ"א. הסוגריים כאן הן הוספות של המו"ל.

< שיעור ד' טפחים בלולב מעכב כל ימי החג, ואם אין בשדרה ד' טפחים הרי הוא פסול כל ימי החג⁴³⁶.

העלה האמצעי סגור

< העלה האמצעי של הלולב "גבוה מכל העליון, והוא נקרא ראש הלולב", ונחשב ל"עיקר הלולב (מפני) שהאדם רואה אותו בתחילת השקפתו"⁴³⁷.

< לכתחילה 'מצווה מן המוכרח' לחפש ולקנות לולב שהעלה האמצעי שלו סגור לכל אורכו, ולא נחלק כלל (אפילו מברייתו).

< לולב שהעלה האמצעי שלו נחלק לכל ארכו, הרי הוא פסול לברכה ביום הראשון, וכשר לברכה בשאר הימים. מפני שהפסול של "נחלק" הוא משום שנחשב שהלולב "חסר", שנאמר "ולקחתם" ודרשו חכמים לקיחה תמה ושלמה, וזה העלה שהוא עיקר הלולב וכו' אם הוא חלוק לשנים הרי ניכר ונראה שאינו תם ושלם במקום הסדק⁴³⁸. והרי הפסול של "חסר" הוא רק ביום הראשון ולא בשאר ימי החג⁴³⁹.

< לולב שמקצת מן העלה האמצעי שלו נחלק אך רובו סגור, ה"ה כשר בדיעבד לברכה גם ביום הראשון, ו"אינו צריך לברך על לולב של חברו ביום א' של סוכות" במקרה כזה, אלא יכול לברך על לולב שלו למרות שנחלק מקצת מן העלה האמצעי⁴⁴⁰.

שני העלים המרכיבים את העלה האמצעי, באותו גובה

< לכתחילה יש לקחת לולב ששני העלים המרכיבים את העלה האמצעי מסתיימים באותו גובה, ועכ"פ שההפרש ביניהם יהיה פחות מ-2 מ"מ שאז ההפרש ביניהם אינו ניכר.

אך בדיעבד הלולב כשר גם אם יש הפרש גדול יותר בין שני עלים אלו.

< "אם מתחילת ברייתו לא היו רוב עליו כפולים לשנים ברוב ארכו, הרי זה פסול"⁴⁴¹.

לולב ישר

< יש להשתדל שהלולב יהיה ישר - בצורתו הכללית. מספיק להתרשם שהוא ישר בראייה כללית.

436 תרמט,בג.

437 תרמה,י.

438 ש.ם.

439 תרמט,יט.

440 ראה בכ"ז תרמה,יא. ותרמט,יט.

441 תרמה,ט.

< דבר מצוי הוא שהלולב אינו ישר, אלא צורתו הכללית עקומה כמו קשת לכיוון פני האדם - היינו שהשדרה עקומה לכיוון פני האדם. לולב זה כשר, מפני "שזהו דרך ברייתו והדרו"⁴⁴².

אך אם הלולב עקום לצדדיו או לאחוריו הרי הוא פסול⁴⁴³.

בלי קנעפלאך

< מנהגינו ש"לוקחין לולב שאין עליו כפופין (הנק' כפתורים - קנעפלאך)" בראשם, היינו שכל העלים וגם העלה האמצעי ישרים עד סופם בלי כפיפה⁴⁴⁴.

אך גם אם העלה האמצעי ומיעוט מעלי הלולב כפופים בראשיהם, הרי זה כשר לכו"ע, "לפי שכן דרך הרבה לולבין שעליהן הן כפופים"⁴⁴⁵.

עטוף ב'קארע'

< יש הנוהגים לקחת דווקא לולב שאינו עטוף ב'קארע', כדי שאפשר יהיה לבדוק את הלולב ולוודא שהוא עומד בדרישות ההלכתיות, היינו: שהעלה האמצעי סגור ולא נחלק, ושהוא אינו כפוף בראשו כ'כפתור', וששני העלים המרכיבים את העלה האמצעי מסתיימים באותו גובה. בלולב העטוף ב'קארע' לא ניתן לוודא את כל זה.

אך יש הנוהגים לקחת דווקא לולב שעטוף ב'קארע', כדי שה'קארע' תגן על העלה האמצעי שלא ייחלק, וסומכים על חזקה שהלולב כשר מפני שרוב הלולבים סגורים, ורובם אינם כפופים כ'כפתור', וכן ברוב הלולבים שני העלים המרכיבים את העלה האמצעי מסתיימים באותו גובה.

< בפשטות, שני המנהגים בזה תלויים גם במחלוקת השו"ע והרמ"א⁴⁴⁶ לגבי אופן הנענועים בד' מינים, שלדעת השו"ע נענועים הם הולכה והבאה, אך לדעת הרמ"א צריך גם "לכססם העלין בכל נענוע". ולפי"ז: הנוהגים לכססם כדעת הרמ"א ייקחו לולב שאינו עטוף בקארע, כדי שאפשר יהיה לכססם בו. אך הנוהגים כדעת השו"ע שא"צ לכססם, יכולים - ומעדיפים - לקחת לולב שראשו עטוף בקארע כדי לשמור על העלה האמצעי מלהיחלק⁴⁴⁷.

< מנהג הרבי לקחת לולב שעליו מחוברים (מצידו האחורי) ב'קארע'⁴⁴⁸.

442 תרמה, יט.

443 תרמה, יח.

444 ספר המנהגים.

445 תרמה, כ.

446 תרנא, ט.

447 ואכן הב"י בס"י תרמה כתב, שבמדינותיהם רגילים לנענע בלולב שיש בראשו 'קארע', ואזיל לשיטתו.

448 ראה אוצר מנהג"ח ע' רעא.

השדרה באמצע הלולב

< יש להשתדל שהשדרה תהיה באמצע הלולב ממש, ולא קצת מן הצד⁴⁴⁹.

לולב לא דק

< יש להשתדל שהלולב לא יהיה דק⁴⁵⁰.

סיכום

< הלולב יהיה מדקל תמר. יהיו לפחות ד' טפחים בשדרה. העלה האמצעי יהיה סגור לכל ארכו. שני העלים המרכיבים את העלה האמצעי יסתיימו באותו גובה. הלולב יהיה ישר. בלי 'כפתורים'. עטוף ב'קארע' מאחוריו. השדרה תהיה באמצע הלולב. הלולב לא יהיה דק.

דיני אתרוג

אתרוג מקאלאבריא

< קבלה בידינו מאדמו"ר הזקן לברך על אתרוג מקאלאבריא, הנקרא ג"כ "יאנאווער" אתרוג.

"כאשר אמר הקב"ה למשה רבינו 'ולקחתם לכם פרי עץ הדר גו', הושיבו שלוחים על ענן ושלחום להביא אתרוגים מקאלאבריא"⁴⁵¹.

< באתרוג הגדל בארץ ישראל תחת פיקוח הלכתי הדוק, והוא בא משתילי קאלבריא שעמדו בזמנו תחת פיקוח הלכתי הדוק, אין לחשוש להרכבה - זאת לעומת אתרוגים הגדלים כיום בקאלבריא שיש בהם לעיתים חשש ממשי של הרכבה עקב ריבוי ההרכבות המתבצעות שם בעצי האתרוגים.

לאידך, מעלת אתרוג מזן קאלבריא שגדל בארץ ישראל, אינה כמו מעלת אתרוג שגדל בקאלבריא, שהוא גדל באותו מקום שממנו הביאו את האתרוגים כאשר הקב"ה ציווה 'ולקחתם לכם' כנ"ל⁴⁵².

לכן, יש להשתדל לברך דווקא על אתרוג שגדל בקאלבריא - אלא שחובה לברר ולוודא שהוא אינו מורכב.

449 הוראת אדמו"ר הרי"ץ, אוצר מנהג"ח שם.

450 הוראת אדמו"ר הרי"ץ, שם.

451 ראה המ"מ באוצר מנהג"ח ע' ערה ואילך.

452 אגרו"ק הרבי חי"ג ע' קי.

אתרוג המורכב

< אתרוג המורכב פסול, כיון שנחשב ל"בריה בפני עצמה" ואינו נחשב לאתרוג כלל.

< ישנם ארבעה סימני הבחנה בין אתרוג המורכב (בעץ לימון), לבין אתרוג שאינו מורכב⁴⁵³:

א. המורכב קליפתו חלקה, אך בשאינו מורכב יש שקיעות ובלטות.

ב. העוקץ של המורכב בולט, אך העוקץ של השאינו מורכב שקוע באתרוג.

ג. במורכב יש מוהל רב, וקליפתו אינה עבה כל כך. אך בשאינו מורכב אין מוהל רב וקליפתו עבה מאד.

ד. הגרעינים שבמורכב שוכבים, אך בשאינו מורכב הגרעינים זקופים.

< אך יש לדעת, שלעיתים אין לאתרוג שאינו מורכב את הסימנים שלו, והדבר יכול להיגרם או מחומרי ההדברה שמרססים על האתרוגים, או מדבורה שמעבירה ברגליה אבקה הנמצאת בפרחי עץ הלימון אל פרחי עץ האתרוג. פעולה זו של הדבורה מחזקת את עץ האתרוג וזו 'הרכבה המותרת', אלא שעל ידי זה מקבל אתרוג שאינו מורכב סימנים של אתרוג המורכב, למרות שהאתרוג אינו מורכב כלל והוא כשר לברכה לכתחילה.

מסורת של כשרות

< אתרוגים שאין עליהם את הסימנים שהם אינם מורכבים, אך יש בהם מסורת שהם אינם מורכבים, מותר לברך עליהם ואפילו ביום הראשון של סוכות⁴⁵⁴.

< זאת ועוד: בחתם סופר⁴⁵⁵ כתב, שכשם שבסימני עופות לא סומכים על הסימנים לבד וניתן לאכול רק מין עוף שיש לגביו מסורת של כשרות. כך אין לסמוך על סימני אתרוג לבד, וצריך שתהיה מסורת שזן אתרוג זה אינו מורכב ורק אז ניתן יהיה לברך עליו. וכשם שאם הורה חכם על מין עוף שהוא טהור מותר לאכול גם אם אין לגביו מסורת, כך אם הורה חכם על זן מסויים של אתרוג שהוא בלתי מורכב, ניתן לברך עליו. וע"ש בחת"ס שאתרוגים הבאים מיאנאווע אין צריך שום סימן עליהם.

על הזן הבא מקאלבריא העיד אדה"ז שהוא בלתי מורכב, ולכן ניתן לברך עליו.

אלא שיש לדעת, שהקבלה מאדה"ז על אתרוג מקאלבריא מתייחסת רק לזן של האתרוג, שהזן לא נוצר מעיקרו על ידי הרכבה. אך ידוע שמתבצעות הרבה

453 תרמח, לא.

454 ראה שלחן מנחם ח"ג ע' רלא-ב.

455 אר"ח סי' רז.

הרכבות בעצים של אתרוגי קאלבריא כדי לשמר ולחזק את העצים והאתרוגים של זן זה כנ"ל. ולכן אין לקחת אתרוג מקאלבריא ללא עדות ברורה שהאתרוג גדל על עצים שלא הייתה בהם הרכבה.

"הדר" - בצורת הגידול

< האתרוג צריך להיות "הדר" - בתארו ובגידולו⁴⁵⁶.

למנהגינו, ה"הדר" שבאתרוג מתבטא יותר בצורת הגידול שלו, ופחות בניקיונו. לכן אתרוג שצורת הגידול שלו יפה אך יש עליו 'בלעטלאך', הרי הוא עדיף למנהגינו על פני אתרוג נקי מ'בלעטלאך' שצורת הגידול שלו אינה יפה כ"כ.

< צורת הגידול המהודרת של האתרוג היא, שיהיה לו פיטם למעלה, עוקץ למטה השקוע בתוך האתרוג, שקיעות ובלטות בחצי התחתון של האתרוג, צורתו כמגדל - ומנהג הרבי לקחת אתרוג שצורתו כמו הר שטוח בחלקו העליון ונעשה צר כלפי מטה⁴⁵⁷. צבעו צהוב.

צבע האתרוג

< אתרוג שצבעו ירוק כעשב השדה ולא התחיל להצהיב כלל, גם אם הוא גדול יש לחשוש שמא עדיין לא נגמר פריו, כיון שדרך האתרוגים להצהיב כשנגמר הפרי, "והתורה אמרה פרי עץ - שיהיה פרי גמור".

- לכן נהגו לקחת רק אתרוגים שהצהיבו, או עכ"פ שהתחילו להצהיב⁴⁵⁸.

< עצה להצהבת אתרוג ירוק: להכניס את האתרוג בשרוול הוורוד, להניחו בתוך קופסת פלסטיק אטומה או שקית ניילון - ועל ידו תפוח שיש לו ריח, ולהשאירם יחד יומיים שלושה. 'גז האתילן' הגורם את ריחו של התפוח, יגרום את הבשלת והצהבת האתרוג.

אך אין להרבות בזה, מפני שהבשלה יתירה של האתרוג עלולה לגרום לנפילת העוקץ.

< למנהגינו, צבע האתרוג צ"ל צהוב כמראה שעוה⁴⁵⁹.

456 תרמה.ב.

457 כך היא צורת הגידול של זן קאלבריא.

458 תרמח,כט-ל.

459 ספר המנהגים.

אתרוג שניקב בו חור, או שחסר בו

< אתרוג שניקב בו חור לאחר שנתלש מהעץ, א: לא חסר כלום בגוף האתרוג. ב. הנקב אינו מגיע עד הגרעינים שבגוף האתרוג. ג. הנקב אינו מפולש מעבר לעבר. ד. האורך והרוחב של שטח הנקב הוא פחות מגודל מטבע של איסר (קוטר של 19 מ"מ) - האתרוג כשר.

אבל אם חסר אפילו משהו מגוף האתרוג, אין לברך עליו ביום הראשון של סוכות⁴⁶⁰. וכן אם גודל הנקב כאיסר (19 מ"מ), אין לברך עליו ביום הראשון אפילו אם לא חסר בו כלום והנקב אינו מפולש.

< טעם הפסול של אתרוג שניקב וחסר בו לברכה ביום הראשון, הוא "לפי שאינו תם ושלם, והתורה אמרה 'ולקחתם', ודרשו חכמים: לקיחה תמה ושלימה"⁴⁶¹.

< אך בשאר ימי החג מותר לברך גם על אתרוג שניקב נקב מפולש ונחסר בו אפילו שיעור גדול מאיסר⁴⁶², ובלבד שיישאר בו כשיעור ביצה⁴⁶³.

< אתרוג שניקב בעודו מחובר לעץ, כגון על ידי קוץ שפגע בו, והנקב נקרו מלמעלה ב'בלעטל', "נוהגים להכשירו" לברכה ביום הראשון גם אם נוצר חיסרון בגוף האתרוג. "לפי שכל נקב שבאה לו בעודו גדל באילן, חוזר לבריאותו על ידי שנקרם עליו עור מלמעלה, כיון שהוא עדיין הולך וגדל באילנו. ואע"פ שעל גבי עור זה יש גומא וחסרון בגוף האתרוג, אין בכך כלום. אבל אם אנו רואים שלא נקרו עליו, ויש בנקב חיסרון מגוף האתרוג, הרי זה פסול"⁴⁶⁴.

- גם במקרה זה הפסול הוא רק ביום הראשון של סוכות, מפני שרק ביום הראשון יש פסול של "חסר" כנ"ל.

ספק "חסר", וחסרון שאינו בולט

< הפסול של אתרוג שניקב נקב שיש בו חיסרון, הוא רק אם הדבר וודאי שנחסר בו. אך אם יש ספק אם נחסר משהו מגוף האתרוג הרי הוא כשר לברכה גם ביום הראשון של סוכות⁴⁶⁵.

וכתבו האחרונים, שרק אם רואים בעין רגילה שהאתרוג "חסר", ה"ה פסול ביום הראשון. אך אם אפשר להבחין שהאתרוג "חסר" רק ע"י זכוכית מגדלת, ובלעדיה נראה האתרוג שלם, ה"ה כשר לברכה גם ביום הראשון ואין בו פסול של "חסר".

460 ראה בכ"ז תרמח, א-ח.

461 תרמח, יד.

462 תרמט, יז.

463 תרמט, יח.

464 תרמח, ט.

465 תרמט, י.

נקב במקום של הפיטם

< אתרוג שיש בו נקב במקום של הפיטם ורואים חור שנכנס לתוך גוף האתרוג, דינו כאתרוג שניקב. אלא שאם יש ספק אם החור מגיע לגרעינים, האתרוג כשר - משום 'ספק ספיקא': אולי הנקב אינו מגיע לגרעינים, וגם אם הוא מגיע לגרעינים יש סוברים שנקב מפולש פוסל רק אם הוא מעבר לעבר⁴⁶⁶.

נפל הפיטם

< באתרוג שהיה לו פיטם בעת שנקטף מהעץ, נחשב הפיטם חלק "מגוף האתרוג". ממילא אם ניטל הפיטם, האתרוג נפסל, כיון שנחשב ל"אתרוג חסר" שהרי חסר לו את הפיטם.

גם לפי הדעה שרק חיסרון בשיעור של איסר פוסל באתרוג, מ"מ חיסרון של פיטם פוסל לכו"ע מפני שיש בזה חיסרון נוסף שאינו "הדר", "כיון שהפטמא היא בגובה האתרוג על ראשו והחיסרון ניכר בה יותר, לפיכך החמירו בה שאפילו חיסרון כל שהוא שבה פוסל. לפי שעיקר הידורו של אתרוג תלוי בראשו, שהאדם רואה אותו בתחילת השקפתו, ואם נחסר שם כל שהוא אינו הדור"⁴⁶⁷.

זה שבנטלה פטמתו יש פסול שאינו "הדר", ואין הפסול רק מחמת שהוא "חסר", הוא נפק"מ לדינא לעניין זה שהפסול בניטל הפיטם הוא כל ימי החג ולא רק ביום הראשון. מפני שאמנם הפסול של "חסר" קיים רק ביום הראשון, אך הפסול שאינו "הדר" קיים כל ימי החג⁴⁶⁸, ואפילו בדיעבד לא יצא באתרוג שניטלה פטמתו, "כדי שיהיו ישראל זהירים במצוות ויחזרו אחר מינים הכשרים"⁴⁶⁹.

< במקרה שנשבר רק החלק העליון של הפיטם, כגון החלק הקרוי 'שושנתא', אך החלק התחתון של הפיטם נשאר והוא מחובר עם האתרוג כמקודם, יש מחלוקת אם נחשב לאתרוג "הדר" או לאו. ולמעשה: אם יש לפניו אתרוג עם פיטם שלם, ואתרוג זה יפה כמו האתרוג שנשברה לו ה'שושנתא', יברך על זה שיש לו פיטם שלם. אך אם האתרוג שיש לו פיטם שלם אינו יפה כמו האתרוג שנשברה לו ה'שושנתא', יברך על היפה יותר אף שנשברה לו ה'שושנתא'⁴⁷⁰.

< בשעת הדחק ממש, כגון שנמצא ב'מבצעים' ונפל הפיטם ואין לו אתרוג אחר להמשיך לברך עליו עם הציבור, ואותם אנשים שמבקש לברך עמם לא יברכו על

466 ראה תרמח,יא.

467 תרמח,ז.

468 תרמט,ז.

469 תרמט,כב.

470 תרמח,ז.

ד' מינים אם הוא לא יברך עמם כעת - יכול לברך עמם גם על אתרוג זה שנפלה פטמתו⁴⁷¹.

פיטם שנפל כאשר האתרוג היה על העץ

< אם הפיטם התייבש ונפל מהאתרוג בעודו על העץ, האתרוג כשר - והדבר מצוי מאד. והרי כל אתרוג מתחיל לצמוח עם פיטם, ולרוב האתרוגים אין פיטם בשעת קטיפתם משום שהפיטם נפל מהאתרוג בעודו על העץ.

אלא שיש מפוסקי דורנו שמכשירים אתרוג כזה, רק אם הפיטם נפל מהאתרוג בהיותו קטן משיעור ביצה - היינו פחות משיעור אתרוג, שאז נחשב כאילו לא היה לו פיטם מעולם. אך אם הפיטם נפל מהאתרוג לאחר שהיה באתרוג שיעור ביצה, האתרוג פסול.

- ובמשנ"ב⁴⁷² כתב בשם המביט סימן לדעת אם הפיטם נפל מהאתרוג בהיותו קטן, או שנפל ממנו לאחר שהגיע לשיעור אתרוג: אם יש גומא במקום של הפיטם, הרי"ז סימן שהפיטם נפל כאשר האתרוג היה קטן. אך אם אין גומא, הרי"ז סימן שהפיטם נפל כשהאתרוג היה כבר גדול.

- אך יש האומרים שגם אם הפיטם נפל מהאתרוג בשעה שהיה כבר גדול, אם נפל בעודו על העץ ומקום הפיטם נקרה והוגלד, האתרוג כשר - וע"ד הדין באתרוג שניקב ונחסר בעודו על העץ, שאם גדל עליו קרום ('בלעטל') ה"ה כשר כנ"ל.

ניטל העוקץ

< אם ניטל העוקץ לגמרי הרי"ז אתרוג "חסר", כיון שנוצר חור באתרוג במקום של העוקץ, והוא פסול ביום הראשון.

אך אם רק חלק מהעוקץ נחתך, ונשארה שכבה דקה של העוקץ והיא מחוברת לאתרוג וממלאת את הגומא, ה"ה כשר לכתחילה, כיון שלא נחסר כלום באתרוג⁴⁷³.

< הפסול בניטל העוקץ הוא רק ביום הראשון, אך בשאר ימים ה"ה כשר ומותר לברך עליו, מפני שבשאר ימים אין פסול של "חסר" כנ"ל⁴⁷⁴.

471 תרמט, יט, כב-כג.

472 תרמח, סקל"ב.

473 תרמח, יח.

474 תרמט, יז.

נקודות שחורות על האתרוג

< לעיתים יש נקודות שחורות על האתרוג. הנקודות השחורות יכולות לבוא בתהליך גדילת האתרוג עצמו בלי כל סיבה מיוחדת, או בגלל סיבות היצרניות כמו ריסוס, או לחות היוצרת פטריות.

הדין לעניין נטילת אתרוג זה לברכה הינו כדלקמן.

אם יש על האתרוג:

א. נקודה שחורה, או נקודה שבראיה רגילה קשה להבחין אם היא חומה או שחורה, והנקודה נראית בראיה רגילה בלי התבוננות מיוחדת, ממרחק של כ-35 ס"מ (שהוא המרחק הרגיל בין העיניים של האדם לבין ספר שהוא קורא בו), ולא ניתן לנקות את הנקודה.

ב. הנקודה נמצאת על חוטם האתרוג⁴⁷⁵, דהיינו על האתרוג עצמו מהמקום שמתחיל בו השיפוע - לכיוון ראשו (בכל אתרוג לפי צורתו - היכן שמתחיל השיפוע שלו).

או אם הנקודה נמצאת על החלק התחתון של הפיטם (הנקרא 'דד'), שגם הוא נחשב מחוטם האתרוג.

או אם הנקודה נמצאת על 'בלעטל' שגדל על חוטם האתרוג.

- אם התקיימו כל תנאים אלו, האתרוג פסול, ואפילו כאשר יש בו רק נקודת אחת כזאת. "לפי שעיקר ההידור של האתרוג תלוי בחוטמו, שהוא נראה לעיניים יותר משאר מקומות, ובו אדם נותן עיניו בתחילת השקפתו"⁴⁷⁶.

נקודות שאינן פוסלות

< נקודה שבראיה רגילה נראית חומה, אינה פוסלת.

< אם הנקודות השחורות הן על החלק העליון של הפיטם הנקרא 'שושנתא', האתרוג כשר, כיון שדין ה'שושנתא' כעץ, ועץ יכול להיות שחור.

< כמו"כ אם הפיטם נפל בעודו על העץ, והמקום הגלדי, ויש נקודות שחורות על הגלד, האתרוג כשר כיון שדין הגלד כעץ, ועץ יכול להיות שחור.

< כמו"כ אם יש נקודות שחורות על עוקץ האתרוג, הרי"ז כשר, כיון שדין העוקץ כעץ, ועץ יכול להיות שחור.

< אם היו נקודות שחורות על האתרוג עצמו בתחתיתו סביב העוקץ, הרי"ז כשר, כיון שתחתית האתרוג אינה נראית ולכן אין בזה פסול של "זה א-לי ואנוהו".

475 תרמח,כא.

476 שם.

נקודות בין החוטם לתחתית האתרוג

< כאשר יש נקודות שחורות על האתרוג עצמו בין החוטם לבין תחתית האתרוג, הדין הוא כך:

נקודה אחת אינה פוסלת, כיון שרק על חוטם האתרוג נקודה אחת פוסלת.

- אך אם היו שתי נקודות, לדעת הכף החיים⁴⁷⁷ וכן משמע בשו"ע⁴⁷⁸ - האתרוג פסול.

כתמים על האתרוג

< אם אחרי קטיפת האתרוג מן העץ התקלף מקצת האתרוג בחוטמו, וצבע מקום הקילוף השתנה "ממראה כל האתרוג", אפילו אם השתנה לצבע חום ולא לשחור - האתרוג פסול, כיון ש"עיקר ההידור של האתרוג תלוי בחוטמו"⁴⁷⁹.

- רק לגבי נקודה חומה שנעשתה על גבי האתרוג והוא שלם, נאמר לעיל שצבע חום אינו פוסל. אך צבע חום שנגרם בגלל שהאתרוג התקלף, פוסל את האתרוג.

< אם התקלף מקצת האתרוג בחוטמו בעודו על העץ, וצמח על זה 'בלעטל', ה"ה כשר. לדעת אדה"ז אפילו יש ב'בלעטלאך' ממשות, "שמקומן ניכר במישוש היד, שהן גבוהין מהאתרוג" האתרוג כשר, "לפי שהן נחשבין ג"כ מראה אתרוג, מאחר שרגילות הוא להיות כך הרבה אתרוגים אין זה שינוי גדול"⁴⁸⁰.

< גם אם יש הרבה 'בלעטלאך' על האתרוג ה"ה כשר, ואין זה נחשב לאתרוג המנומר.

< אם כתוצאה ממכה שהאתרוג קיבל, או כתוצאה ממישמוש היד, הפריש האתרוג חומצה שגרמה כתמים חומים על חוטם האתרוג, האתרוג כשר.

עצה טובה למניעת יציאת חומצה מהאתרוג: להניחו רק על דבר רך כמו צמר גפן, או פשתן, או שרוול וורוד. ולא ע"ג דבר קשה כמו שולחן וכדומה.

גודל האתרוג

< גודל האתרוג המינימלי הוא 'כביצה' (57.6 סמ"ק). ב' טעמים לכך⁴⁸¹:

א. רוב האתרוגים גדלים לפחות בשיעור ביצה, "וזה שאין בו כביצה הרי עדיין לא נגמר פריו, והתורה אמרה 'פרי עץ' - שיהיה פרי גמור".

477 תרמ"ח אות עד.

478 תרמח,כו.

479 תרמח,כא.

480 תרמח,כג.

481 תרמח,כט.

ב. אתרוג שאין בו 'כביצה' אינו 'פרי חשוב'.

ונראה לומר נפק"מ לדינא בין הטעמים: במקרה שבשעה שקטף את האתרוג מהעץ היה בו כשיעור ביצה, אך לאחר מכן האתרוג הצטמק ואין בו כעת שיעור זה, שלטעם הא' ה"ה כשר כיון שנחשב ל"נגמר פריו", שהרי היה בו 'כביצה' בשעה שקטף אותו מהעץ. אך לטעם הב' האתרוג פסול כיון שצריך ליטול 'פרי חשוב', וממילא צריך להיות בו שיעור כביצה בשעת הנטילה.

אתרוג יבש

< אתרוג הכמוש כשר, אך היבש פסול.

< שיעור היובש הפוסל הוא, שכלתה הלחלוחית בתוכו (ניתן לבדוק זאת על ידי תחיבת מחט עם חוט לגוף האתרוג, ובדיקת החוט אם הוא נעשה לח).

< טעם הפסול של אתרוג יבש: א. האתרוג אינו "הדר"⁴⁸². ב. "הליחה לפרי, כמו הדם לבשר החי. ונאמר: 'לא המתים יהללו'⁴⁸³. היינו שאתרוג יבש נחשב כמת, וא"א להלל בו את ה'.

דיני הדס

שיעור ההדס

< אורך ההדס (לפחות) שלושה טפחים⁴⁸⁴, והם 24 ס"מ.

שיעור זה מעכב כל ימי חג הסוכות⁴⁸⁵.

< שיעור ההדס נמדד לפי אורך העץ (-הענף), ללא העלים העולים בראשו מעליו.

< מן הדין המדידה יכולה להיות מתחתית העץ (-הענף), ולא מתחילת המקום שיש בו עלים. אך ראוי שיהיה בהדס שיעור ג' טפחים המכוסה בעלים.

מספר ההדסים

< מן הדין צריך לקחת ג' הדסים, אך מנהג חב"ד להוסיף לפחות עוד ג' הדסים⁴⁸⁶.

בספר המנהגים מובאים דברי הרבי: "שמעתי הוראות לאנשים שונים לקחת ארבעה, שנים עשר, שלושה עשר, או עשרים וששה הדסים".

482 תרמח.כא.

483 תרמח.ב.

484 תרנ.א.

485 תרמט.יח.

486 תורת מנחם תשנ"ב ח"א ע' 76.

בלולב של הרבי נמנו בתחילת הנשיאות שלושה עשר הדסים, בשנת תשל"ד נמנו עשרים וששה הדסים, ולאחמ"כ נמנו שלושים וששה הדסים⁴⁸⁷.

שלישיות עלים

< בפסוק נאמר⁴⁸⁸: "ענף עץ עבות", ודרשו חכמים שהעץ (-הענף) יהיה מחופה בעלים הגדלים זה על זה בשלשות.

< כל שלישיית עלים צריכה לצאת מהענף, באותו גובה. אם שלושת העלים אינם יוצאים באותו גובה, ההדס פסול כל שבעת ימי החג⁴⁸⁹.

< לכתחילה מצווה לחזור אחר הדס ששלישיות העלים שבו יוצאים באותו גובה בכל שיעור הג' טפחים שלו.

אך גם אם שלישיית העלים יוצאים באותו גובה רק ברוב שיעור הג' טפחים של ההדס, הרי הוא כשר ומותר לברך עליו לכתחילה⁴⁹⁰.

נשרו חלק מהעלים

< במקרה שבתחילה היו בכל ההדס או ברובו שלישיות עלים שיצאו באותו גובה, ולאחמ"כ נשרו חלק מן העלים, הדין הוא כך:

אם ברוב שיעור ההדס נשארו לפחות שני עלים מכל שלישייה, ההדס כשר⁴⁹¹.

- אך אם ברוב שיעור ההדס לא נשארו לפחות שני עלים מכל שלישייה, ההדס פסול - כל ימי חג הסוכות.

- ולמרות שהפסול של "חסר" הוא רק ביום הראשון כנ"ל, מ"מ הדס זה פסול כל ימי החג, מפני שהפסול של נשרו רוב עליו אינו מדין "חסר" כי אם משום שאין "שם הדס" עליו, לכן פסול זה קיים כל ימי החג⁴⁹².

עלים המכסים את הענף

< עלי ההדס צריכים לכסות את העץ (-הענף). זאת מפני ש"ענף עץ עבות, דרשו חכמים שענפיו (פירוש: עליו) חופין את עציו וכו', כלומר שכל העץ הוא ענף דהיינו שהוא מחופה בעליו"⁴⁹³.

487 אוצר מנהג"ח ע' רעג.

488 ויקרא כג, מ.

489 תרמו, ב.

490 תרמו, ג.

491 תרמו, ד.

492 תרמט, כג.

493 תרמו, א.

- לפי זה, אין לקחת הדס שהעלים התחתונים שבו אינם מגיעים לתחתית העלים שלמעלה מהם, כיון שבהדס זה העלים אינם מכסים את העץ - הענף.

כמו כן, יש לקחת הדס ששלישיות העלים שבו עומדים צמודים לעץ ומכסים אותו, ואינם שוכבים פתוחים מפני שאז העץ - הענף - גלוי.

יבשו העלים

< אם יבשו רוב עלי ההדס עד שהם מתפוררים בציפורן, וגם צבעם הלבין ואינו ירוק - אך בראש ההדס נשארה שלישיית עלים ירוקים לחים, ההדס כשר, מפני שראש ההדס "הוא עיקר מראית ההדס, שהאדם רואה אותו בתחילת השקפתו וכו', ועיקר הדרו תלוי בראשו"⁴⁹⁴.

- לאידך, אם שלישיית העלים שבראש ההדס יבשה, גם אם שאר העלים לחים ומהודרים יש להחמיר ולא לברך על הדס זה - אם אפשר למצוא הדס שלפחות שלישיית העלים שבראשו לחה⁴⁹⁵.

< אם כל עלי ההדס כמושים ואינם יבשים, היינו שלא הלבינו פניהם עדיין אלא שהם מתפוררים ע"י הציפורן, ההדס כשר⁴⁹⁶.

- באחרונים כתבו, שמראה חום בהדס נחשב כיבש - גם אם לא הלבינו פניו עדיין, כיון שהוא אינו בצבע ירוק. לפי"ז הדס כמוש כשר רק אם צבעו ירוק עדיין אלא שהוא התייבש ומתפורר ע"י הציפורן.

נקטם ראשו

< אם נקטמו (נחתכו) ראשי העלים העליונים של ההדס, והחלק התחתון של אותם עלים עדיין קיים ומחובר, ההדס כשר⁴⁹⁷. אך מצווה מן המובחר ליטול הדס שעליו העליונים שלמים.

אך אם נקטם ראש העץ - הענף - של ההדס ועלים מכסים את הקטימה והיא אינה ניכרת, יש מחלוקת אם ההדס כשר, ולכן אין לברך עליו כשאפשר למצוא הדס אחר. ואם הקטימה ניכרת ההדס פסול⁴⁹⁸.

קצותיו נשרפו בשמש

< הדס שקצוות העלים שלו נשרפו בשמש, כשר.

494 תרמו, ט.

495 תרמו, יא.

496 תרמו, ח.

497 תרמו, יא.

498 שם.

החלפת ההדסים בחול המועד

< "במשך ימי חול המועד מחליפים ההדסים, כולם או חלק מהם"⁴⁹⁹ (בהתאם לצורך).

דיני ערבה

ערבי נחל

< רק מין הנקרא "ערבי נחל", כשר לד' מינים (יש עץ "שיטה" שגדל בצדי הדרכים וענפיו דומים לערבה, אך מין זה איננו "ערבי נחל" והוא פסול לד' מינים). וראה לקמן.

סימני זיהוי

< 'הלכה למשה מסיני' מלמדת ארבעה סימני זיהוי למין "ערבי נחל"⁵⁰⁰:

- א. הקנה שלו בצבע אדום.
- אלא שגם בעודו ירוק ניתן לצאת בו י"ח, לפי שסופו להיות אדום על ידי השמש.
- ב. העלה שלו משוך לאורך - כנחל, ואינו עגול.
- ג. חודו של העלה - היינו קצה העלה סביב - חלק ואינו עשוי פגימות פגימות (כמו מסור).
- אלא שגם אם יש בעלה פגימות קטנות מאד, הרי"ז כשר.
- ד. רוב מין זה גדל על גדות נחלי מים.
- אלא שגם מיעוט עצי הערבה ממין זה שאינם גדלים על גדות נחל, כשרים.

אורך הערבה

< אורכה (לפחות) ג' טפחים⁵⁰¹, שהם 24 ס"מ. שיעור זה מעכב כל ימי חג הסוכות⁵⁰².
< השיעור נמדד לפי גודל העץ (-הענף), ללא העלים העולים מעל ראשו.

499 ספר המנהגים.

500 תרמז, א-ג.

501 תרנ"א.

502 תרמט, יח.

< מן הדין המדידה יכולה להיות מתחתית העץ (-הענף), ולא מתחילת המקום שיש בו עלים. אך ראוי שיהיה בערבה שיעור ג' טפחים שיש בו עלים.

נקטם ראשה

< ערבה שנקטם ראש העץ (-הענף) שלה, פסולה⁵⁰³.
גם אם נחתך רק הניצן הנמצא בראש הערבה, הרי היא פסולה.

נשרו עליה

< לכתחילה מצווה מן המובחר ליטול ערבה שלא נשרו ממנה עלים כלל⁵⁰⁴.
< אם נשרו רק מקצת מן העלים, הערבה כשרה⁵⁰⁵.
< אם רוב העלים שלה נשרו ה"ה פסולה (ויש לשים לב לכך, מפני שמצוי שנושרים עלים על ידי תחיבת הערבה לתוך הלולב, וגם ע"י הנענועים).
< הפסול בנשרו רוב העלים הוא כל שבעת ימי חג הסוכות.
ואף שהפסול של "חסר" קיים רק ביום הראשון כנ"ל, אך הפסול של נשרו רוב עלים הוא מסיבה אחרת משום שאין "שם ערבה" עליה, ולכן פסול זה הוא כל שבעת ימי החג⁵⁰⁶.

לבלוב

< בערבה הנמצאת במצב של צמיחה ובתנאים מתאימים, יש לבלוב בראש ענף הערבה. הבלבוב הוא עלה בצורת גליל - לפני שנפרס ונהפך לעלה רגיל. הבלבוב עוטה את הניצן הנמצא בקודקוד ענף הערבה.
יתכנו שתי סיבות להעדר לבלוב בראש ענף הערבה: א. הערבה אינה נמצאת במצב של צמיחה ולא צמח בה לבלוב כעת מלכתחילה. במצב זה אם הניצן הנמצא בקודקוד הערבה קיים, הערבה כשירה ומהודרת כיון שלא נשרו ממנה עלים כלל.
ב. הבלבוב צמח ונשר כלשהי. במצב כזה דין הבלבוב הוא כמו עלה שנשר, שהתבאר שמלכתחילה עדיף לקחת ערבה שלא נשרו ממנה עלים כלל, אך בדיעבד אם נשרו רק מקצת מן העלים הערבה כשירה, וממילא נשירת הבלבוב אינה פוסלת את הערבה.

503 תרמו"ד.

504 תרמו"ה.

505 שם.

506 תרמט"ב.

- אלא שבאפשרות (הב') של נשירת הלבלוּב, יש לשים לב שרק הלבלוּב נשר אך הניצן הנמצא בקודקוד הערבה עדיין קיים. מפני שאם הניצן נשר, הערבה פסולה מפני שדינה כערבה קטומה וכן"ל.

< לעיתים נראה חתך על יד הניצן העליון של הערבה, וקשה לדעת אם רק הלבלוּב נפל והערבה כשירה. או שקצה הערבה עצמה נחתך והערבה פסולה. לפיכך רצוי ליטול ערבה עם לבלוּב.

יבשו עליה

< יבשו רוב עלי הערבה - היינו שהלבינו פניהם - ה"ה פסולה כל שבעה. אך אם העלים רק כמשו ולא יבשו וצבעם ירוק, כשרה⁵⁰⁷.

פרה או ענפים בערבה

< משום "זה א-לי ואנוהו" יש לשים לב לצבע עלי הערבה, שלא יהיו בהם נגיעות של חרקים וכיו"ב המשנים את צבעה.

< ערבה שיש בראשה כמין פרה, כשרה.

< ערבה שגדלים בה ענפים קטנים, כשרה, ואין צריך לקטום אותם.

החלפת הערבות בחול המועד

< "במשך ימי חול המועד מחליפים הערבות, כולם או חלק מהם"⁵⁰⁸ (בהתאם לצורך).

507 תרמזו,ו.
508 ס' המנהגים.

